

Siyonizm, İnsanlığa Karşı Bir Savaş İdeolojisi

“Allahın Rab, mülk olarak almak için gitmekte olduğun diyara seni götüreceği ve senin önünden çok milletleri, Hittileri ve Girgasileri ve Amorileri ve Kenanlıları ve Perizzileri ve Hivileri ve Yebusileri, senden daha büyük ve kuvvetli yedi milleti kovacağı; ve Allah’ın Rab onları senin önünde ele vereceği ve sen onları vuracağın zaman; onları tamamen yok edeceksin; onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın ve onlarla hısımlık etmeyeceksin; kızını onun oğluna vermeyeceksin ve onun kızını oğluna almayacaksın... Çünkü sen Allah’ın Rabb’e mukaddes bir kavimsin; Allahın Rab, yeryüzünde olan bütün kavimlerden kendine has bir kavim olmak üzere seni seçti.” (Tevrat; Tesniye kitabı, 7. Bap)

“Orduların Rabbi şöyle diyor: Amalek’in İsrail’e yaptığını, Mısır’dan çıktığı zaman yolda ona karşı nasıl durduğunu arayacağım. Simdi git, Amaleki vur ve onların her şeylerini tamamen yok et ve onları esirgeme ve erkekten kadına, çocuktan emzikte olana, öküzden koyuna, deveden eşeğe kadar hepsini öldür.” (Samuel kitabı, 15. Bap)

Theodor Herzl tarafından, 19.yüzyıl sonlarından itibaren siyasi, ulusal ve sömürgeci bir doktrin olarak inşa edilen **Siyonizm**; sadece dünya Yahudilerini birleştirip Filistin’de bir İsrail devleti kurmak ideali ile sınırlı olmayan, Tevrat’ı siyasi bir okumaya tabi tutarak, “seçilmiş halk” olduğuna inandıkları Yahudileri, “arı ırk” olarak korumayı ve kendi dışlarındaki tüm milletleri “etnik temizlik/soykırım” yöntemleri ile yok edip önce “vaad edilmiş topraklar”a, sonra da tüm dünyaya hakim kılmayı hedefleyen sapık bir ideolojidir.

İngilizlerin I.Dünya Savaşı sonunda Filistin’i işgal etmeleri ile birlikte bölgeye yerleştirilen Siyonist Yahudiler, terör örgütleri kurarak Filistinlileri katletmeye başlamışlar, 1947’de işgal ettikleri topraklar üzerinde İsrail Devletini ilan etmişler ve o gün-bugündür katliamlarını artırarak sürdürmüşlerdir. İngiltere ve ABD başta olmak üzere büyük devletlerin himayesi altında vahşi cinayetlerine devam eden Siyonistler, Tevrat’a dayanarak bu konuda hiçbir sınır, kural ve ilke tanımamışlardır ve bugün de Hahamlar Grubunun aldıkları aynı yöndeki fetvalarla önlerine gelen herkesi ve her şeyi yok etmekte bir beis görmemektedirler.

Siyonizm, yalnızca Filistinlileri, Hizbullah’ı ve Lübnanlıları acımasızca yok etmekle sınırlı kalacak bir hareket değildir; öncelikle Nil ile Fırat arasındaki topraklarda (Tekvin, 15/18) aynı yöntemlerle hakimiyet kurmak, sonra da tüm insanlığı yok etmek veya kendisine köle/hizmetçi yapmak gibi sapık amaçları olan bir harekettir. Dolayısıyla sadece Ortadoğu’da yaşayan milletler değil, tüm dünya milletleri, daha fazla geç kalmadan bu sapkınlığın farkına varmalı ve insanlık adına Siyonizm’i ve Siyonist İsrail’i acilen durdurmalıdır.

Derginiz **Umran**, son iki aydır Filistin’in Gazze bölgesinden başlayarak hızla tırmanan ve ardından Lübnan’ı hedef alan katliam sürecinden hareketle, **Siyonizm’in “İnsanlık”la Savaşını** kapsamlı bir dosya halinde ele aldı. *Kapak* dosyamıza ilave-ten, *Gündem* bölümündeki yazılarımızın da bir bölümü aynı can yakıcı konuyu inceliyor. Yine son Filistin-Lübnan olaylarıyla ilgili olarak bir *soruşturma* ve bir de *röportaj* yaptık. **Umran/ek** de, Siyonist sapkınlığın sonunu işaret eden Tevrat alıntılarından oluşuyor.

Bu vesileyle, tüm Müslümanları hızla **ümmet bilincini** kuşanmaya ve Filistinli-Lübnanlı kardeşlerine maddi ve manevi yardımda yarışmaya çağırıyoruz.

Yeni **Umran**’larda buluşmak duasıyla...

GÜNDEM

4

Tüm Yakıp Yıkma Olayları
ABD'nin Hedefinde Olan
Ülkelerde Oluyor
METİN ALPASLAN

8

Duygusuz Çıkar Hesapları
ATASOY MÜFTÜOĞLU

10

Şamil Basayev'in
Yükselttiği Bayrak İnmeyecek!
MEHDİ NÜZHET ÇETİNBAŞ

12

Zulme Seyirci Kalınamaz!
KERİM BULADI

14

"İlimli İslâm Projesi"
ve İslâm'da Reform Çabaları
UMUT CUMHUR

EK

sh.
97

TEVRAT'A GÖRE
SİYONİST İSRAİL KENDİ
SONUNU HAZIRLIYOR

UMRAN ARAŞTIRMA GRUBU

İÇİNDEKİLER

KAPAK

Siyonizm
"İnsanlık"la Savaşıyor

17

Tüm İnsanlığa Karşı
Açılmış Bir Savaş
Siyonizmin Temel Varsayımları
YILDIRIM CANOĞLU

28

Türkiye Müslümanlarının Filistin
Duyarlılığı

29

Siyonizm "İnsanlık"la Savaşıyor
ABDULLAH YILDIZ

32

Savaş Değil Katliam!
MUSTAFA TAHA DAĞLI!

35

"Ortadoğu"yu Yeniden
Yap-Bozmak
TEVFLİK EMİN

39

Arap Ülkelerini Sarsan Eylem
ve Direnişe Üç Farklı Bakış
İSMAIL YAŞA

41

Yasını Tutacaksın!
DİLAVER DEMİRAĞ

47

Gökyüzünün Ötesinde
Nereye Uçar Kuşlar?
TURAN KIŞLAKÇI

50

Filistin'de Çocukluğun Yok Edilişi
ASİM ÖZ

YAŞAYAN İSLAM

73

Ölüm Üzerine
MUAMMER YALÇIN

75

Seyyid Kutub'un Şehadeti
Münasebeti ile...
NECİP FAZIL KISAKÜREK

RÖPORTAJ

ŞEMSETTİN ÖZDEMİR "İsrail Üçüncü Lânete Koşuyor"

Konuşan: Abdullah Yıldız

s.58

KÜLTÜR SANAT

76

Mizah Hüznün Kardeşi
HASANALİ YILDIRIM

79

Mustafa Oğuz'la Söyleşi
MUSTAFA ALDI

85

Mustafa Necati Sepetçioğlu ve
Sesiz Kahramanlarımız
MUSTAFA MIYASOĞLU

88

Dil-Din-Kültür-Kimlik
ALİ NAR

91

Maskesiz Yüzler
AHMET DAĞ

92

Düş(üş)leri Karıştıran Parmaklar
MURAT KAR

ETKİNLİKLER

93

İstanbul'da Toplanan Müslüman
Alimler Birliği:
"İsrail Devlet Terörü Uyguluyor"

94

Manisa'da
"Namazla Diriliş" Coşkusu

95

YANSIMALAR
ERTUĞRUL BAYRAMOĞLU

99

Şiir
Filistin'li Meryem
KERAMİ OTLUKLU

düşünce • kültür • siyaset
Umr

Sahibi

Umr

Genel Yayın Yönetmeni
ve Yazı İşleri Müdürü
Cevat Özkaya

Yayın Kurulu

Uğur Altun, Cevat Özkaya,
İlhan Gündoğdu, Abdullah Yıldız

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar
Metin Alpaslan, Mustafa Taha Dağlı,
Dilaver Demirağ, Turan Kışlakçı,
Atasoy Müftüoğlu, İsmail Yaşa,

İdare Merkezi

Sofular Mh. Yeşiltekte Sk. No: 4/2
Fatih-İstanbul
Tel: (0212) 514 57 47 - 533 72 02
Fax: 534 88 88

www.umran.org
umran@umran.org
abone@umran.org

Temsilcilikler

Adana: (0505) 249 71 87
Ankara: (0312) 435 94 48
İzmit: (0542) 250 75 77
Trabzon: (0462) 321 95 44
İsparta: (0246) 232 34 77

Abonelik Şartları.

Yurtiçi

Yıllık (12 sayı): 54.000.000 TL. (54 YTL)
Türkiye Katılım Bankası Fatih Şb. TL Hesabı
15-165159-1 (Umr

Yurtdışı

Yıllık (12 sayı): 80 Usd - 60 Euro
Türkiye İş Bankası Fatih Şb. Usd Hesabı
1020 301000 0658751 (Hasan Ak)
Türkiye İş Bankası Fatih Şb. Euro Hesabı
1020 301000 0658765 (Hasan Ak)

Fiyatı: 4.500.000 TL. (4,5 YTL)

Dizgi, İçdüzen: Umr

Kapak Tasarım: Sezer Erdoğan

Uygulama: Umr

Baskı: Yıldızlar Matbaacılık

Emintaş Kazım Dinçol San. SİT. No: 81/143

Topkapı İstanbul

Tel: 0212 544 05 28

Dağıtım: Yay-Sat

Ayda bir yayımlanır.

FİLİSTİN SORUŞTURMASI

sh.
65

NUMAN KURTULMUŞ:
İsrail Kendi Sonunu
Hazırlayan "Altın
Vuruş" Peşinde

HÜSNÜ MAHALLÎ:
"Bu Bir Haçlı
Seferidir"

RİDVAN KAYA:
"İsrail Zihin
Haritamızdan
Silinmeli"

DANİEL ABDULFATTAH:
"İsrail'in Hedefi,
İslâmî Direniş
Dalgasını Kırma"

TÜM YAKIP YIKMA OLAYLARI ABD'NİN HEDEFİNDE OLAN ÜLKELERDE OLUYOR

Kapsama alanı içindeki Türkiye'de de bütün tezler çatışma ve kriz üzerine kuruldu

Metin Alpaslan

Kafa Karıştıran Olaylar

Şemdinli, Sauna, Atabey, Danıştay ve nihayet Taşkesen olayı. Hepsinin ortak yanı; olaylara bir şekilde asker kökenli kişilerin adının karışması ve olaylar üzerine türlü çeşitli spekülasyonlar yapılması. Son olay, Kara Harp Okulu Komutanı Tümgeneral Reha Taşkesen'in istifasının bir "**sevgiliye**" dayandırılması. Önce kadın yüzbaşı, sonra teğmen, daha sonra 8-10 sene önce yaverlik dönemindeki eski sevgilide karar kılındı. O kadar senelik bir olayın konuşma ve resimleri bugünkü görevini nasıl etkiledi ki komutanlığa çağrılıp sorgulandı? Bir de insanın aklına, "bir kadının bu kadar teknik donanımına nasıl sahip olduğu?" sorusu geliyor.

Görevinden istifası kamuoyunda büyük tartışmalara sebep olan ve Türkiye'yi "**telekulak**" tartışmasına sürükleyen Taşkesen olayının arkasında bir yandan "gönül ilişkisi" olduğu belirtilirken, diğer yandan general, istifasını, "**irtica ile mücadele**" ve "**dış güçlerin parmağı**" gibi gerekçelere dayandıran açıkla-

malarda bulundu. Olayın, Taşkesen'in KHO komutanlığına getirilmesinde desteği olan ve Genelkurmay Başkanı olacağına kesin gözüyle bakılan Org. Yaşar Büyükanıt'ın yıpratılmaması ile de ilgili olabileceği yorumları yapıldı.

Taşkesen Paşa, bu işi sessiz sedasız kapatma imkanı varken, çıkıp, "**telefonlarım dinleniyor**" diyerek ve işin içine "irtica" ve "dış güçleri" karıştırarak niye bu kadar gündeme gelmek istedi? Yoksa Paşa'yı sevgiliden başka dinleyen esrarengiz oluşumlar mı vardı? Derinlerde değişik yapılanmaların bir güç mücadelesi mi idi pek anlaşılamadı.

Hukuk ile Oynamanın Kimseye Faydası Yoktur

Danıştay saldırısının iddianamesini tamamlayan savcının, saldırı ile "baskı ve şiddet kullanarak türbanı topluma hakim kılmak amacıyla örgüt kurularak" ve "cumhuriyet hedef alınarak anayasanın öngördüğü düzeni ortadan kaldırmaya" teşebbüs edildiğini belirtmesi ve iddianamenin mahkemece kabul edilmesi şaşkınlık yarattı. 12 sayfalık iddiana-

menin 4 sayfası kimlik bilgilerine ayrılmış. Kalan 8 sayfa da "türban"a ve *Vakit* gazetesine göndermelerde bulunuluyor.

Basit bir "örtü" bu dehşet saçan suç ile nasıl ilişkilendirildi anlamak zor. Derin güçlerin her yerde kullanacağı bir kimliğe sahip katil ve ona yardım eden üç beş kişinin "**baskı ve şiddet kullanarak türbanı topluma hakim kılmak**" amacı için hareket ettiğine inanmak mümkün mü? Kime hizmet ettikleri konusunda yeterli araştırma yapılmayıp üstü örtülen bu konuda sadece katil ve yardımcılarının beyanına dayanarak iddianamenin sözü edilen amaca dayandırılması hiç de inandırıcı değil. Hukukla ilgili tartışılan bu iddianame ile sanki dağ fare doğurdu.

Konuyu bu cinayetleri yaptırانların asıl amaçlarına yoğunlaştırmak gerekirken, "**türban**" ve "**Anayasal düzeni ortadan kaldırmak**" suçunun işe karıştırılmış olması soruşturmayı hedefinden saptırmaktan ve yargıya yine bir yerlerden müdahale edildiğini itibai ile toplum vicdanının yaralamaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Nereden Çıktı Bu Terör?

Terörün artış göstermesinin arkasında, Türkiye'yi ateşin içine çekmek isteyenlerin bir tezgahı olabilir mi? Niçin İsrail'in saldırıganlığının arttığı dönemlerde Türkiye'de de terör tırmanıyor? İsrail'in Filistin ve Lübnan'da çoluk-çocuk, sivil-asker demeden her yeri bombalaması ve Türkiye'deki kamuoyunun İsrail'e büyük öfke duymaya başlaması ile

birlikte PKK saldırıları da artmaya başladı. Önce Bitlis'te 5 asker mayın ile, sonra Erzurum'da 8 asker pusuya düşürülerek katledildi. Ardından Van'da iki polis teröristler tarafından öldürüldü. Bir hafta içinde kaldırılan cenazelerinin sayısı 20'ye yaklaştı. Her birinde benzer görüntüler; güçlülükle ayakta duran analar-babalar, eşler ve çocuklar. Ateş yürekleri yakıyor, gözü yaşlı kalabalıklar kabaran öfkeleriyle teröre lanet yağıdırıyor, cenazeler bütün bir ülkenin moralini, psikolojisini derinden etkiliyor.

Gazetelerin "İsrail gibi yaparız" diye manşet attığı bir ortamda PKK da eş zamanlı olarak eylemlerini arttırdı. Arkasından Türkiye'nin Kuzey Irak'a girme tartışması başladı ve İsrail'in Filistin'e girmesine benzer bir bağ kurulmaya çalışıldı. Birbirinden uzaktan yakından ilgisi olmayan çok farklı iki konu aynı kefeye konuldu. İsrail, çoluk-çocuk demeden "bize karşı olan herkesi yok edeceğiz" anlayışıyla hareket ederek ortalığı kan gölüne çeviriyor. Açık, şeffaf ve demokratik bir seçimle iş başına gelmiş siyasi bir iktidarı ve onun egemenlik alanını yok sayarak topraklarını işgal ediyor. Kime hizmet ettiği belli olmayan PKK gibi ateist bir örgütü, Filistin'in kurtuluş mücadelesi ile eş tutmak art niyetli bir mukayesedir.

Olaylar arttıkça insanın aklına şu sorular geliyor; Terörü tırmandırmak kimin işine yarıyor? Acaba bazılarınca terörün bitmesi istenmiyor mu? Birilerinin "daha büyüterek" bir yerlere gelebilmesi adına; terör örgütünün elini kolunu sallayarak Türkiye'ye giriş-çıkış yapmasına göz mü yumulmuştur? Eski gücüne kavuşması için zaman mı tanın-

mıştır? Birileri şahinliğini göster sin diye, terörün büyümesine imkan mı hazırlanmıştır? Bu sorulara verilecek sağlıklı cevaplar, PKK'nın hangi oyunda taşeronluk yaptığını bize anlatacaktır.

Terör, Kürtlerin ve bölge halkının işine mi yarıyor? Tabii ki hayır! Özgürlüklerin artmasına, insan haklarının gelişmesine mi yarıyor? Tabii ki hayır! Kalkınmanın, refahın artmasına, işsizliğin azalmasına mı yarıyor? Cevap yine hayır! Peki kimin işine yarar? Terör, adaleti ve hakça bölüşmeyi istemeyenlerin işine yarar. Özgürlük karşıtlarının işine yarar. Savaş ortamı yaratarak kahraman olmak isteyenlerin işine yarar. Eğer savaş şartları yoksa, o zaman oluşması için bazı psikolojik harekâtlar planlanır.

Dahası, her gün onlarca çocuk, kadın, günahsız Müslümanı katlet-

mesi nedeniyle Türk kamuoyunun baskısı altında ezilen İsrail'in işine yarar. İsrail, en azından bize şu sözü söyler: Sizde PKK terörü var, bizde de Filistin terörü.

Terör En Çok Bölge Halkına Zarar Vermektedir

Sınır ötesi harekâta yoğunlaşıp da bunu her şeyin çözümü olarak görmek doğru değil. Türkiye bu amaçla Kuzey Irak'a defalarca büyük operasyonlar yaptı, ancak arzu edilen netice alınamadı, terörün kökü kazınmadı. Bir dönem yurt içerisinde barınamayıp, çareyi Irak'ın kuzeyine kaçmakta bulan teröristler, bu defa sayıları daha da artarak ve adeta ellerini, kollarını sallayarak Türkiye'ye geri döndüler. Kısacası 1993 yılı ile 2006 yılı arasında terör açısından pek bir fark görülmemek-

tedir. **Terörle mücadele** adı altında ülkemizi istikrarsızlığa sürüklemek maksadıyla yapılan tüm bu çalışmaların faturasını elbette ki her zaman olduğu gibi bu milletin bağrından çıkan Mehmetçikler ve gözü yaşlı analar ödemektedir.

Asli vazifelerini yapmak yerine, irtica, laiklik, başörtüsü gibi üstlerine vazife olmayan konuları ağızlarında sakız edenler, terörü **salt asayiş tedbirleri** ile önlemeyeceklerini bilmelidirler. Silahın yerini siyaset ve diyalog almalıdır. Devlet bu meseleyi silahla çözmeyi denedi. 20 yıl süren savaşın sonucunda 30.000 ölü ve hiç uğruna harcanan 150 milyar dolar. Halbuki 50 milyar dolara bölge ihya edilebilir, terörün istismar ettiği olumsuz şartlar ortadan kaldırılabilirdi.

Terörün bölge halkının çektiği sıkıntıları dayanılmaz hale getirmesi Kuzey Irak'ın ve dış güçlerin işine gelir. Kuzey Irak'ta milli

gelir 10.000 Dolara yaklaşıırken Güneydoğu'da 800 dolar, işsizlik ise %70'lerdedir. Buradaki sefalet karşılık oradaki değişim güçlü bir çekim merkezi oluşturmaktadır. Türkiye durumu tahlil edip, bu çekim gücü karşısında nasıl direnebileceğini düşünmeli, doğu ve güneydoğuya yönelik politikalar geliştirmelidir. Aç ve çaresiz insanları, dağa taş yazılan hamasi sloganlarla durduramazsınız. Hiçbir ideolojik kalıp, gelir dengesizlikleri karşısında duramaz. Kuzey Irak'taki değişimin Güneydoğu insanının ruh halini etkilemesi karşısında Türkiye'nin güvenlik tedbirleri dışında yeni tezler geliştirmesi gerekiyor.

Umarız bu kez Türkiye'nin siyaset ve bürokrasisi daha akıllı ve basiretli davranır, varsa iç ve dış tezgahları boşa çıkarır ve kanı durduracak, acıları dindirecek tedbirleri alır.

İsrail'in Asıl Hedefi: İran ve Suriye

İsrail'in, Filistin'den sonra dört koldan Lübnan'a saldırmasıyla bölge bir çatışma alanına dönüştü. Savaş çok yakınımızda. Suriye ve İran ateş çemberinin hemen dibinde duruyor. Özellikle İran'ın savaşa dahil olması bölgede dengelerin değişmesi, taşların bütünüyle yerinden oynaması demektir. İsrail'in sınır tanımaz güç kullanması, Filistin ve Lübnan'ın alt yapısını çökerterek, o toplulukları dize getirme operasyonlarına baktığınızda, niyetinin kaçırılan askeri kurtarmak olmadığı anlaşılıyor.

İsrail saldırılarının bu kadar şiddetli ve acımasız olmasının sebebi, tıpkı Irak'ta olduğu gibi, bu defa İran ve Suriye'yi de bölgede askeri bir güç olmaktan çıkarmak amacına yöneliktir. Beşar Esad'ın sarayı üzerinde alçaktan uçuş yaparak gövde gösterisi yapmakta, Lübnan-Suriye karayolunu bombalayarak Suriye'den gelen desteği kesmektedir. ABD ile birlikte Suriye'yi sıkıştırarak bölgede İran'ı tek başına bırakmak istemektedir. Hamas ve Hizbullah üzerinden İran ve Suriye'yi hedef almaktadır.

İsrail Savaş ve İnsanlık Suçu İşliyor

İsrail, tüm uluslar arası hukuk ve ahlak kurallarını çiğneyerek çaresiz insanları öldürüyor, kin ve nefret tohumları saçarak yakıp yıkıyor. ABD'nin İsrail'e verdiği destek ve dünyanın umursamazlığı, Arap ve İslam dünyasındaki kukla rejimlerin kendi güvenlik kaygılarını önlemesi İsrail'i pervasız bir terör devleti haline getirmiştir.

Aralarında yaş ortalaması 14 olan çocukların ve yüzlerce kadının bulunduğu 10.000'i aşkın Filistinli İsrail zindanlarında -aynen Guantanamo'da olduğu gibi- sorgusuz sualsiz tutulmaktadır. Kaçırılan bir asker için ayağa kalkan ABD ve Batılı ülkeler, Gazze ve Lübnan'daki katliama ses çıkarmıyorlar. Kimse "**İsrail askerinin Filistin topraklarında ne işi var?**" diye sormuyor. İsrail her gün birçok insanı, bakanları, milletvekillerini evlerinden toplayıp götürüyor, ya katlediyor, ya hapsediyor. Buna karşılık Filistinli, topraklarını işgal eden, her gün orada katliam yapan İsrail askerlerinden birini alıkoymuş.

Uluslararası hukukun bu kadar çiğnendiği, gücün bu kadar adaletsizce kullanıldığı bir dünyada, bir de zulme uğrayanların kınanması uluslararası sistemin artık çöktüğünün bir işaretidir. İsrail, özgürlüklerini ve yaşama haklarını elinden aldığı insanları terörist diye tanımlayarak saldırılarını bir insan avına dönüştürmüştür. Masum sivillerin bombalanması, çocuk, kadın, yaşlı demeden “topyekün imha”ya yönelik saldırılara fütursuzca devam edilmesi, altyapıya yönelik saldırılarla sivil insanların hayatının çekilmez hale getirilmesi insanlık suçu olup, savaş suçu sayılması gerekir.

Abant'dan Filistin Nasıl Görünüyordu Acaba?

ABD/İngiltere/İsrail üçlüsü “küreselleşme” kapsamında dünyayı yeniden düzenleme planı çerçevesinde kan içmeye devam ediyor. Filistin, Lübnan, Irak, Afganistan'da her gün yüzlerce Müslümanın kanı akıyor. ABD ve İsrail desteğinde Kuzey Irak'ta yuvalanan teröristler Türkiye'de askerleri, polisleri katlediyor. Emperyalistlerin dünyayı işgal etme planını “kolaylaştırma ve benimsetme” rolünü üstlenenler, “farklı fikirlerin buluşup tartışması” paranasının arkasında ABD politikalarının kamuoyuna duyurulması ve benimsetilmesi görevini yerine getirmektedirler. İslam dünyasını kana bulayan ABD ve gayri meşru çocuğu İsrail'i, bu haçlı Siyonistlerini imana ve in-safa getireceklerini zannediyorlar.

Toplantıya İsrail'den katılan “siyonist” tarihçi Benny Morris, 1947-49 arasında yerlerinden yurtlarından sürülmüş, binlercesi

katledilmiş bir milyona yakın Filistinlinin dramını, “**Filistinlilerden temizlendi**” şeklinde tanımlayarak sürgünleri ve bugünkü katliamları savunan bir adam. Buna karşılık, hiçbir Filistinli toplantıda yok. Ülkeleri ablukaya alındığı için çıkıp toplantıya gelememişler. Ama bizim efendilerden protesto anlamında tık yok. “Hoşgörücülük” oynamaya devam ediyorlar.

BOP Öldü! İnsanlık Öldü! Yaşasın Direniş...

İslam dünyası suskun, Türkiye suskun, BM suskun, insanlık suskun. Bu katliamlar Gazze ve Lübnan yerine bir hayvanat bahçesinde yapılsaydı Batı ayağa kalkar, katliamı kınardı. Filistin himayeye muhtaç. BOP ile bölgeye demokrasi ve insan hakları getireceğini söyleyen ABD, şimdi Filistin'i boğuyor. “*Çoluk çocuğu nuzu açılığa hastalığa mahkum ederek sizi savaştan öldürecek*” diyor. Hamas iktidarını çökertmek için koyulan ambargolara ilk defa Arap bankaları ve kurumları boyun eğdi. Gazze ve Batı Şeria'ya para gönderilmesi

ni engellediler. Daha sonra gıda ve tıbbi yardımların gitmesini engellediler. Arkasından elektrik santrallerini, su depolarını imha ettiler, insanların evlerini başlarına yıktılar. Bölgedeki kukla rejimler despotik yönetimlerini korumak pahasına bu zulme gerektiği tarzda karşı çıkamıyorlar. BOP'un eşbaşkanlığına soyunan Türkiye'deki zevat ve “usta gazeteci”ler ise, şimdi ‘**BOP Öldü**’ diyorlar. Kendilerine geçmiş olsun dileklerimizi sunarız. **Umrans Dergisi** ta başından beri BOP'un ‘**şeytan işi**’ olduğunu söylüyordu ama, demek ki anlamaları için bir musibet gerekiyormuş.

Filistin halkının kişiliğini lime lime ederek ruhen teslim almak istiyorlar. Ama, onlar öldürdükçe direniş ruhu şahlanıyor. Direnişten Hamas doğdu, Hizbullah doğdu. Düşmanın üstün silah gücü karşısında azim ve inatla direnmeye devam ediyorlar. Bunca zayıflığa ve bitkinliğe rağmen “**karşı koyma**” ve “**meydan okuma**” gücünü her zaman diri tutarak, zillet içinde yaşayan bir ümmete **direniş ruhunun** ne olduğunu gösterdiler. Allah yardımcıları olsun. █

DUYGUSUZ ÇIKAR HESAPLARI

Atasoy Müftüoğlu

Küreselleşme, sosyal-kültürel-ekonomik-politik ilişkileri dünya çapında yoğunlaştırıyor. Bu yoğunlaşmanın toplumlarımız üzerinde dünyevileştirici, sömürgeleştirici, liberalleştirici, sekülerleştirici etkileri var. Küresel etkiler bütün özgün kimlikleri ve kültürleri ciddi bir şekilde istikrarsızlaştırıyor. Sınırları olmayan bir kültür, ticaret, iletişim ve eğlence yoluyla yayılarak özgün kültürleri sarsıyor, bu kültürlerin çözülmesine neden oluyor. Ahlsız bir küreselleşme sosyal, kültürel altüst oluşları hazırlıyor. Özgün bir aidiyet bilinci ancak bir direniş bilinciyle sağlanabiliyor.

Uluslararası sistemin ayırıcı davranışları ve tek yanlı cephe-

leşme, gücün egemenliğine dayalı olduğu için, hukukun egemenliğine dayalı çok yanlı işbirliği siyasetleri gerçekleştirilemiyor. Güç politikaları ne suretle olursa olsun, insani/ahlaki erdemlere, değerlere ihtiyaç duymuyor. Güç politikalarının belirleyici olduğu bir dünya normları ve ilkeleri olmayan ve gücü mutlaklaştıran bir dünyaya dönüşüyor. Irak ve Afganistan'da Amerika'nın; Filistin'de İsrail'in, günlük, resmi siyasal programlarının bir parçası haline getirdikleri terör gerçek bir vahşet çağında yaşadığımızı gösteriyor. Bugünün dünyasında her toplumda ideolojik yaklaşımlar gerçekliği yozlaştırıyor, kirletiyor ve çürütüyor. Gündelik real-politik'in ilkesiz ve ahlsız çer-

Güç politikaları ne suretle olursa olsun, insani/ahlaki erdemlere, değerlere ihtiyaç duymuyor. Güç politikalarının belirleyici olduğu bir dünya normları ve ilkeleri olmayan ve gücü mutlaklaştıran bir dünyaya dönüşüyor. Irak ve Afganistan'da Amerika'nın; Filistin'de İsrail'in, günlük, resmi siyasal programlarının bir parçası haline getirdikleri terör gerçek bir vahşet çağında yaşadığımızı gösteriyor.

çevesi, utanç verici sağduyusuzluklara sahne oluyor.

Bugünün tarihinin merhametsiz gerçekleri, dehşet verici, buz gibi soğuk gerçeklerdir. Güç ve iktidar mücadeleleri en gaddar şiddet biçimleriyle sürdürülmektedir. Modernliğin neden olduğu, akıl/duygu/vicdan/ruh dünyasında yaşanan çok tehlikeli parçalanma ve bölünmeler nedeniyle, insanı araçsallaştıran ideolojik yaklaşımlar gündemde kalabiliyor, ırkçılıkların akıldışı mantığı yankı bulabiliyor. Endüstriyel uygarlığın insanı kişilsiz kılan, standartlaştıran, toplumları otomatlaştıran yapısı, hem bireyle rin, hem de toplumların istenilen doğrultuda yönlendirilmelerini kolaylaştırıyor.

İçerisinde yaşadığımız dünya nihilist bir dünyadır.

Siyasal alanda yaşanan belirsizlikler ve sorumsuzluklar siyasetin ruhunu ve ilkelerini yok etmiştir. Bu durum, bütün toplumlarda bir güvensizlik psikolojisine neden olmuştur, olmaktadır. İçerisinde bulunduğumuz dönemde, Türkiye'de görüldüğü üzere, insanlığın gerçek gündeminden çok uzak bir şekilde, ideolojik klişelerle ve ideolojik genellemelerle, popülist sloganlarla, provokasyonlara dayalı çerçevelerle siyaset yapılıyor. Avrupa'da siyasal hayat yeniden ulusal hassasiyetler temelinde yükseliyor. Etnik kimliklere dayalı ulusalcılıklar, popülist politikalarla hayat veriyor. Hem her toplumda Türkiye'de olduğu gibi, resmi ideolojik kimlik ötekileştiriyor, ötekileştirdiği kimliği eziyor. Resmi

ideolojik mantık derin bir anlayış-sızlığı temsil ediyor. Resmi ideolojilerin misyonerliği, ideolojik çılgınlıklara dönüşebiliyor. Böyleli durumlarda, ideolojik önyargılara karşı koyabilecek bir vizyon ve cesarete sahip olmak gerekiyor.

İçerisinde yaşadığımız dönemde hepimiz tiranların bakış açıları doğrultusunda şekillenen, tek bir bakış açısını temsil eden vahşi bir propaganda ile karşı karşıyayız. Bu propaganda karşısında hakikatin çok güçlü bir şekilde ifadesi olabilmeliyiz. Aziz İslam'ın kalbini hedef alan sistemli saldırılar karşısında, kölece bakış açılarını, kölece yaklaşımları seçmek, onursuzluğu seçmek demektir. Günümüzde İslami direniş hareketlerinin, tarihin en büyük askeri güçlerinin yenilgiye uğratılabileceklerini kanıtladıklarını hatırlamak ve umutlanmak gerekir. Profesyonel olmayan asimetrik direniş güçlerinin, imanlarına sadakatle, her türlü emperyalist, faşist askeri aşırılıklar karşısında gerçekleştirdikleri onur mücadelesi, tarihi yeniden şekillendirebileceğimiz konusunda hepimize engin bir özgüven kazandırabilir.

Emperyalist tiranlığın, Siyonist tiranlığın neden olduğu, ulus-salcı/ırkçı tiranlıkların neden olduğu insanlık acıları asla unutulmamalıdır.

Konuşmamız, hayır dememiz, itaatsizlik göstermemiz gereken durumlarda, sessizliği ve itaati seçmemiz insanlıktan çıkmamız anlamına gelir.

Aklı ve vicdanı dışlayan, fanatizmi esas alan, statükocu ideolojik yapılar karşısında, özgür bir iradeyi yansıtan özgür bir di-

Aziz İslam'ın kalbini hedef alan sistemli saldırılar karşısında, kölece bakış açılarını, kölece yaklaşımları seçmek, onursuzluğu seçmek demektir. Günümüzde İslami direniş hareketlerinin, tarihin en büyük askeri güçlerinin yenilgiye uğratılabileceklerini kanıtladıklarını hatırlamak ve umutlanmak gerekir. Profesyonel olmayan asimetrik direniş güçlerinin, imanlarına sadakatle, her türlü emperyalist, faşist askeri aşırılıklar karşısında gerçekleştirdikleri onur mücadelesi, tarihi yeniden şekillendirebileceğimiz konusunda hepimize engin bir özgüven kazandırabilir.

limiz olmalıdır.

Duygusuz çıkar hesaplarından ibaret bir dünyada, itaat etmek, her türlü insani/ahlaki duygudan mahrum olmak demektir. Susmak, sessiz kalmak, itaat etmek, ne zaman erdem olur, ne zaman erdemsizlik olur, bunu ayırt edebilecek bir bilince sahip olmak lazımdır. Sessiz kaldığımız için, itaat ettiğimiz için, bugün bu durumun çok ağır sonuçlarına katlanıyoruz.

Kendi inançlarına, akıllarına, düşüncelerine, güçlerine, birikimlerine güvenmeyenler, susarlar, itaat ederler. Statükolara hayır demeyi öğrenmeyenler, hiç bir alanda bir gelişme gösteremezler. Zamanın putlarının iradelerini ve ilkelerini kabul eden hareketler, Neonurculuk örneğinde izlenebileceği üzere, bu iradenin bir parçası haline gelirler. Egemen irade karşısında köleleşmeyi seçerek, İslam'a hizmet edilebileceğini sanmak kadar aptalca/ahmakça bir yöntem olamaz. Korkaklıkları nedeniyle, kendileriyle yüzleşemeyenler, sessizliği ve tepkisizliği seçer, itaati savunur.

Sessizlik duvarını aşmak gerekir.

Maruz kaldığımız zulümleri, faşizmleri unuttuğumuz için,

kayda geçmediğimiz için, sorgulamadığımız için, ahlaki bir öfke ve isyana dönüştürmediğimiz için, yeni zulümler ve yeni faşizmlerle sınıyoruz. Bugün, hepimize açıkça meydan okuyan, mezhepçilikler, hizipçilikler, milliyetçilikler gibi, bir türlü aşamadığımız, aşmak için yeterli çabalar harcamadığımız ciddi sorunlarımız var. Bu sorunlar nedeniyedir ki, bugün aziz İslam Ümmeti'ne karşı bütünüyle sorumsuz, Ümmet'in birikiminden, hassasiyetlerinden, acılarından, hüznlerinden, umutlarından, mücadele yöntemlerinden tamamen bağımsız Neonurculuk gibi hareketler ortaya çıkabiliyor. Muhafazakar statükoları temsil eden, bu statükoları aşma cesareti gösteremeyen bu tür hareketler için "her şey mubah" postmodern ilkesi temel bir yasa haline gelebiliyor, "her şey mubah" ilkesi sınırsız bir esnekliğe, sınırsız bir hoşgörüyü dönüşebiliyor.

Zulme ve faşizme boyun eğmek, itaat etmek, insanlık ahlakına, vicdanına ve erdemlerine isyan etmek demektir.

Tarihte, statükoya boyun eğmek suretiyle, meşruiyet kazanmaya çalışarak kazanılmış hiç bir mücadele yoktur.

ŞAMIL BASAYEV'İN YÜKSELTTİĞİ BAYRAK İNMEYECEK!

Mehdi Nüzhet Çetinbaş

İ mam Şamil'in naipleri savaş sırasında cenk şarkıları söyledilerdi:

"Ey ölüm ne kadar soğuk olursan ol!

Bana buz gibi sudan daha tatlı gelirsin.

Senden korkmuyorum. İster sen gel! Al canımı!"

Ölümü buz gibi sudan daha tatlı görme anlayışı, Kuzey Kafkasya'nın yiğit savaşçıların ortak özelliğidir.

Dörtüüz yıla yakın devam eden Kuzey Kafkasya bağımsızlık mücadelesinde çok kanlı safhalar yaşanmıştır.

1835-1859 yılları arasında yaşanan **İmam Şamil** mücadelesi sırasında, bölgede taş üstünde taş kalmamış, milyonları aşan Kuzey Kafkasyalı soykırıma tabi tutulmuştur. Sağ kalanlar ise 1864 yılının 21 Mayıs'da başlayan bir sürgünle yurtlarını terk etmeye zorlanmışlardır. Nüfusunun yüzde doksanını kaybeden Kuzey Kafkasya halkları yeniden anavatanında çoğalmış, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra bağımsızlık meşalesini tekrar yakmıştır.

1991'de tercihini bağımsızlık tan yana kullanan Çeçenistan

1994 yılında Rus işgaline uğradı. Çeçenler 1994-1996 yılları arasında Ruslara karşı bağımsızlık mücadelesi vererek vatanlarını kahramanca savundular. Rusları bozguna uğratarak vatanlarından kovdular.

Çeçen halkı Birinci Rus-Çeçen Savaşında efsanevi lideri **Cevher Dudayev**'i şehit verdi.

Çeçenistan bağımsızlık mücadelesi **İmam Şamil**'den 150 yıl sonra yeni bir Şamil doğurdu:

Şamil Basayev!

1965 doğumlu, Moskova Üniversitesi makine mühendisliği bölümü mezunu, öğrencilik yıllarında odasının duvarlarını Che Guevara'nın resimleri ile donatan, özgürlüğe aşık Basayev o zaman **İmam Şamil** mücadelesini doğru dürüst tanımiyordu bile. Komünist sistemin sınırları içinde ancak Che Guevara'yı tanıyabilmişti.

1991 yılında Gorbaçov'u desteklemek için tankın üzerine çıkan Yeltsin'in yanbaşında duran birkaç gözükara delikanlıdan biri de **Şamil Basayev**'di.

1992 yılında patlak veren Gürcü-Abhaz savaşında, Kuzey Kafkasya'nın akraba halklarından olan Abhazların safında gö-

nüllü olarak savaştı. Abhazya'nın işgalden kurtulmasından sonra Çeçenistan'a döndü. Basayev Abhazya'nın en önemli madalyası olan "Abhazya Halk Kahramanı" madalyası ile taltif edildi.

1994 yılında Ruslar Çeçenistan'a saldırınca, yine cepheye koştu. Abhazya savaşında kendisiyle beraber savaşan Çeçenlerin desteğiyle oluşturduğu birliği ile savaşa katıldı. Kendisine katılan gönüllülerle birlikte binlerce kişiye komuta eden bir komutan olarak devlet başkanı Dudayev'in en önemli komutanları arasında yer aldı. Dudayev'in şehadetinden sonra **Budenovsk** baskını ve **Grozni** savunmasında Rusları yıldıracak onları masaya oturmaya zorladı.

Zaferden sonra yapılan Çeçenistan devlet başkanlığı seçimlerinde aday oldu. Popülaritesine rağmen halkın büyük çoğunluğu tercihini **Aslan Mashadov**'dan yana kullandı. Basayev askeri güç elinde olmasına rağmen Mashadov'u ilk tebrik eden oldu.

Yenilgiyi hazmedemeyen Ruslar sürekli olarak provokasyonlara başvurdular. FSB laboratuvarlarında hazırlanan planlarla, bağımsızlığa giden Çeçenistan'ın yolunu kesmeye çalıştılar. 1999 yılının 9 Ağustosunda Dağıstan'ın Çeçen sınırında operasyon yapan ve halka zulmeden Rus ordusunun işkencelerinden yılan halkın feryatları üzerine 17 Ağustos'ta Dağıstan'a giren **Şamil**'in hareketi ikinci Rus-Çeçen savaşının başlangıcı sayıldı.

Söylenenin aksine Basayev Dağıstan'a girip savaşa sebep olmadı. Rus ordusunun Dağıstan'a girişi 9 Ağustos, Basayev'in müdahalesi ise 17 Ağustostur.

Çeçenistan mücadelesini rotasından şaptırmak isteyen Rus-

lar, bütün dünyayı dezenformasyona tabi tutarak Çeçen direnişini terör, Çeçen savaşçıları da terörist olarak tanıttılar. Direnişin efsanevi önderi Şamil Basayev'i baş terörist ilan ederek bütün dünyanın gözünde onu **suçlu** ilan ettiler.

Bağımsızlık savaşçısı Basayev'i durdurmak isteyen Ruslar bir gece içinde ailesinden 11 kişiyi çoluk çocuk demeden katlettiler. Yakınlarına akla hayale gelmeyen işkenceler uyguladılar. Basayev bütün bunlara karşılık davasından vazgeçmedi. Savaşın içinde zaman zaman Rusları dehşete düşüren eylemler planladı. İnguşetya operasyonu, Moskova tiyatrosu baskını, Beslan okul baskını vs. Şamil Basayev'in üslendiği olaylar oldu.

Dudayev, Yandarbiyev, Mas-hadov ve Sadullayev gibi dört devlet başkanını cephede şehit veren Çeçen direnişinde hayatta kalması, ölmemesi Basayev için işbirlikçi ajan gibi suçlamaların yapılmasına bile sebep oldu. Basayev kendi metodları ile Ruslara karşı mücadeleye devam etti.

Beslan baskınıni üslenmesi onun hayatında önemli bir dönüm noktası oldu. Eylemin sonucunda hayatını kaybedenleri kimin öldürdüğüne bakılmaksızın Basayev'in ipi çekildi. Basayev'in Beslan olayındaki en büyük suçu böyle bir eylemi planlarken çok iyi tanınması gereken Rusları yeterince iyi tanıyamamış olmasıydı. Basayev bu eylemi planlarken Rusların çocuklara karşı operasyon düzenleyebileceklerini hiç düşünmedi. Bir okula yapılan baskında rehin alınan çocukların hayatının hiçe sayılacağını Basayev hesaplayamadı. Adamları ile okulun içine kadar uzanan yolda bütün engellerin bir bir ortadan kalkarak Beslan eyleminin yapılacağı okula kolayca ulaşılması-

nın sırrını Basayev anlayamadı. Oysa tezgah FSB laboratuvarlarında hazırlanmıştı. Basayev ve güçlerini okulun içlerine sokmayı başaran FSB için yapılacak tek şey kalıyordu. Beslan'da yaşanan trajediyi bütün dünyaya naklen vermek. Hiçbir gazetecinin giremediği yasak bölge olan Beslan'a yüzlerce gazete ve canlı yayın aracının girmesine izin verilmesi hatta bölgeye taşınmasının sebebi aylar sonra anlaşıldı.

Beslan'ın **provokasyon** oluşu alenen görünmesine rağmen Ruslar bunu çok iyi kullandılar. Yüzlerce masum Oset çocuğunu katlederek, bir taşla iki kuş vurdular. Bir tarafta Çeçen direnişine duyulan sempati azaltılırken, diğer taraftan da Şamil Basayev'e '**çocuk katili**' damgası vuruldu... Hiç kimse 1994-2005 yılları arasında 1-12 yaş arası 46 bin Çeçen çocuğunun kaybedildiğini hatırlamadı. Hiç kimse toplam nüfusu ancak 1 milyon olan Çeçen halkının 260 bininin Ruslar tarafından katledildiğini söylemedi.

Basayev zaten yaşarken zoru yani ölümü tercih etmişti. Onun yolu ya özgürlük ya da ölümdü. Makine mühendisi olarak ya da özel istidadına dayanarak, bir Çeçen mafyası kurup Rusya'nın sayılı zenginleri arasına katılıp

servet üstüne servet yapmak varken o özgürlük savaşçısı olmayı tercih etti. Rusların onun hakkında verdikleri hüküm ve tanımlamalarla hiç ilgilenmedi. O bildiği yoldan bir milim bile sapmadan yürüdü ve yürüdü.

Basayev de bağımsızlığı görmeden dünyadan göçen birçok bağımsızlık savaşçısı gibi, **terörist** olarak tanımlandı. Savaşıkları dönemlerde *hain* ve **terörist** olarak tanımlanan Arafat, Castro, Lenin, Stalin gibi liderler iktidara gelip, dünya tarafından tanınınca nasıl "**Sayın**" ünvanlı liderler haline gelmişlerse Basayev de gün gelecek, Kafkas halklarının gönlünde zaten özel bir yeri olan adını başka uluslara da kabul ettirecektir.

Yüz elli sene sonra **Şeyh Şamil**'in adını yeniden diriltiren **Şamil Basayev**'in adı asırlar sonra şüphesiz başka Şamiller tarafından doldurulacaktır. Bağımsız Kafkasya idealinin yalnız ve garip savaşçıları, dünya onların savaşını anlayamasa da savaşa devam edeceklerdir.

Dünyada halen **terörün** tam bir tanımı yok. Şamil'in Beslan eylemindeki tavrını tam olarak anlayamamış olsam da Şamil Basayev'i seviyorum. O bir Kuzey Kafkasya kahramanıydı. Bol miktarda kahramanlar yetiştiren Kafkas halklarının 21.yüzyıldaki en önemli idoli Şamil Basayev olacaktır. Rusların anlayamadığı bir husus var; Çeçenistan'da verilen mücadele şahıslara bağlı değildir. Azerbaycan'ın efsanevi lideri Mehmet Emin Resulzade'nin dediği gibi "**Yükselen bayrak inmez.**"

Vatanını, dinini, namusunu, ailesini, onurunu, malını korumak için savaşan ve canını feda edenler Kur'an-ı Kerim'de şehit olarak anılmaktadır. Şamil bunların hepsini fazlasıyla yaptı.

Cenab-ı Allah şehadetini kabul etsin. Amin.

ZULME SEYİRCİ KALINAMAZ!

Kerim Buladı

Kur'ân-ı Kerîm, Firavun'un İsrailoğullarına yaptığı zulüm ve katliamı, insanlık tarihinin en barbar olaylarından biri olarak bizlere aktarır. Dahası, imanları uğruna ateş hendeklerinde yakılan müminlerden ve bu olayı zevkle seyreden zalim hükümdar ve halkından söz eder. Kur'ân, tarihte yaşanan bu tür hadiseleri sanki bugün yaşanıyor muşçasına ortaya koyar. Bunda güdülen en önemli amaç, hakbatıl mücadelesinin şaşmaz yollarını ortaya koymak ve insanların bu olaylardan ibret alarak duruşlarını belirlemelerini sağlamaktır diye düşünüyoruz.

Kur'ân'ın geçmişten geleceğe sunduğu bu olayların benzerleri ile, belki daha acımasız ve daha barbarca versiyonları ile bugün de karşılaşılıyor olmak, gerçekten ibret vericidir!

Avrupa ve genel anlamda tüm dünya, her gün dökülmeye devam eden Müslüman kanını görmezden gelirken; futbola, festivallere, eğlenceye daha fazla ilgi gösteriyor. Amerika, Irak ve Afganistan'da Müslüman kanı dökmeye devam ederken, Siyonist İsrail'in hunharca katliamlarına da kayıtsız-şartsız arka çıkıyor. 'Uygar' dünya nezdinde yerin altındaki petrolün Müslüman ka-

nından daha değerli olduğu bir kez daha gözler önüne seriliyor! Rusya, Çeçenistan'da tam bir etnik temizlik yapıyor ve dünyadan hiçbir tepki gelmiyor.

Maddi açıdan gelişmiş dünyada, eğlence endüstrisi insanlığın fıtratını bozacak düzeyde en süflü etkinliklerini sürdürürken, Filistin'de, Irak'ta, Çeçenistan'da, Afganistan'da ve daha nice İslam topraklarında işgal, katliam, etnik temizlik devam ediyor. Kur'ân'ın haber verdiği ateş hendeklerine taş çıkartacak şekilde çocuklar, yaşlılar, kadınlar ve masum insanlar modern silahlarla katlediliyor, yaralanıyor, evleri yıkılıyor, ocakları söndürülüyor.

İki dünya savaşında yaklaşık elli milyon insanın ölümüne sebep olan Avrupalılar susuyor, dünyaya adalet ve nizam getirmeye çalıştığını iddia edenler ses vermiyor. Sözde insan haklarını savunan ülkelerin liderleri, ilim, fikir, düşünce ve din adamları ve de halkları, müminlerin ateş hendeklerinde yanışını seyreden zalim hükümdar ve tebaası gibi, Filistin, Irak ve daha nice yerlerdeki katliamları, kıyımları temaşa etmekten adeta zevk alıyorlar. Çünkü akan kan Müslüman kanı, öldürülen çocuk Müslüman çocuğu, namusu pay imal edilen Müs-

lüman kadını, işgal edilip yağmalanan topraklar, bağ ve bahçeler Müslüman toprağı.

Peki, bütün bu gelişmeler karşısında Müslümanlar ne yapıyor? Biz Müslümanlar olarak dertleniyor muyuz? İçimiz kanıyor mu? Kalbimiz sıkışıyor mu? Beynimiz zonkluyor mu? İştahımız kaçıyor mu? Kamçı yiyor muyuz? Zulmü dindirmek için çığneniyor muyuz? Hakkı tutup kaldırıyor muyuz? Kur'ân şairi Akif'in dediği gibi zulme karşı direnebiliyor muyuz?

Zulmü alkışlayamam, zâlimi asla sevemem;

Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.

Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim.

Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim.

Adam aldırma da geç git, diyemem, aldırırım:

Çığnerim, çığnenirim, hakkı tutar kaldırım. (Safahat, Asım, İstanbul, 1977, s. 400)

Müşriklerin eziyetlerine rağmen asla dininden dönmeyerek şehitlik şerbetini seve seve içen Yasirleri, çölde kızgın kumlara yatırılıp üzerine büyük taşlar konularak işkenceye maruz bırakıldığı halde "Ahad, Ahmed" (Allah birdir, Muhammed O'nun peygamberidir) diyerek haykıran Hz. Bilal'e muhabbet duyan müminler neredeler? Hangi tepkiyi göstermekte, hangi etkinliği yapmaktadırlar? Bütün mal varlığını Allah yolunda harcayan, Hz. Peygamber'in hicret arkadaşı Ebû Bekr'i sevdiğini söyleyen zenginler nerede? Hangi yazlıktalar? Hangi pahalı, konforlu arabaya binmektedirler?

Hz.İbrahim, müşriklerden, kafirlerden ve onların taptıklarından asla korkmamıştı. Tek başına

olmasına rağmen babasına ve kavmine karşı büyük direnç göstermişti. İmanından aldığı kuvvetle onlara karşı koymuştu:

"Kavmi onunla tartışmaya girdi. Onlara dedi ki: Beni doğru yola iletmışken, Allah hakkında benimle tartışıyor musunuz? Ben sizin O'na ortak koştuğunuz şeylerden korkmam. Ancak, Rabbin bir şey dilemesi hariç. Rabbin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hala ibret almıyor musunuz? Siz, Allah'ın haklarında hiçbir hüküm indirmedeği şeyleri O'na ortak koştuktan korkmazken, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden nasıl korkarım! Şimdi biliyor musunuz (söyleyin), iki gruptan hangisi güvende olmaya daha layıktır?!" (En'âm, 6/80-81).

İbrahim (a.s.)'in, putperest babasından ve kavminden korkmadığını açıkça ilan etmesi sayesinde Allah Teâlâ, ona bir ümmet gücünü vermiş, dünyada güzellik lûtfetmiş ve âhirette de onu salihlerden kılacağını vaat etmiştir (Nahl, 16/120-122).

Kral Dekyanus'un zulmüne karşı, tevhid uğrunda mücadeleden çekinmeyerek mağaraya sığınan gençleri (Ashâb-ı Kehf) örnek kabul edenler, Firavunun baskısından korkmayıp Hz. Musa'nın tebliğini kabul etmekten çekinmeyen bir avuç genci rehber edinen yiğitler, delikanlılar, hangi eğlencenin, hangi idealin, hangi faaliyetin peşindeler?

Filistin yanıyor, kan ağlıyor, Irak yakılıyor, yıkılıyor, Çeçenistan, etnik temizleme hareketine tabi tutuluyor, Şamil Basayev gibi yiğit erler ardarda şehid ediliyor. Hâlâ Müslümanlardan göklere feryatlar yükselmedi. Hâlâ günlük meşgalelerden fırsat bularak zalimlere karşı gür bir seda ile tepki gösterilmedi. Hâlâ Yahudi ve Hristiyan muhiplerinin sesi daha fazla çıkıyor. Hâlâ Müslümanlar, barbarların şiddet ve baskılarına karşı ortak bir tavır alamıyorlar.

Bugün Filistin ve Lübnan'da İsrail'in, Irak'ta da işgalci ABD'nin işlediği suçların, bütün kamu oyuna duyurulması, Müslüman halkın bu konuda bilinçlendirilmesi gerekmektedir. Niçin bütün camilerde; kürsülerde, vaazlarda, hutbelerde bu zulüm ve işgaller, barbarlıklar gündeme taşınmıyor ve halka duyurulmuyor? Akıl almaz işkenceler ve katliamlar karşısında İslam âlemi niçin ayağa kalkmıyor? Neden siyasilere susuyor? Neden ilim adamları konuşmuyor? Neden din görevlileri irşat ve uyarıda bulunmuyor? Neden fikir ve düşünce adamları açıklamalar yapmıyor? Neden Müslüman halkın okuduğu, desteklediği ve izlediği medya susuyor? Bütün bunları sorgulamanın zamanı gelip geçmiyor mu?

Filistin, bütün Müslümanların ortak davası olduğu kadar bütün dünyanın onurunu kurtarma meselesidir de. Bütün insanlık sınavdadır, ancak burada asıl imtihanı geçenler Müslümanlardır. Bilinmelidir ki, Allah'ın huzurunda ilk hesap verecek olanlar, Müslüman kardeşlerinin feryadına kulak asmayan müminlerdir.

Gözlerimizin önünde, çocuklarımız öldürülse ne yaparız? Silahsız ve müdafaasız bir vaziyet-

te düşman toprağımıza, evimize girse nasıl bir çaresizlik yaşarız? Yıllarca içinde oturduğumuz evimizin duvarları tanklarla yıkılsa ne hissederiz? Anamazın-babamızın gözlerimizin önünde hunharca öldürülmesi karşısında nasıl bir acı yaşarız? Kimden medet umarız? Gözlerimizin önünde bacağı, kolu kopan, kan revan içerisinde kalan çocuğumuzu, anamızı, babamızı, kardeşimizi, akrabamızı, hastaneye götürecek ambulans bulamazsak ne gibi duygular yaşarız? Yaralılarımızı tedavi edecek ilaç bulamazsak nasıl ümitsizliğe düşeriz? Gece-gündüz, akşam-sabah, yaz-kış çoluk çocuğumuzla hep korku içerisinde olsak nasıl gözlerimize uyku girer? Çocuklarımıza ne anlatırız? Onları nasıl himaye ederiz? Genç kızlarımızın namusunu nasıl koruruz?

İşte bütün bunları Filistin halkı, Irak halkı, Çeçenistan halkı, Afganistan halkı ve nice Müslüman halklar yaşamaktadır. Bütün bunların derin muhasebesini yapmak ve fert olarak, cemaat olarak, kurum ve kuruluşlar olarak, devlet ve millet olarak sesimizi yükseltmek, harekete geçmek ve çareler üretmek, ilahi görevimizdir.

"İLİMLİ İSLÂM PROJESİ" VE İSLÂM'DA REFORM ÇABALARI

Umut Cumhur

İslam dininin modern çağın gereklerine uymadığı hatta ona ayak bağı olduğu ileri sürülerek, bir süredir İslam dininde reformun artık seçenek olmadığı bilakis kaçınılmaz bir zorunluluk olduğu yönündeki iddialara malesef şahit olmaktayız. Ezelden ebede bilgiler veren Allah kelamı Kur'an ve tüm insanlığa mükemmel bir örnek davranış kalıbı olan peygamber sünneti modern çağın ihtiyaçlarını karşılayamadığı için ya tamamıyla yürürlükten kaldırılmalı ya da gerekli reformlara tabi tutulmalıdır iddiası gittikçe genele yayılmaktadır.

Doğru olan, İslam dininin Hristiyanlık dini gibi bir reform sürecine sokularak çağa uydurulması mıdır yoksa ezel ve ebedin sahibi olan yaratıcının tüm insanlığa hidayet rehberi olan mükemmel zikri Kur'an-ı Kerim ile sünnetin kıyamete kadar dosdoğru yolu inananlar için göstermeye devam etmesi midir? Elbette ki ikinci yol İslam inancı açısından doğru olan seçenektir, çünkü birinci durum asla İslam dini açısından bir alternatif olamayacak kadar mesnetsizdir. İslam dini diğer dinler gibi bozulmuş bir din değil-

dir. Eğer İslam dininin bozulması imkan dahilinde olsaydı şüphesiz ki Allah insanlara doğruyu gösterirdi, çünkü Allah'ın sünneti bu şekildedir. Cenab-ı Hak tarih boyunca tüm bozulan dinlerin yerine yine insanlara doğruyu göstermek üzere yeni bir peygamber ve yeni bir din göndermiştir. Ancak İslam dini ve Kur'an-ı Kerim yüce Allah'ın koruması altında olduğu içindir ki peygamberimiz son peygamber ve İslam dini de son din olmuştur.

İnsanlık için, bazı istisnai dönemler olsa bile hemen her zaman nefse uymak Allah'ın koyduğu hükümlere uyma iradesinden çok daha kolay olmuştur. Musa (a.s.) ile Salih (a.s.) kavimleri bu duruma en güzel örnekler olarak Kur'an-ı Kerim'de zikredilmiştir. Allah'ın çizmiş olduğu sınırlar içerisinde hareket etmek için irade ve sabır gerekirken nefse uymak için insanın kendisini sınırlaması ya da terbiye altına alması gerekmemektedir.

Çağ ne kadar değişti denilse de günümüz dünyası da aynı süreci yaşamaktadır esasında. Allah'ın koymuş olduğu hükümler

yine insanların nefse uymalarını meşrulaştırmak amacıyla değiştirilmek istenilmektedir. Öz itibarıyla İslam dininde bir zorlama olmadığı için inanmak isteyen inanır, inanmak istemeyen de inanmama iradesi gösterebilir. Hal böyle iken neden İslam dininde bir reform istenilmektedir. İstemeyen, özellikle de laik bir ortamda İslam'a inanmama iradesini gösterme konusunda serbestken neden böyle bir talep özellikle de laik toplumlardaki fertler ya da kurumlar tarafından dile getirilmektedir?

Açık bir şekilde anlaşıldığı üzere sorun, İslam dinine inanıp inanmama konusundan farklıdır, çünkü beğenmeyen İslam'a tabi olmama iradesi göstererek tüm vecibelerden muaf olabileceksen bu şekilde davranmak yerine İslam dininin reforma ihtiyacı olduğu fikrini ön plana taşımaktadır. Ancak sorun bireysel olmayıp bilakis tamamıyla toplumsal, kültürel bir olgu olarak karşımızda durmaktadır. Sorun toplumsal bir medeniyet sorunudur çünkü komünizmin tarihe gömülmesiyle birlikte küresel ölçekte batı medeniyetinin önünde İslam kültüründen başka bir alternatif kalmamıştır. Komünizm döneminde doğu bloğuna karşı yetiştirilen, desteklenen ve de kullanılan İslami unsurlar komünizmin çöküşü ile birlikte İslam medeniyetine karşı kullanılmaya çalışılmıştır. Bu sürecin en önemli meyvesi ise batıda gerçekleştirilen terör olayları ve onun sonucunda gelişen **İslam düşmanlığı** ve **korkusu**dur.

Özellikle 11 Eylül saldırılarından sonra Batı medeniyeti içerisinde yer alan bazı gruplar **neden**

Müslümanlar bizden nefret ediyorlar sorusunu kendilerine yöneltmişler ve bir takım sonuçlara ulaşmaya çalışmışlardır. Bu münferit çabaların yanında yönetimlerin de İslam'a ve Müslümanlara karşı duruşlarını ve tavırlarını belirleyen projeler de tartışılmıştır. Bu projeler Büyük Ortadoğu Projesi, İlimli İslam projesi, Light İslam vb isimlerle basın ve yayın organlarında açıkça tartışıldı ve tartışılmaya devam ediyor.

Büyük kapsamlı bu proje ilk önce İslam coğrafyasındaki yönetimlere arz edildi ve görüntü itibariyle çok benimsenmemiş de olsa projeye çok fazla karşı çıkılmadı. Özellikle de seçimle iktidara gelmemiş olan diktatörlük tarzındaki yönetimlerin kendilerinden daha güçlü yönetimlerin taleplerine olumsuz cevap vermesi Irak ve Afganistan savaşlarından sonra hiç de mümkün gözükmemektedir. Ancak, İslam'da reform ya da tadilat projesi ilk önce Afganistan ve Pakistan'da pazarlanmaya çalışıldı ancak bölgedeki İslami yapılanma dolayısıyla batılı proje mimarları aradıklarını bulamadılar. Daha sonra Türkiye'nin de içinde bulunduğu Ortadoğu ülkeleri hedef kitle olarak seçildi. Batılılar açısından stratejik ortak ve İslam dünyasındaki tek laik ülke olan Türkiye son derece önemli bir aktör olarak belirlenmişti. Türkiye bu yüzden bir takım sıkıntılar yaşamış ve bir takım sıkıntılara da gebe kalmıştır.

İslam coğrafyasında umduğu ilgiyi bulamayan Müslüman olmayan İslamcı reformistler yönlerini Batı medeniyetine dönmüşlerdir. Ne de olsa hali hazırda Batı medeniyeti içinde yaşayan milyonlarca Müslüman nüfus bulunmaktadır. Bu Müslümanların çok büyük bir kısmına göre Batı coğrafyası artık *darü'l-harp* olmak-

Allah'ın çizmiş olduğu sınırlar içerisinde hareket etmek için irade ve sabır gerekirken nefse uymak için insanın kendisini sınırlaması ya da terbiye altına alması gerekmemektedir. Çağ ne kadar değişti denilse de günümüz dünyası da aynı süreci yaşamaktadır esasında. Allah'ın koymuş olduğu hükümler yine insanların nefse uymalarını meşrulaştırmak amacıyla değiştirilmek istenilmektedir.

tan çıkmış *darü'l-vatan* olmuştur. Dolayısıyla da İslam'da reform projesi Batıda uygulama alanı bulduktan sonra globalleşme sürecinin sunduğu iletişim imkanlarıyla tüm dünyaya yayılması işten bile değildir. Batıdaki basın yayın organlarına bakacak olursak bu proje dünyanın çok çeşitli bölgelerinden iltica etmiş Müslümanlar tarafından ciddi manada destekçi bulmuştur.

İslam'da reform projesinin ön-plana çıkarttığı unsurlar artık Batı medeniyetinde tartışma dahi götüremeyecek olan İslami kavramlar ve uygulamalardır. İslam'ın cihat, kadın hakları, evlilik kurumu, ceza usulleri en başta ele alınan konular olarak belirmiştir. Şeytani bir akılla seçilmiş bu konularda özellikle Avrupa'da yaşayan Müslümanlardan önemli sayılabilecek destek sağlanabilmektedir.

Cihat konusunda Avrupa'da yaşayan Müslüman azınlık daha önceki nesillerden farklı düşünmektedir. Genel kaniya göre artık Avrupa, atalarının cihat ya da tebliğ için geldiği bir kıta değildir, çünkü artık kendileri orada rahatlıkla cami inşa edip cemaat oluşturabilmektedir. Öte yandan dünyanın genelinde de cihat ayetleri konusunda çok çeşitli ve birbiriyle çelişen görüşler mevcut iken azınlık statüsünde yaşayan Müslümanların bu konuda kafalarının karışık olmasını çok fazla yadırgamamak lazımdır.

Özellikle kadın ilişkileri konusunda Batılı proje mimarları son derece kolay bir şekilde destekçi bulabilmektedirler. Batı medeniyetinde kadının toplum hayatındaki konumu oraya yerleşen Müslüman azınlık tarafından da sorgulanmadan kabul edilmiş ve bu konuda İslami uygulamalar neredeyse unutulmuştur. Örneğin cahiliye döneminde kadına karşı şiddet uygulanmaması için gelen ayetler, adeta İslam eşlere karşı şiddet uygulanmasını emrediyor şeklinde kasıtlı olarak ele alınmıştır. Yine evlilik konusunda bazı olağanüstü ve özel durumlarda, özellikle kadın ve çocukların mağduriyetlerinin önüne geçebilmek amacıyla önerilen birden fazla evlilik konusu da Müslüman olmayan reformist projeciler tarafından kasıtlı bir şekilde 'İslam kadına hiçbir değer vermemektedir' şeklinde şeytani bir zekayla pazarlanmaktadır.

El ve kafa kesme, taşıyarak öldürme olarak dillendirilen cezai uygulamalar ise artık **İslam fobisi** oluşturma konusunda iyice klasik hale gelmiştir. Bu konudaki geçmiş örnek uygulamaların açıklanması bile bu fobinin azmasına engel olamamaktadır. Öte yandan Batı medeniyetinin zirvesi olan ABD'de Katrina olarak adlandırılan kasırga afetinden sonra hırsızlığı önlemek amacıyla silahlı güçlere vurun emri verildiği konusunda tek kelimelik eleştiri bile yapılamamaktadır. Batıda İs-

Gönüllü reformistlerin iki kültür arasında kalmış nefislerine tapan kişilerden olması hem süreci kolaylaştırmakta hem de hızlandırmaktadır. İçki, uyuşturucu madde ve zina gibi günahların müptelası olmuş kişilerin İslami uygulamalardan hoşnut olmayacakları gün gibi ortadayken bu kişilerin nefislerini ilahlaştırmak adına küresel güç çekişmesinde İslamiyet'in ve Müslümanların hedef haline getirilmesini kamufle etmesi hem İslamiyet'e hem de Müslümanlara zarar vermek amacından başka bir mana taşımamaktadır.

İslam reformu konusunda bezirganlık yapanlar acaba el kesme yanında çok ağır bir cezalandırma yöntemi olan sorgusuz sualsiz bir şekilde vurularak öldürme gibi bir ceza karşısında neden suskun kalmışlardır? Suskun kalmışlardır, çünkü kimsenin derdi suç işleyen insanların ne şekilde cezalandırıldığından daha çok, İslami uygulamaların genel kabul görmüş Batı normlarıyla çeliştiği noktaları özellikle İslamiyet'e gönül vermiş insanlara gösterip onları köklerinden uzaklaştırmak ile potansiyel olarak İslam'a ısınacak olanlarda İslam fobisi oluşturmak ya da halihazırda bulunan bu fobiyi körüklemektir.

Ele alınan konular itibarıyla bu projenin geleneksel İslam çizgisinde olan Müslümanların yaşadıkları coğrafyada genel kabul görmesi şu an için çok zor bir ihtimaldir. Özellikle de Batı güçlerinin İslam dünyasında işgal operasyonlarına girişmesi ile İsrail'in Filistin'de soykırım operasyonu başlatması bu düşük ihtimali de ortadan kaldırmıştır. Dolayısıyla süreç aynen Batı kültürünün yayılması gibi batıdan İslam coğrafyasına ihraç edilmelidir.

Batıda yaşayan Müslümanların bir kısmının bu hain tuzağa düşürülmesi oradaki parçalı yapı dolayısıyla işten bile değildir. Anti-terör kanunları ile iyice yıpratılmış olan cemaat yapısı ise Müslümanlardaki bu kopuş ile zihinlerdeki kaymalara maalesef

engel olmak yerine bilakis bu duruma katkı dahi sağlamaktadır. Böyle bir ortamda yaşayan bir kısım genç, Müslüman nüfus içinde yaşadıkları toplumda hissettikleri dışlanmışlık duygularını bir nebze olsun unutabilmek için akıllı ve şuuru devre dışı bırakan sarhoşluk veren madde ya da ortamlara adım atarak batılı İslam reformistlerinin hedef kitlesi haline gelmektedirler. Bu gençler özellikle pub, pavyon vb olarak adlandırılan eğlence mekanlarında (daha doğru bir ifadeyle cehennem peronlarında) dışlanmışlık hissettikleri kültürden insanlarla karşılaşp onlarla kaynaşma imkanına sahip olabilmektedirler. Akıl ve şuurun devre dışı bırakılması sonucunda anlık olarak olsa bile onlar gibi görünmek onlar gibi hissedebilmek ise gençleri içinden çıkılmaz buhranlara sürüklemektedir, çünkü anlık bir hissediş ve görüntüye rağmen yapılan yoğun İslam fobisi propagandası dolayısıyla masanın karşısındaki yabancı unsur bu gençleri taşıdıkları İslami kimlik sebebiyle esasında hiçbir zaman özümseyememektedir. Dolayısıyla görüntüde onlara benzemenin dışında kimliklerinde barındırdıkları İslam dini unsurunu da onlarinkine benzer kılmaktan başka çıkar bir yol kalmamaktadır. Bu insanlar açısından radikal olarak nitelendirilen unsurların bir reform programı çerçevesinde İslam dininden ayıklanması,

kendi ortada kalmışlıkları ile derinleşmiş manevi boşluklarını giderecekmiş gibi gözükmesine rağmen bu sorunlu ve hastalıklı yapının tüm dünyaya yayılması büyük bir ihtimal ve hedef olarak belirlenmiştir. Böylelikle başta Avrupa'da yaşayan Müslümanlar olmak üzere tüm dünyaya alternatif olarak yayılan global kapitalist kültürde yaşamak zorunda bırakılan dünya Müslümanları yukarıda bahsedilen eğlence mekanlarındaki gençlik gibi hissedecek ve İslami kültürü terk edip batı kültürünün tükettikçe var olan muktedir kulları olacaklardır. Başlangıçta batıda yaşayan Müslümanlar hedef alınmasına rağmen; hareketin ivme kazanmasından sonra, özellikle baskıcı yönetimlerde yaşayan Müslümanların yapılacak propagandalarla İslam'da reform hareketine destek vermesi hedeflenmektedir.

Gönüllü reformistlerin iki kültür arasında kalmış nefislerine tapan kişilerden olması hem süreci kolaylaştırmakta hem de hızlandırmaktadır. İçki, uyuşturucu madde ve zina gibi günahların müptelası olmuş kişilerin İslami uygulamalardan hoşnut olmayacakları gün gibi ortadayken bu kişilerin nefislerini ilahlaştırmak adına küresel güç çekişmesinde İslamiyet'in ve Müslümanların hedef haline getirilmesini kamufle etmesi hem İslamiyet'e hem de Müslümanlara zarar vermek amacından başka bir mana taşımamaktadır. Öyleyse batı kaynaklı İslami gelişmelere karşı çok daha dikkatli ve uyanık olmak gerekmektedir. Vakit, bu sürece bilerek ya da bilmeyerek katkıda bulunma konusunda son derece hassas olma ve bu süreci tersine çevirmek amacıyla sürecin bizahtih kendisine karşı durma vaktidir...

TÜM İNSANLIĞA KARŞI AÇILMIŞ BİR SAVAŞ SİYONİZMİN TEMEL VARSAYIMLARI

YILDIRIM CANOĞLU

*"Ne var ki siyasi Siyonizm
İsrail'in Allah'ı yerine
İsrail devletini koymuştur."
R.Garaudy*

İsrail, deniz kenarında piknik yapan Filistinli bir aileyi tümünden katlediyor. Filistin'in bağımsızlığı için mücadele eden teşkilatlardan biri, bu katliama cevap olarak, bir İsrail askerini kaçırıyor ve İsrail hapishanelerindeki Filistinli tutuklulara karşılık İsrailli askerin bırakılacağını açıklıyor. İsrail ise Hamas yönetimini suçlayarak Gazze'ye giriyor, karadan ve havadan sivil halkı bombalıyor. Filistinli bakan ve milletvekillerini esir alıp İsrail hapishanelerine götürüyor. İsrail'in bu çılgınlığına cevap olarak Hizbullah, Hamas'a sahip çıkıyor; İsrail'in bir tankını havaya uçurup 6 askerini öldürüyor ve iki askerini de kaçırıyor.

Ardarda askerlerinin kaçırılması ile İsrail ordusunun büyümesi bozuluyor. Çılgına dönen İsrail yönetimi, Lübnan'ı, bir işgale hazırlık olarak, karadan, havadan ve denizden bombalamaya başlıyor ve de günlerce bombardıman devam ediyor. Bombalama, Lübnan'ın alt yapısına ve sivil hedeflere dönük. Şimdilik 500 civarında sivilin öldüğü, binlercesinin yaralandığı ve bir çok kentten hayalet şehir haline döndüğü ifade ediliyor.

Uluslararası tüm hukuk kuralları ihlal edilmiş olmasına rağmen İslam alemi susuyor, dünya susuyor ve uluslararası tüm kuruluşlar susuyor. Ve dünyanın zenginleri G-8'ler, 'İsrail'in kendini savunma hakkı' olduğunu söyleme duygasuzluğunu ve yüzsüzlüğünü gösterebiliyor.

Gerçekten de bu, uluslararası hukuka göre meşru bir savunma hakkı mı?

İsrail operasyonlarının başladığı bir dönemde Türkiye'de, PKK terörü eş zamanlı olarak hortluyor. Bir hafta içerisinde 20 civarında insanımız öldürülüyor. İsrail gibi sınır ötesi operasyon gündeme geldiğinde ABD, 'hayır' diyor.

İsrail için meşru müdafaa hakkı olan Türkiye için neden olmuyor?

Bütün bunların sorgulanması, dost, düşman ve müttefik tanımının yeniden yapılması gerekmiyor mu?

Gerçekte olup biten nedir?

Ortadoğu'da bugün yaşananlar, bugünle sınırlı olmayıp bugünde de kalacak değildir. Bugün yaşananlar, 'Büyük İsrail' için yıllardır uygulanan bir stratejinin kilometre taşlarıdır. 11 Eylül ABD provokasyonundan sonra buna **Büyük Ortadoğu Projesi** eklenmiştir. İki proje birbiri ile senkron bir şekilde yürütülmeye çalışılmaktadır. **Büyük Ortadoğu coğrafyasında vuku bulan ve de bulacak olaylara, bu iki proje çerçevesinden bakılmadıkça olayları ne algılamak ne de anlamak mümkündür.**

Bu çalışmanın amacı, son olayların arkasındaki ana niyetin ne olduğunu ve ne ile karşı karşıya kaldığımızı, kime, niçin karşı olmamız gerektiğini ana hatları ile, Siyonizm çerçevesinde, ortaya koymaktır.

Sürgünden Devlete

İsrailoğulları, yaşadıkları bölgelerde yaptıkları işlerden dolayı iki kez yurtlarından sürülmüşlerdir. Bu sürgün, cezalandırılma gerekçelerine ağırlık verilerek Kur'an'da, İsrâ sÜresinde, özet olarak verilmektedir:

“Tevrat'ta Yahudiler hakkında ‘Yeryüzünde iki kez kargaşa çıkaracaksınız ve bu arada parlak bir yükseliş dönemi yaşayacaksınız’ diye hüküm verdik.

Birinci kargaşaya ilişkin ilahi cezanın vadesi gelince üzerinize son derece atılğan ve acımasız kullarımızı saldı. Bunlar evlerinizin köşe bucaklarını arayarak sizi yakalamaya giriştiler. **Bu, Allah'ın yerine gelmesi kaçınılmaz bir sözü idi.**

Sonra onlara karşı size tekrar ‘güç ve kuvvet verdik’, size mallar ve çocuklarla yardım ettik ve topluluk olarak da sizi sayıca çok kıldık.

Eğer iyilik ederseniz kendi nefsinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer kötülük ederseniz o da (kendinizin) aleyhindedir. **Sonuncu vaat geldiği zaman, (yine öyle kullar göndeririz ki) yüzlerinizi ‘kötü duruma soksunlar’, birincisinde ona girdikleri gibi mescide(Kudüs) girsinler ve ele geçirdiklerini ‘darıdağın edip mahvetsinler’** (17/4-7)

Tevrat'ta ise bu konu, Tesniye 28/15-68 ve Leviller 26/14-39 bölümlerinde oldukça ayrıntılı bir şekilde anlatılır. Cezalandırılma nedenleri ve cezalandırılma şekilleri açıklanır. Öngörülen cezalar, insanın tüylelerini diken diken etmeye yeter de artar bile. Ancak bunların tümüne burada yer verememiz mümkün değil. Sürgün edilme nedenleri ve sürgünü içeren ayetleri aşağıya almaktayız.

Lev.26: 14 “Ama beni dinlemez, bütün bu buyrukları yerine getirmezseniz, cezalandırılacaksınız.

Lev.26: 15 Kurallarımı çiğner, ilkelerimden nefret eder, buyruklarıma karşı çıkar, antlaşmamı bozarsanız,

Lev.26: 16 sizi şöyle cezalandıracağım:..

Lev.26: 17 Size öfkeyle bakacağım. **Düşmanlarınız sizi bozguna uğratacak. Sizden nefret edenler sizi yönetecek. Kovalayan yokken bile kaçacaksınız.**

Lev.26: 33 Sizi öteki ulusların arasına dağıtacak, kılıcımla peşinize düşeceğim. Ülkeniz viran olacak, kentleriniz harabeye dönecek.”

Lev.26: 36 “Düşman ülkelerinde sağ kalkanlarınızın yüreğine öyle bir korku düşüreğim ki, rüzgarın sürüklediği yapıların sesinden bile kaçacaklar. Savaşta kaçarcasına kaçacaklar. Peşlerinde kovalayan olmadığı halde düşecekler.

Lev.26: 37 Kovalayan yokken savaşta kaçarcasına birbirlerinin üzerine yıkılacaklar. Düşmanlarınızın karşısında ayakta duramayacaksınız.

Lev.26: 38 Öteki ulusların arasında yok olacaksınız. Düşman ülkeler sizi yutacak.

Lev.26: 39 Artakalanlarınız gerek kendi, gerekse atalarının suçlarından ötürü düşman ülkelerde eriyip gidecekler.”

Yas.28: 36 “RAB sizi ve başınıza atayacağınız kralı sizin de atalarınızın da bilmediği bir ulusa sürecek. Orada ağaçtan, taştan yapılmış başka ilahlara tapacaksınız.

Yas.28: 37 RAB'bin sizi süreceği bütün uluslar başınıza gelenlerden dehşete düşecek; sizi aşağılayacak, sizinle eğlenecekler.”

Yas.28: 41 “Oğullarınız, kızlarınız olacak, ama sizinle kalmayacaklar, sürgüne gönderilecekler.”

Yas.28: 48 “RAB'bin üzerinize göndereceği düşmanlara kölelik edeceksiniz. Aç, susuz, çıplak kalacaksınız; her şeye gereksinim duyacaksınız. RAB sizi yok edinceye dek boynunuza demir boyunduruk vuracak.”

Yas.28: 49-50 **"RAB uzaktan, dünyanın öbür ucundan bir ulusu -dilini bilmediğiniz bir ulusu, yaşlılara saygı, küçüklere sevgi beslemeyen acımasız bir ulus- birden çullanan bir kartal gibi başınıza getirecek."**

Yas.28: 64 **"RAB sizi dünyanın bir ucundan öbür ucuna, bütün halklar arasına dağıtacak. Orada sizin de atalarınızın da tanımadığı, ağaçtan ve taştan yapılmış başka ilahlara tapacaksınız."**

Yas.28: 65 **"Bu uluslar arasında ne esenliğiniz ne de dinlenecek bir yeriniz olacak. Orada RAB size titreyen yürekler, umutsuzluk ve bakmaktan yorulmuş gözler verecek."**

Son sürgünden sonra İsrail oğulları dünyanın dört bir yanına dağılmışlar, farklı cemaat yapıları veya örgüt çatıları altında vatanları olmadan kimliklerini korumaya çalışmışlardır.

19. asırdan itibaren bir çok ideolojik hareketin içerisinde yer almışlar ve pek çok yer altı örgütü kurmuşlar veya içerisinde bulunmuşlardır. Dünyanın her yanına dağılan Yahudiler, genelde ticaretle uğraştıklarından sermaye gücünü ellerinde bulundurmuşlardır. Gene Yahudiler, gittikleri her ülkede medya gücünü elde etmeyi amaçlamışlardır. Medya ve sermaye gücü ile daima yönetimlerin üzerinde baskı gücü oluşturmuş, ülkelerin kaderlerinde söz sahibi olmuşlardır. Bu durum Yahudilere karşı var olan antipatinin daha da artmasına sebebiyet vermiştir.

Yahudilerin bir vatani olması, bir özlem/ideal olarak kafalarda var olsa bile bir hareketin ortak paydası haline gelememiştir. Yahudilerin bir vatani olması ve bu vatanın da Filistin'de olması gerektiğini ilk defa derli-toplu bir proje haline getiren Teoder Herzl olmuştur. Politik Siyonizm'in kökleri eskiye dayansa bile onu projelendiren ve güçlü bir akım haline getiren Herzl'dir. **Sadece bir vatana değil aynı zamanda da bir devlete sahip olma, Politik Siyonizm'in ana hedefi olmuştur.**

1897 Basel Birinci Siyonist Kongresinde Siyonist hareket için bir hedef ve bir program ortaya konmuştur: **"Siyonizm'in hedefi, Yahudiler için Filistin'de kamu hukukuyla güvence altına alınmış bir vatan yaratmaktır".**

Bu fikri gerçekleştirmek için öngörülen program ise şudur: **"1-Filistin'de Yahudi kolonisinin tesisi. 2-Yahudilerin yaşadığı her bir ülkedeki kurumlar vasıtasıyla dünya Yahudilerini birleştirme amacına matuf bir örgütün kurulması. 3-Yahudi ulusal fikrinin güçlendirilmesi. 4- Siyonizm'in hedefinin ifası için, yönetimin onayının sağlanması"**¹

Kararlara dikkat edilirse, tüm Yahudilerin gelecekle ilgili aynı fikri paylaşmadıklarını görülür. O nedenle bir devlet fikrine, dünyaya dağılmış Yahudilerin ikna edilmesi politika olarak benimsenmiştir. Bugün bile Siyonist olan Yahudilerle Siyonist olmayan Yahudiler mevcuttur ve aralarında ciddi fikir ve metot farklılıkları vardır. **Bu nedenle bu iki zümrenin düşünce ve davranış farklılıklarını gözönüne alarak konuşmak ve yazmak gerekmektedir. Bu iki zümreyi aynı kategoriye koymak yanlıştır. O nedenle Yahudi/Yahudilik genellemesi yerine Siyonist/Siyonizm kavramlarını kullanmak daha doğru, daha tutarlı bir davranıştır.**

Herzl, Filistin'e Yahudilerin yerleştirilmesi için önce, 1898 yılında, Alman imparatoru Wilhelm II ile; 1901 yılında da Sultan Abdülhamit ile görüşmüştür. Her ikisi de Herzl'in fikrini reddetmişlerdir. Abdülhamit'in Herzl'in teklifini reddetmesi üzerine Abdülhamit'e karşı büyük bir karalama kampanyası başlatarak onu yıpratmaya ve iktidardan düşürmeye çalışmışlardır. **Gerçekten de Sultan Abdülhamit yüzyıl sonrasını düşünmüş, gelecekte olabilecekleri görmüş ve teklifi reddetmiştir.** Ne yazık ki Mekke Emiri Şerif Hüseyin ve Emir Faysal, tehlikeyi görememiş Weizmann ile 1918'de bir **Arap-Yahudi Dostluk Anlaşması** imzalayarak Yahudilerin Filistin'e göç etmelerine destek vermişlerdir.²

Almanya ve Osmanlıdan sonra Herzl, dikkatini İngiltere üzerinde yoğunlaştırmıştır. Herzl'in ölümünden(1904) sonra yerine Rusyalı Yahudi kimyager Chaim Weizmann geçmiştir. Bunun zamanında Siyonistler, pek çok kongre düzenleyip İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya ve ABD yönetimleri nezdinde yoğun temaslarda bulunmuşlardır. Balfour Deklarasyonu, Churchill Beyaz Bildirisi ve Kraliyet Komisyonu Raporları ile çok önemli başarılar kazanmışlar, hedefe adım adım ilerlemişlerdir.

Siyonistlerin ısrarlı, metotlu, planlı ve stratejili çalışılması ile II.Dünya Savaşı sonunda, Basel Kongresinden 51 yıl sonra 1948 yılında bir İsrail Devleti kurulmuştur.

Siyonizm Nedir?

Bu soruya farklı cevaplar verilebilir. Garudy Siyonizm'i, "Dini" ve "Siyasi" Siyonizm olmak üzere iki ana kategoriye ayırmanın daha gerçekçi olduğunu ifade eder. Bu ayrımı ve Siyonizm'in değişik veçhelerini *Siyonizm Dosyası* adlı eserinde ayrıntısı ile inceler.³ Siyasî Siyonizm'in tanımlarını daha özet bir şekilde, *İsrail Mitler ve Terör* adlı eserinde verir. Orada Siyonist kaynaklara dayanarak Siyonizm'i siyasi, milli ve sömürgeci bir doktrin olarak tanımlar:

1-Siyasî bir doktrindir: "1896'dan itibaren, Siyonizm Théodore Herzl tarafından kurulmuş olan siyasî hareketin adıdır."⁴

2-Milliyetçi bir doktrindir: "Yahudi meselesi benim için ne sosyal, ne de dinî bir meseledir..., sadece **millî bir meseledir.**" der Herzl.⁴

3-Sömürgeci bir doktrindir: Herzl, Kendi sözleşmeli şirketinden bir Güney Afrika (Rhodezya) yapmasını bilmiş olan Cecil Rhodes'e 11 Ocak 1902'de yazdığı mektupta Siyonizm'in sömürgeci bir doktrin olduğunu ifade etmektedir:

"Programımı incelemiş olduğunuzu ve kabul ettiğinizi belirten bir yazı göndermenizi istirham ediyorum. Mösyö Rhodes, niçin size müracaat ettiğimi merak ediyorsunuzdur.

Çünkü benim programım da bir sömürge programıdır."⁴

Dolayısıyla Siyonizm, Herzl'in tanımlamalarından hareketle, politik, milli ve sömürgeci bir doktrin olarak tanımlanabilir.

Herzl'in bu tanımlamaları birçok Yahudi tarafından eleştirilse de Weizmann, Ben Gurion, Jabotinsky'nin çok sistematik, planlı ve örgütlü çalışmaları, karşı fikirlerin etkisiz kalmasını sağlamış ve Siyonizm'i doktriner temelleri olan bir ideoloji haline getirmiştir

Bu çalışmada Siyonizm derken sadece Siyasî Siyonizm'i kastetmekteyiz.

SİYONİZMİN TEMEL VARSAYIMLARI

Siyonizm'in temel varsayımlarını, olmazsa olmazlarını, aşağıdaki gibi özetleyebiliriz:

- 1- **'Vaad edilmiş topraklar'**,
- 2- **'Seçilmiş halk'**,
- 3- **'Etnik saflık' ya da 'Ari ırk'**,
- 4- **'Etnik temizlik ya da soykırım'**,
- 5- **'Dünya Yahudileri için bir tek devlet vardır': İsrail,**
- 6- **'Dünya hakimiyeti'.**

'Vaad Edilmiş Topraklar'

Siyonistler, dindar olmamış olmalarına karşın Yahudilerin dini duygularını harekete geçirebilmek için dini terminolojiyi çarpıtarak kullanmayı bir yöntem olarak benimsemişlerdir. En çok Tevrat'taki Tekvin 15/18 ayetini istismar etmişlerdir:

"Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat nehrine kadar bu diyarı senin zürriyetine verdim." (Tekvin, 15/18).

Bu, yapılan seçime yani mümin olmaya bağlı, şartlı bir vaattir. Bu, Hz. İbrahim'i takip eden müminlere yapılan bir vaattir. **Ancak Siyonist önderler bunu, İsrailoğullarının inançları ne olursa olsun Allah tarafından yalnızca İsrailoğullarına, yani bir ırka, yapılmış bir vaat olarak kabul etmekte ve İsraililere benimsetmeye çalışmaktadırlar.**

İsrail hükümetinin istatistiklerine göre İsraillilerin %15'i inanç sahibidir. %85'lık bir kesim ne 'dini ibadeti kabul etmekte' ne de 'dini inancı' benimsemektedir. İsrail'deki dini partilerin oy potansiyeli son derece düşüktür. Bütün bunlara karşın İsraillilerin %90'ı, 'Nil'den Fırat'a kadar olan toprakların' kendilerine, inanmadıkları bir Allah tarafından vaad edildiğine iman etmişlerdir.⁵ Böyle bir sonuç, dindarlıktan kaynaklanmayıp Siyonist yöneticilerin uzun vadeli, planlı beyin yıkamaya dayalı çalışmalarının bir sonucu olmaktadır.

Bundan dolayı Siyonist önderlerin Yahudi devletinin sınırları konusunda kafalarında hep bir gizli gündem var olmuştur. Ancak pratikte bunu zamana yayarak Weizmann'ın 'ihtiyatlı manipülasyon politikasıyla' gizleyebilmişlerdir.

Hareketin başlatıcı önderi Herzl'in kafasında 'Nil'den Fırat'a kadar olan topraklar' gizli bir gündem maddesi olarak vardı. 1902'de Herzl yazdığı Altneuland adındaki romanında **"Ülkenin toprakları Akdeniz'den Fırat nehrine, Güney Filistin'den Lübnan'a kadar uzanıyordu."**⁶ demektedir. Yahudi devleti kitabında ise **"Filistin bizim unutulmaz tarihi yurdumuzdur...tek başına bu isim halkımızın güçlü bir birleşme çığlığı olacaktır"**⁴ der.

Kraliyet Komisyonunun taksim planında Negev'in Arap bölgesinde kalması durumunda ortaya konan tepkilere Weizmann'ın cevabının, **"O elden kaçmayacaktır"** tarzında olması,⁶ Siyonist liderlerin kafasında görünürden farklı bir İsrail tasavvuru olduğunu göstermektedir. Nitekim Herzl'i takip eden bütün Siyonist önderler, buna önemle vurgu yapmışlardır:

Madam Golda Meir: **"Bu ülke bizzat Allah**

"Bu toprak bize vaad edilmiştir ve bizim bu toprak üzerinde bir hakkımız vardır" ... "İsrail Peygamber'in toprağı İsrail halkına teslim edilecektir. Tamamı ve ilelebet."

Menahem Beghin

tarafından yapılmış bir vaadin gerçekleşmesi olarak mevcuttur. O yüzden bu ülkenin yasalığı konusunda hesap sormaya kalkışmak gülünç olur."

Menahem Beghin: **"Bu toprak bize vaad edilmiştir ve bizim bu toprak üzerinde bir hakkımız vardır" ... "İsrail Peygamber'in toprağı İsrail halkına teslim edilecektir. Tamamı ve ilelebet."**⁵

Ben Gurion: "Statükoyu devam ettirmek söz konusu değildir. Dinamik, genişlemeye yönelik bir devlet meydana getirmek zorundayız."

Moşe Dayan: **"Bizler Tevrat'a sahipsek, kendimizi Tevrat ehli olarak görüyorsak, Tevrat topraklarına da, yani Hâkimler ve Hz. İbrahim'den Hz. Musa'ya kadarki peygamberlerin topraklarına, Kudüs'e, Halil'e, Eriha'ya ve daha başka yerlere sahip olmamız gerekecektir."**

"Amerikan Bağımsızlık Beyannamesi'ne bakın. Orada hiçbir toprak sınırı zikredilmiyor. Bizler devletin sınırlarını tespit etmek mecburiyetinde değiliz."⁵

İsrail savaşıçıları adlı grup, 4 Kasım 1995'de "vaad edilmiş toprakları" Araplara bırakacak her kişiyi "Allah'ın emri üzerine" katledeceklerini söyleyerek İzak Rabin'i öldürürlerken⁷ böyle bir beyin yıkamanın etkisi altında idiler.

'Seçilmiş Halk/Kavim' ya da 'Üstün İrk'

Siyonistler tarafından çarpıtılarak kullanılan diğer bir konu, Yahudilerin Allah tarafından seçilmiş bir kavim, 'Seçilmiş Halk' olduğu fikridir. Bu, Siyonistler için ikinci ana varsayım olup Tevrat'a dayandırılmaktadır:

"Şöyle seslenir Rab: Benim ilk doğan oğlum İsrail'dir." (Çıkış, 4/22)

“Siz Tanrınız RAB için kutsal bir halksınız. Tanrınız RAB, öz halkı olmanız için, yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti. RAB’bin sizi sevmesinin ve seçmesinin nedeni öbür halklardan daha kalabalık olduğunuzdan değil. Siz sayıca öbür halklardan azdınız.” (Tesniye 7/6-7)

Bu, Siyonist önderler tarafından çarpıtılarak geliştirilmiştir. Bu kabulde dünyada insanları seçkin olanlar ve olmayanlar diye iki sınıfa ayırmışlardır. Haham Cohen’in Talmud adlı eserinde bu çarpıtma açık bir şekilde görülmektedir :

“**Dünya insanları, İsrail ve bir bütün olarak ele alınan diğer milletler olarak ikiye ayrılabilir. İsrail seçkin millettir. Bu, temel dogmadır (kabul, varsayım).**”⁸

Bu, ‘Vaad Edilmiş Topraklar’ varsayımında olduğu gibi Tevrat’ın bütünlüğünün gözden kaçırılması ve sathî okumasının doğal bir sonucudur. Allah’ın tüm vaatleri “iman etme” şartına bağlıdır. Bunun için sadece Tesniye 28. ve Leviller 26. bölümlerinde ‘seçilmiş bir halk’(!) reva görülen cezaların sebeplerine bakmak yeterli olur kanaatindeyiz.

‘Etnik Saflık’ ya da ‘Ari İrk’

İsraililer seçilmiş üstün bir kavim olunca onun kanı, diğer ikinci sınıf insanların kanları ile karışıp pislenmemelidir. ikinci sınıf Yahudi olmayanlarla evlenmek etnik saflığı bozar. Yabancılarla evlenme yasağı, Tevrat’ın değişik bölümlerine atıfta bulunularak dile getirilmektedir:

“**Kızlarınızı oğullarınıza alırsınız. Kızlar başka ilahlara gönül verirken oğullarınızı da artlarından sürükler.**” (Çıkış 34: 16)

“**Kız alıp vermeyeceksiniz. Kızlarınızı oğullarına vermeyeceksiniz; oğullarınıza da onlardan kız almayacaksınız.**”

“**Çünkü onlar oğullarınızı beni izlemekten saptırarak, başka ilahlara tapmaları-**

na neden olacaklardır. O zaman RAB size öfkelenecek ve sizi çabucak yok edecektir.” (Tesniye 7/3-4)

“Bütün bunlardan sonra, önderler yanıma gelerek şöyle dediler: “İsrail halkı, kahinlerle Levililer dahil, çevredeki halkların -Kenanlılar’ın, Hititler’in*, Perizliler’in, Yevuslular’ın, Ammonlular’ın, Moavlular’ın, Mısırlılar’ın, Amorlular’ın- **iğrenç alışkanlıklarından kendilerini ayrı tutmadı.**

Kendilerine ve oğullarına bu halklardan kız aldılar. Böylece kutsal soy çevredeki halklarla karıştı. Önderlerle görevliler bu hainlikte öncülük etti.” (Ezra, 9/1-2)

“Kâhin Ezra kalkıp, “Siz Tanrı’ya ihanet ettiniz” dedi, “**Yabancı kadınlarla evlendiniz. İsrail’in suçuna suç kattınız.**

Şimdi atalarınızın Tanrısı RAB’be suçunuzu açıklayın. O’nun istediğini yapın. **Çevredeki halklardan ve yabancı karılardan ayrılın.**” (Ezra 10/10-11)

“**Çocuklarının yarısı Aşdot dilini ya da öbür halkların dilini konuşuyor, Yahudi dilini bilmiyorlardı.**

...Tanrı’nın adıyla onlara ant içirdim ve, “**Yabancılarla kız verip kız almayacaksınız’ dedim.**” (Nehemya 13/24-25)

“**Halkı bütün yabancılardan arındırdım.**” (Nehemya 13/30)

Bu bölümlerdeki Tevrat ayetleri bir bütün olarak gözönüne alındığında yabancılarla evlenme üzerinde hassasiyetle durulmasındaki hikmet, bir İrkin saflığının korunması değildir. Tam tersine inanç ve değerler sisteminin korunması asıl amaçtır. Bu evliliklerle Rabb olan Allah’ın yolundan sapma, başka ilahlar edinme tehlikesi esas alınmıştır. Tesniye 7/4, Ezra 9/1 ve Yeşu 23/16’da bu çok açık bir şekilde ifade edilmektedir. Bir başka gerekçe de Nehemya 13/24’de yer alan İsrail dilinin unutulması tehlikesidir. Ancak Siyonistler bu temel noktaları ve Tevrat’ın bütünlüğündeki amacı, hiç göz önüne almadan Yabancılarla evlenme yasağını seçkin halkın korunması olarak yorumlayıp kullanmışlardır. **Yaban-**

cılarla evlenenleri dışlamışlar hatta kendi mezarlıklarına koydurmamışlardır. Konulanları, hem mezarlıklarından dışarı atmış hem de anti-semitizm için istismar etmişlerdir.

Bu anlamdaki istismar örneklerinden en önemlisi **Fransa'daki, Carpentras (Karpantra) Mezarlığı** hadisesidir. Mayıs 1990'da, Carpentras Yahudi mezarlığında, bazı kabirler açılmış, ölülerden birinin cesedinin kazığa oturtulduğu ve bir başka mezara nakledildiği iddia edilmiştir. Ceset (Mösyö Germon'un) kazığa oturtulmamış ve fakat Hristiyan mezarlığına götürülmüştü. Ancak medyada kazığa oturtma hadisesi daha geniş yer almıştı. Fransız halkı sokağa dökülmüştü. '14 Mayıs 1990'da düzenlenen protestoda, polise göre seksen bin, düzenleyicilere göre ise 200 bin kişi Paris'te gösteri yapmıştı. Notre-Dame'm büyük çanı onların şerefine çalmıştı.'

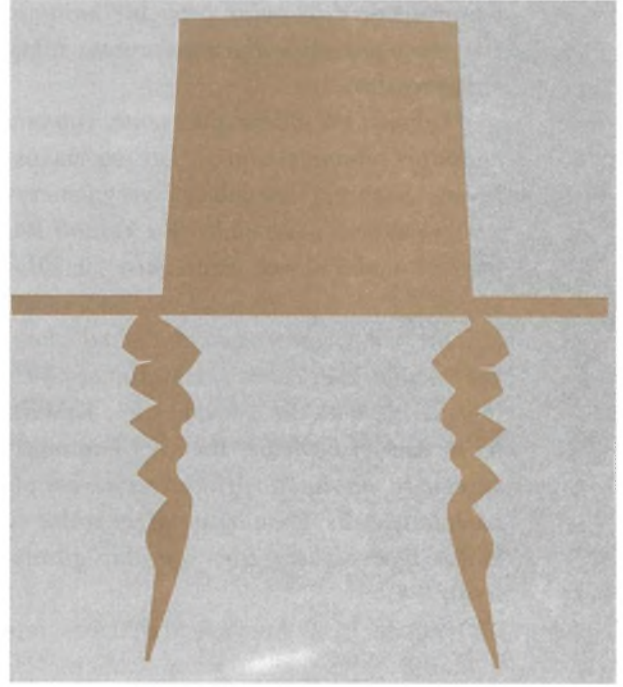
'Kazığa Oturtmayı' kim uydurmuştu ve kim, niçin kamuoyunda bir kin ve nefret oluşturmak için kullanmaktaydı? Bundan kim yarar, kim de zarar görmekteydi?

Gösteride konuşan Başhaham Sitruk'un bazı yerlere yaptığı gönderme bu provokasyonun amacını açıklıyordu. **Anti Siyonistler tehdit ediliyordu:**

"Kimsenin ulu orta konuşmasına müsaade etmeyelim! 'Revizyonist' profesörlerle, sorumsuz siyaset adamlarına derslerini verelim!" ⁹

Olayın ilk heyecanı geçtikten sonra Carpentras olayı sessizliğe gömülmüştü. Failenin bulunması önemsiz hale gelmişti Bundan sonra olayın kamuoyunun gündeminde çıkarılması gerekiyordu. Şahitler susturulmuştu. Ölülerin tekrar kutsanmasını Hahamlar kurulunun istememesi üzerine de kimse durmamıştı. Çünkü kurcalandığında altından Çapanoğlu çıkacağı bazılarınca çok iyi bilinmekteydi. Olay yıllar sonra açıklığa kavuşmuştu.

Yahudi olan Mösyö Germon, Hristiyan bir kadınla evlenmiş olduğundan dolayı **'Seçilmiş hHalkı kirletmişti ve bundan do-**

layı suçluydu'. Onun için cesedi, bir Katolik erkekle evlenmiş olmaktan suçlu olan Yahudi Madam Emma Ullma'nın kabri üstüne götürülüp atılmıştı.⁹

Benzer bir olay, 2 Mart 1984'te Tel-Aviv yakınındaki Rişon Letzion İsrail mezarlığında meydana gelmişti. **'Bir kadının cesedi mezardan çıkarılmış ve Yahudi mezarlığının dışına atılmıştı'.** Çünkü o, 'bir Yahudi'nin karısı olmakla beraber, Hristiyan menşeli olan Madam Teresa Engelowicz'indi'.⁹

Bu boyutları ile baktığımızda Siyonist ırkçıların Nazi ırkçılardan hiçbir farkı yoktur. Naziler, ırkçı Nürnberg kanunlarını Yahudilerden esinlenerek hazırladıklarını söylemişlerdir. Nürnberg mahkemesinde Nazi ırk "teorisyeni" Julius Streicher'in bir soruya verdiği cevap dikkat çekicidir:

"Sanık Streicher: -Evet, şu anlamda katıldım ki ben senelerdir, Alman kanı ile Yahudi kanının her türlü karışımının önlenmesi gerektiğini yazıyordum. **Bu yönde makaleler yazdım ve model olarak Yahudi ırkını veya Yahudi halkını almamız gerektiğini her zaman tekrarladım. Ben makalelerimde daima Yahudilerin diğer ırklar tarafından bir model olarak düşünölmeleri gerektiğini**

tekrarladım, zira onlar ırkçı bir kanuna, Hz. Musa'nın şöyle diyen kanununa sahip bulunuyorlar:

“Yabancı bir ülkeye giderseniz, yabancı kadınları almamalısınız.” İşte bu hüküm beyler, Nürnberg kanunlarını yargılayanız için son derecede önemlidir. **Bu Yahudi kanunları model olarak alınmıştır.** Yüzyıllar sonra, Yahudi yasa koyucu Ezra, bütün bunlara rağmen, birçok Yahudi'nin Yahudi olmayan kadınlarla evlenmiş olduklarını tespit ettiğinde, bu evlilikler bozulmuştur. **Yahudiler'in menşei böyledir. Bu ırkçı kanunları sayesinde, asırlarca varlıklarını devam ettirebilmişlerdir. Oysa bütün diğer ırklar ve bütün diğer medeniyetler yok olup gitmişlerdir.”**¹⁰

Nitekim İsrail Anayasa Mahkemesi'nde hâkimlik yapmış olan Haim Cohen, Nazizm ile Siyonizm arasındaki bu ilişkiye dikkat çekerek Yahudileri uyarmaya çalışır:

“Talihin acı cilvesine bakın ki Naziler tarafından savunulan ve Nürnberg'in yüzkarası kanunlarına ilham kaynağı olan ırkçı ve biyolojik tezlerin aynıları, İsrail devletinin bağrında Yahudilik'in tarifinde temel vazifesi görüyorlar” ¹⁰

Siyonistlerin Ortadoğu'da yaptıklarından hareketle **Birleşmiş Milletler**, 10 Kasım 1975'te, **‘Siyonizm'in bir ırkçılık ve ırk ayrımcılığı şekli olduğunu’** kabul etmiştir. **Ancak Sovyetler Birliği'nin çökmesinin ardından Amerika Birleşik Devletlerinin baskısıyla bu karar, 16 Aralık 1991'de kaldırılmıştır.**¹⁰

‘Etnik Temizlik’ ya da ‘Soykırım’

Siyonistler, insanları seçkin olanlar ve olmayanlar diye iki kategoriye ayırmakta, Yahudi olmayan tüm insanları ikinci sınıf ve de İsrailoğullarının kölesi ve hizmetkarları olarak kabul ettiklerinden, hizmette kusur edenlerin etnik temizliğe tabi tutulmalarını doğal bir hak olarak görmektedirler. **Onlara göre gerek Hz. Musa ve gerekse onun yerine geçen Yeşu soykırım için Allah tarafından görevlendirilmişlerdir:**

“(Medyenliler'in yenilmesi üzerine), “Rabb'in Musa'ya emretmiş olduğu gibi, bütün erkekleri öldürdüler”, “kadınları esir aldılar”, “bütün şehirleri yaktdılar”. Hz. Musa'ya döndükleri zaman, “Musa kızdı. Onlara, **bütün kadınları hayatta bıraktınız demek! dedi... Pekâlâ, şimdi, bütün erkek çocukları ve bir erkekle karı koca hayatı yaşamış bütün kadınları öldürün... Fakat bütün bakireleri... kendinize saklayın**” (Sayılar 31/14-18).

“Ve Yeşu o günde Makkeda'yı aldı ve onu ve kralını kılıçtan geçirdi. **Onları ve onda olan bütün canlıları tamamen yok etti. Arta kalan kimse bırakmadı.**

Ve Yeşu ve kendisiyle beraber bütün İsrail Makkeda'dan Libna'ya geçti ve Libna'ya karşı cenk etti. Ve kralı ile beraber bunu da Rab İsrail'in eline verdi. **Onu ve onda olan bütün canlıları kılıçtan geçirdi. Onda arta kalan kimse bırakmadı.**

Ve Yeşu ve kendisiyle birlikte bütün İsrail Libna'dan Lakiş'e geçti. Ve onun karşısına kondu ve onunla cenk etti. Ve Rab Lakiş'i İsrail'in eline verdi. Ve onu ikinci günde aldı. Ve Libna'ya yaptığı her şeye göre, **onu ve onda olan bütün canlıları kılıçtan geçirdi.**

Ve Yeşu ve kendisiyle beraber bütün İsrail Lakiş'ten Eglon'a geçti. Ve onun karşısına kondular ve ona karşı cenk ettiler ve onu o günde aldılar ve onu kılıçtan geçirdiler. Ve Lakiş'e karşı yaptığı her şeye göre, **onda olan bütün canlıları o günde tamamen yok etti.”** (Yeşu, 10/28-36)

“Ve Rab İsrail'in sesini işitti ve Kenanlıları ele verdi ve **onları ve şehirlerini bütün bütün yok ettiler**” (Sayılar, 21/3).

“(Amoriler ve kralları ile ilgili olarak) **Ve onu ve oğullarını ve bütün kavmini, kendisinde bir kimse kalmayınca kadar vurdular ve onun memleketini aldılar**” (Sayılar, 21/35).

“Rab, senin Tanrın seni ülkeye soktuğu zaman... **ve senin önünde sayısız milletleri kovduğu zaman... sen onların hepsini imha edeceksin**” (Tesniye, 7/1-2) “**ve sen onları yok edeceksin**” (Tesniye, 7/24).

Milli Yahudi Fonu" Müdü Yossef Weitz, 1940'ta Filistin topraklarında **iki halka yer olmadığını** açıkça belirtiyordu:

"Bu ülkede **iki halka yer olmadığını açıkça bilmemiz gerekir**. Eğer Araplar terk eder giderlerse, burası bize yeter. **Onların yerini değiştirmekten başka çare yoktur; tek bir köyün, tek bir kabilenin bırakılmaması lâzımdır...** Roosevelt'e ve bütün dost devlet başkanlarına izah etmek gerekir ki, bütün Araplar çekip giderse ve sınırlar Litani ırmağı boyunca kuzeye doğru ve doğuya, Golan tepelerine doğru biraz ileri itilirse, **İsrail toprağı fazla küçük sayılmaz.**"⁵

Madam Golda Meir ise 15 Haziran 1969 tarihli Sunday Times'a verdiği demecinde Filistin halkını yok sayıyordu:

"**Bir Filistin halkı yoktur... Bizler gelip de onları kapıya koyduğumuz ve ülkelerini ellerinden aldığımız için değil. Onlar mevcut değildir.**"⁵

Bu psikoloji ile Siyonist önderler "**Halkı olmayan topraklara, toprağı olmayan bir halkın yerleştirilmesi**" gerektiğini söyleyip durmuşlardır. Bu etnik temizlik var sayımı doğrultusunda;

"9 Nisan 1948'de Menahem Beghin, kendisine bağlı Irgun askerleriyle birlikte Deyr Yasin köyünün erkek, kadın ve çocuk 254 sakinini katliama tabi tutmuştur".¹⁰

-Ben Gurion, Beghin'in ırkçı olmasından övgüyle bahsetmekte bir sakınca görmemektedir:

"Beghin su götürmez bir şekilde **Hitler'in karakterini taşıyor. İsrail'in birliği rüyasını gerçekleştirmek için bütün Arapları imha etmeye ve bu kutsal gaye için bütün vasıtaları kullanmaya hazır bir ırkçıdır.**"⁵

-İsrail'in büyük gazetesi Yediot Aharonoth'ta, 14 Temmuz 1972 tarihinde, Yoram Ben Portath, Filistin topraklarında **bir et-**

İsrail'in kurucusu Theodor Herzl

nik temizlik yapılması gerektiğini yazmıştır:

"Zamanın unutturduğu birtakım vakıaları kamuoyuna açıkça ve cesaretle izah etmeleri İsrail yöneticilerinin görevidir. **Bunlardan birincisi, Araplar tarafından ediliş toprakları müsadere edilmedikçe, Siyonizmin, kolonileri yerleştirmenin, İsrail devletinin olmayacağı vakıasıdır.**"⁵

-Batı Şeria'daki Kiryat Arba kolonisinden Doktor Baruch Goldstein, **'atalarının mezarları başında dua eden Filistinlilerden yirmi beş kişiyi mitral-**

yözle tarayarak öldürmüş ve elliden fazla kişiyi yaralamıştı."⁵

-Keza Lübnan'ın istilâsına komuta eden General olan **Ariel Şaron, Sabra ve Şatila adlı Filistin kamplarında Falanjistler'in kıyım yapmasını organize etmiştir.**⁵

İlahi tecelli: şimdi o Şaron ölemekte, bitkisel bir hayat yaşamaktadır.

-Amerikalı Siyonistlerin Kızılderilileri kitle halinde imha etmesi aynı mantığın ürünüydü. "Amerika'nın koyu dindar ilk sömürgecileri, topraklarını ellerinden almak için yaptıkları **Kızılderili avı sırasında, hep Yeşu'yu ve onun Amoriler ile Filistiler'i 'kutsal yok edişi'ni yâd ediyorlardı.**"⁵

Bütün Siyonistler, aralarında farklılıklar olsa bile, hepsinin ortak özelliği, arı bir ırk için tüm yabancıların mallarına el koymak, onları sürüp çıkarmak ya da toptan imha ederek vaad edilmiş toprakların yegane hakimi olmaktır. Bu bo-yutu ile her biri birer Hitler'dir.

Dünyadaki Yahudiler İçin Tek Devlet Vardır: İsrail

Siyonist hareket, başlangıçtan beri dünya-daki tüm Yahudileri İsrail Devleti idealeine bağlı kalmaya ve ona her ne olursa olsun hizmet etmeye zorlamıştır. Siyonistlerin fa-

aliyet gösterdiği Siyonist Yahudi Büroları, daha II. Cihan Savaşı boyunca yaşadıkları ülkelerde gizli, ayrı, bağımsız bir hükümet gibi davranmaya başlamışlardır. Arthur Koestler'e göre bağlı oldukları ülkelerin menfaatleri hilafına henüz kurulmamış bir devletin alt yapısını oluşturmuşlardır:

"Yahudi Bürosu şartlar gereği bir gölge kabine, devlet içinde bir devlet haline gelmişti. Ülkenin Yahudi ekonomik sektörünü denetiminde tutuyor, kendi hastane ve sosyal hizmetlerini elinde bulunduruyor, kendi okullarını, gerçekte bütün Yahudi hükümet görevlilerinin gönüllü muhbir olduklarını kendi istihbarat teşkilatını yönetiyor ve yarı askeri nitelikteki kendi örgütünü, yani müstakbel İsrail ordusunun çekirdeği olan ünlü Haganah'ı denetliyordu."¹¹

Başlangıçtan beri slogan şu olmuştur:

"Bugün Yahudi olmak demek, İsrail'e bağlı olmaktır."¹²

Dünya Siyonist Teşkilatı'nın 23. Kongresi'nde Ben Gurion, yabancı ülkelerdeki Yahudilerin görevlerinin İsrail'e kayıtsız şartsız destek vermek olduğunu açıklamıştır:

"Çeşitli milletlerin bütün Siyonist örgütlerinin ortak görevi, Yahudi devletine, her halükârda, kayıtsız ve şartsız yardım etmektir. Hatta böyle bir davranış, içinde bulundukları milletlerin otoriteleriyle çelişse bile."¹²

Gene Ben Gurion'a göre tüm Yahudiler için hükümetten kasıt, İsrail hükümeti olmasıdır: "Amerika veya Güney Afrika'da bir Yahudi, Yahudi arkadaşlarına **"bizim" hükümet dediği zaman, İsrail hükümetini kasteder.**"¹²

Bu anlayıştaki örgütlü bir çalışma, dünyadaki uluslararası Yahudi sermayesi ve medya gücü ile birleşince dünyanın pek çok ülkesinde güçlü Siyonist lobilerin ortaya çıkmasına sebebiyet vermiştir. Bu lobiler İsrail adına o ülkelerde faaliyet göstermektedirler. Bulundukları ülkelerin menfaatlerinden ziyade Siyonist İsrail devletinin menfaatlerini öncelemektedirler.

ABD'de güçlü bir Siyonist lobi vardır ve lobi, Amerikan menfaatlerine zıt, fakat İsrail

il politikası için yararlı bir tutum izlemektedir. (Bunun için Pınar yayınlarından çıkan **ABD'deki İsrail Lobisi** kitabının okunması yeterlidir). ABD başkanlarının İsrail'in uyguladığı politikalara kayıtsız şartsız destek vermelerinin nedeni bu güçlü lobidir:

Senato Dışişleri Komisyonu Başkanı Senatör Fullbright 1973: **"İsraililer Kongre'nin ve Senato'nun politikasını kontrol ediyorlar... Senato'daki meslektaşlarımızın yüzde 70'i, kararlarını hürriyet ve hukuk ilkeleri olarak tasavvur ettikleri kendi görüşlerine dayanmaktan ziyade bir lobinin baskısı altında veriyorlar."** (13)

Paul Findley: **"İsrail politikasını tenkit eden kişi, üzücü ve sürekli misillemelere ve hatta İsrail "lobi"sinin baskıları yüzünden geçim vasıtalarını dahi kaybetmeye hazırlanmalıdır. Başkan onlardan korkuyor. Kongre onların bütün isteklerine boyun eğiyor. En itibarlı üniversiteler programlarında bu lobiye ters düşecek her şeyi bertaraf etmeye özen gösteriyorlar. Dev medya kuruluşları ve askeri komutanlar onun baskılarına teslim oluyorlar"** ¹³

Paul Findley: **"İsrail Başbakanı, Amerika Birleşik Devletleri'nin Ortadoğu ile ilgili dış politikasında, kendi ülkesinde sahip olduğundan çok daha fazla nüfuza sahiptir."**¹⁴

Benzer bir Siyonist lobinin Fransa'da etkili olduğunu ilk defa seslendiren General de Gaulle olmuştur:

"Fransa'da, nüfuzunu özellikle basın yayın çevrelerinde gösteren, İsrail yanlısı güçlü bir lobi mevcuttur." ¹⁵

Garaudy'e göre durum bugün de değişmemiştir: "Bu iddia o zamanlar skandal etkisi yarattı. Oysa bu beyan, hâlâ güncelliğini koruyan bir hakikat payı içermektedir. O zamandan beri, hangi partiden olursa olsun, Michel Rocard'dan Jacques Chirac'a ve Mitterand'a varıncaya kadar, Fransa Cumhurbaşkanlığı'na aday olan hiçbir kimse yoktur ki, medya beratını almak için İsrail'e gitmemiş olsun."¹⁵

Siyonistlerin Filistin ve Lübnan'da işledikleri cinayetler karşısında G-8'lere **'İsrail**

il, kendi savunma hakkını kullanıyor' dedirten bu Siyonist lobidir.

Burada sorulması gereken en önemli soru, Siyonizm'in bu anlayışına karşı çıkanlara yönelik uyguladıkları politikanın ne olduğudur? Başhaham Sitruk'un

"Kimsenin ulu orta konuşmasına müsaade etmeyelim! 'Revizyonist' profesörlere, sorumsuz siyaset adamlarına derslerini verelim!" dediği gibi onlara dersleri verilmekte midir?

Sonuç

Siyonizm'e karşı, Yahudiliğe karşı değil, verilecek bir mücadele bütün bu gerçekleri bilmek zorundadır. Mücadelede haysalcılığın yer yoktur.

Yukarıda özetlenen Siyonizm'in temel varsayımları Siyonist hareketin hem gücü hem de en büyük zaafıdır. Siyonizm tüm insanlığa karşı gizli bir savaştır. Bu Siyonizmle "İnsanlık" arasındaki en ciddi, birincil tezattır. Siyonizm'e karşı mücadele bu tezadı derinleştirmek için yapılmalıdır.

Siyonizm'e karşı mücadele Siyonistleri de kurtarmayı amaçlayacak bir genişlik ve elastikiyette olmalıdır.

Kitabı Mukaddes'in bütünlüğünün gözden kaçırılarak, zahiri ve parçalanmış okunması Siyonistleri böylesi yanlış ve tehlikeli bir noktaya sürüklemiştir. Kutsal metinleri tahrif ederek yorumlayan ve de anlatan bir zihniyete tabi olmuş, Garaudy'nin tabiriyle entegrist, bir Yahudi(Siyonist), tam bir Nazidir. İşte bu tezatlı duruş tüm Yahudilere iyi anlatılmalıdır.

Aksi taktirde Allah bugün icra ettikleri zulüm ve fesat yüzünden geçmişteki gibi kendilerini gene cezalandıracaktır:

"Ama beni dinlemez, bütün bu buyrukları yerine getirmezseniz, cezalandırılacaksınız.

Kurallarımı çiğner, ilkelerimden nefret eder, buyruklarına karşı çıkar, antlaşmamı bozarsanız, sizi şöyle cezalandıracağım:

Üzerinize dehşet salacağım... Size öfkeyle bakacağım. Düşmanlarınız sizi bozguna uğratacak. Sizden nefret edenler sizi yönetecek. Kovalayan yokken bile kaçacaksınız...

"Bütün bunlara karşın beni dinlemezseniz, günahlarınıza karşılık cezanızı yedi kat artıracam. İnatçı gururunuzu kıracağım. Gök demir, yer bakır olacak. Gücünüz tükenecek..."(Leviller 26/13-30)

Çünkü Allah zulmü sevmez, zalimi affetmez ve cezalandırır :

"Onlar sırf, "Rabbimiz Allah'tır" dedikleri için haksız yere yurtlarından çıkarıldılar. Eğer Allah'ın, insanların bir kısmını bir kısmıyla defetmesi olmasaydı, içlerinde Allah'ın adı çokça anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler her halde yerle bir edilirdi. Allah, kendisine yardım edene elbette yardım eder. Allah elbette Kavi, Aziz'dir." (Kur'an, 22/40)

Ve

"Zulmetmekte olanlar, nasıl bir inkılabı uğrayıp-devrileceklerini pek yakında bileceklerdir." (Kur'an, 26/227)

Ve bu büyük inkılap için meyve olgunlaşmaktadır.

(Devam Edecek)

Notlar

- 1-Taylor A.R., *İsrail'in Doğuşu*, Pınar Yayınları, İstanbul,1992, S:19
- 2- Taylor A.R., Age. S:53-60
- 3-Garaudy R., *Siyonizm dosyası*, Pınar yayınları, İstanbul S:15)
- 4- Garaudy R., *İsrail Mitler ve Terör*, Pınar Yayınları, İstanbul, 1996: 16-26
- 5- Garaudy R. Age. S: 171-190
- 6- Taylor A.R., Age. S:148-150
- 7- Garaudy R. Age. S: 32
- 8- Garaudy R. Age. S: 44
- 9- Garaudy R. Age. S: 230-234
- 10- Garaudy R. Age. S: 52-64
- 11- Taylor A.R., Age. S:107
- 12- Garaudy R. Age. S: 198-200
- 13- Findley P., *ABD'de İsrail Lobisi*, Pınar Yayınları, İstanbul,1994 S:300-315
- 14- Findley P., Age. S:92-100
- 15- Garaudy R. *İsrail Mitler ve Terör*, S: 217

TÜRKİYE MÜSLÜMANLARININ FİLİSTİN DUYARLILIĞI

25 Haziran'da bir İsrail işgalci askerinin Filistinlilerce esir alınması üzerine, sözde, bir erini kurtarmak bahanesiyle Gazze'ye tekrar giren İsrail; yüzlerce sivil katletti, her tarafı yakıp yıktı, çok sayıda Filistinli bakan ve milletvekilini de tutukladı. Dünya ile bütün ilişkileri koparılıp tüm altyapı tesisleri yok edilen Filistinliler açlık tehlikesi yaşadı.

Katliamlar karşısında dünya sessizliğe bürünürken, hatta ABD ve -bir kısmı hariç- Batılı devletler İsrail'e açık veya zımınî destek verirken Türkiye ve dünya Müslümanları tepkilerini çeşitli biçimlerde ifade ettiler; Filistinlilerin yalnız olmadıklarını dünyaya haykırdılar. (Batı dünyasından, İspanya Başbakanı **Jose Luis Zapatero**'nun Filistin atkısı ile basın toplantısı yapıp İsrail katliamını kınaması ilginç ve farklı bir çıkış oldu.)

Katil İsrail'e ilk tepki, Cuma günü İstanbul **Bayezit Camii**nde toplanan Müslümanlardan geldi. Şehidlerin gıyabî cenaze namazını **Ahmet Ağırakça**'nın kıldırıldığı programda, **Umrân** Dergisi sahibi **Abdullah Yıldız** bir konuşma yaptı. İsrail'in yalnız Filistinlilere karşı değil, gerçekte insanlığa karşı savaştığını vurgulayan **Yıldız**, 'Zulmedenler yakında nasıl bir inkılap ile devrileceklerini bilecekler' âyetiyle umut verdi. İHH Başkanı **Bülent Yıldırım** ve AGD İstanbul Başkanı **Fuat Günday** da birer konuşma yaparak İsrail'i lanetlediler.

Cumartesi ve Pazar günü Ankara, Sakarya, Kocaeli ve Van'da çeşitli protesto gösterileri yapıldı. Ankara'da İLKAV'ın düzenlediği protesto gösterisinde Başkan **Mehmet Pamak** bir konuşma yaparken, Sakarya'da da **Adalet Girişimi** basın açıklaması yaptı.

İsrail katliamları hız kesmedi. Ertesi Cuma, Türkiye'nin bütün illerinde Cuma namazı sonrası gıyabî cenaze namazları kılındı. Adana Sabancı Camii, Antalya Murat Paşa Camii ve Gaziantep, Mersin, Çorum... gibi illerde de büyük camiler bu gösterilere sahne oldu.

Bu arada, **Endonezya**'da büyük bir gösteri düzenleyen İslami Cemaat Hareketi lideri **Ebubekir Beşir**, Müslümanları İsrail'le savaşmaya çağırdı.

Tüketiciler Birliği Başkanı **Bülent Deniz** ise, 'Aldığı-

mız bazı mallar, kardeşlerimizin üzerine bomba olarak düşüyor; o halde İsrail mallarını boykot farzdır.' açıklamasını yaptı.

Bu tepkiler sürerken; CHP lideri **Deniz Baykal**'ın; "İsraili erin kaçırılması çok üzücü. Erin bırakılması konusunda bütün dünya kararlılık göstermeli." demesi herkesi üzdü.

Filistin'deki katliama en büyük tepki **Çağlayan mitingi** ile geldi. 9 Temmuz Pazar günü İstanbul Çağlayan meydanında **Saadet Partisi** ile elli civarındaki kuruluşun düzenlediği **İsrail'i Tel'in-Filistin'e Destek** mitinginde yüzbinler, Filistinli kardeşlerinin yalnız olmadığı mesajını verirken Siyonist katillere lanet yağdırdılar. Çağlayan'da şimdiye dek yapılanların en kalabalığı olan mitingde; Milli Görüş lideri **Necmettin Erbakan** telekonferans yoluyla, Filistin Başbakanı **İsmail Heniye** de telefon bağlantısı ile anlamlı mesajlar verdiler.

İsrail, Filistin katliamına Lübnan katliamını eklerken; SP aynı coşkuyla **Diyarbakır** ve **Trabzon**'da da mitingler yaptı. Ancak, HAMAS'ı 'terörist' diye damgalayan **Siyonist güdümlü basın**, bu tepkilere ya yer vermedi ya da iç sayfalarında geçiştirdi. Bazı satılık kalemler ise, **İsrail ağız** ile, katliamları haklı göstererek tıynetlerini ortaya koydular.

Filistin ve Lübnan'da Müslüman kanı dökülürken Çeçenistan'dan acı bir haber geldi: Efsanevi komutan **Şamil Basayev**, Ruslar tarafından pusuya düşürülerek şehid edilmişti. İstanbul **Fatih Camii** başta olmak üzere Adana, Ankara, İzmir, Bursa, Sakarya, Maraş, Mersin, Malatya, Denizli gibi şehirlerin büyük camilerinde Basayev'in gıyabî cenazesi kılındı. Gösterilerde hem Rusya'ya hem de ABD ve İsrail'e lanet yağdı.

İsrail'e lanet gösterilerine, Filistin için yardım kampanyaları da eklendi. İHH bölgeye önce 35 Tır ile yardım gönderirken, sonraki günlerde de bu yardımlar artarak devam etti.

Türkiye insanının, farklı parti ve gruplara mensup olsa da maddi ve manevi olarak Filistinli kardeşlerinin yanında yer alması, **Ümmet bilincinin** yeniden kuşanılması anlamında umut verici bir gelişme oldu.

SIYONİZM “İNSANLIK”LA SAVAŞIYOR

ABDULLAH YILDIZ

“Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve
'Rabbimiz bizi halkı zalim olan bu şehirden kurtar,
bize katından bir veli, bir yardımcı gönder' diyen mustaz'af
erkek, kadın ve çocuklar uğrunda savaşıyorsunuz!”
(Nisa/75)

Kendisini engelleyecek hiçbir güç, hiçbir kurum ve kuruluş tanımayan **Siyonist** İsrail, Müslüman kanı içmeye doymuyor. İçi boş kınamaların, kalıplaşmış demeçlerin, soğuk resmi beyanların, uygulanmayan BM kararlarının, sadece zayıfların uyduğu uluslar arası kuralların hiçbir anlamı yok artık... Yol haritaları da, sözde iki devletli barışçı çözüm arayışları da bir masaldan ibaret... Yaşlı-genç, kadın-erkek, çoluk-çocuk demeden önlere geleni katleden çağdaş vampirler, dünyadan ciddi bir tepki görmek şöyle dursun, ABD'nin kayıtsız-şartsız desteğini ve Batı dünyasının gizli-açık onayını alınca kudurdukça kuduruyorlar.

Filistinlerce esir alınan bir askerini sözde kurtarmak bahanesiyle Gazze'ye, Hizbullah tarafından esir alınan iki askeri ve öldürülen sekiz askerin intikamını almak için de Lübnan'a giren İsrail, her yeri bombalayıp yüzlerce insanı öldürmekten perva etmiyor. Zaten kuşatma altındaki Filistin'in ve şimdi de Lübnan'ın su ve enerji dahil bütün hayat imkanlarını tārumar eden, halkını insafsızca ölüme mahkum eden Siyonist katiller, aslında, Müslümanların şahsında tüm insanlığa kastediyorlar; sadece Müslümanlarla değil **tüm insanlıkla** savaşıyorlar. Filistinlilerin kanı ve gözyaşı üzerine bina edilen İsrail terör devleti, Gazze sahilinde oynayan masum yavruları vururken, bütün ailesini kaybeden sekiz yaşındaki Hüda'nın canhıraş çığlıklarına kör ve sağır kalan, her gün onlarca Müslümanın zalimce öldürülmesini, film izler gibi tv ekranlarından seyreden bir dünyanın iyiden iyiye yitirmekte olduğu **insanlıkla**...

İnsanlıkla hiç ilgileri olmayan Siyonistler, kendilerinden olmayan herkesi aynı kategoride değer-

lendiriyor ve tarihsel efsanelerine uygun olarak önlere çıkan herkesi ve her şeyi yok etmeyi bir hak olarak görüyorlar: “Ve Yeşu o günde Makkeda'yı aldı ve onu ve kralını **kılıçtan geçirdi**. Onları ve onda olan bütün canlıları **tamamen yok etti**. Arta kalan **kimse bırakmadı**... Ve Yeşu... Libna'ya geçti... Onu ve onda olan **bütün canlıları kılıçtan geçirdi**... Ve Yeşu ve kendisiyle beraber bütün İsrail Libna'dan Lakişe geçti... Ve onu ikinci günde aldı ve... onu ve onda olan **bütün canlıları kılıçtan geçirdi**... Ve Yeşu... Eglon'a geçti... onda olan **bütün canlıları o günde tamamen yok etti**...” (Yeşu 10/28-36; R.Garaudy, İsrail Mitler ve Terör s.55-56'dan.)

50-60 yıl önce Filistin topraklarını adım adım işgal eden Siyonist çeteler de aynı şekilde her şeyi yok etme mantığıyla hareket ediyorlardı: “Top-

raklara yerleşmeyi tamamladığımızda, bütün Arapların yapabilecekleri tek şey, cam fanusun içinde ilaç yemiş hamamböcekleri gibi panik halinde bir oraya bir buraya koşturmak olacaktır.” (E.Bayramoğlu, Yahudilik ve Siyonizm Tarihi)

Bugün İsrail yayılcılığı öyle bir noktaya geldi ki, Filistin halkı her yandan kuşatılarak adeta bir **cam fanus** içinde yaşamaya mahkum edildi. Etrafı utanç duvarlarıyla çevrilen ve bu haliyle bir **açık hava hapishanesini** andıran Filistin’de yemek yemek, su içmek ve nefes dahi almak zor. Kudüs ve Filistin’in sembolü zeytin ağaçlarını bile bir bir kesen, evleri, köprüleri, hastaneleri bile bombalayan Siyonistler, 1400 küsur yıl önce Şi’bi Ebi Talip’te sırf **“Rabbim Allah’tır”** dedikleri için müminleri aç-susuz bırakan Mekke müşriklerinden daha gaddarlar; **“Biz daima onların üzerinde eziciler olacağız”**(7/127) diyen **Firavun**’dan daha zalimler; ateş hendeklerine attıkları müminleri zevkle seyreden(85/4-7) **Uhdûd Ashabı**’ndan daha sadistler!..

“Arz-ı Mev’ûd” hedefine ulaşmak için o topraklarda yaşayan insanları tümünden yok etmeye niyetli Siyonist İsrail’in her katliamını ‘savunma hakkı’ olarak gören Evangelist ABD yönetimi ve her saldırısını ‘güvenlik tedbiri’ diyerek zımnen onaylayan ruhsuz dünya ise, bu aymazlıkları ile, Siyonistlerin tutuşturduğu ve tüm yeryüzünü kasıp kavuracak bir **“kıyamet savaşı”**’na çanak tutuyorlar. Şehadet eylemleri dışında hiçbir direniş imkânı bırakılmayan masum Filistinlileri ve onların özgür oylarıyla iktidara taşıdığı HAMAS’ı “terörist” olarak görmeye devam eden, ama İsrail’in vahşi **“devlet terörü”**nü görmezden gelen; son çâre olarak bir İsrail askerini kaçırarak Filistinlilere ‘hemen askeri serbest bırakın’ çağrıları yaparken, İsrail hapishanelerinde çürüyen 10 bin Filistinliyi görmezden gelen, İsrail’in misilleme olarak yüz-

lerce sivil öldürmesine, binlercesini yaraltmasına ve her yeri yakıp yıkmasına ses çıkarmayan ikiye bölünmüş dünya, -bazı istisnalar hariç- bu tutumuyla bir anlamda kendi sonunu da hazırlıyor. Her Allah’ın günü Irak’ta, Filistin’de, Afganistan’da ve şimdi Lübnan’da tepelerine bomba yağın, katledilen, evleri başırsa yıkılan Müslümanların halini sadece **istatistikî bilgiler ve rakamlar** düzeyinde algılamakta olan

SIYONİST İSRAİL’İN İŞGAL STRATEJİSİ

“Nil’den-Fırat’a” hedefinden hiç şaşmayan Siyonist İsrail’in bu amaca yönelik olarak hazırladığı stratejilerden en önemlisini **Umran Dergisi** olarak Ekim 2004/122. sayımızın **Ekinde** yayınlamıştık. İsrail’in Filistin katliamlarının arka plânını, Ortadoğu hesaplarını, barış niyetinde olmadığını, Hizbullah, Lübnan, Suriye... planlarını doğru anlamak için bu strateji tekrar okunmalıdır. Netanyahu hükümeti döneminde hazırlansa da, 2000’li yıllarda ve şu an tanık olduğumuz birçok olayı çözümlememize yardımcı olan **“Yeni Strateji”**’nin bazı bölümlerini tekrar sunuyoruz (tam metin www.umran.org'da):

(İSRAİL İÇİN) YENİ BİR DÖNEM: ÜLKENİN GÜVENLİĞİ İÇİN YENİ BİR STRATEJİ

“Aşağıda okuyacağınız (...) rapor, bundan sonra da izlenecek stratejilerin iskeletini oluşturması bakımından kayda değer:

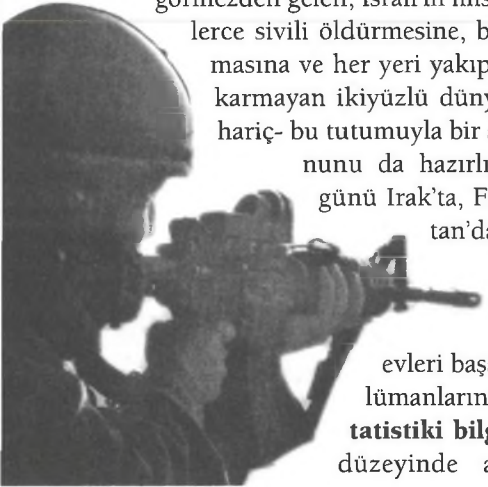
(...) “Yeni Ortadoğu” sloganını benimseyip ihtiva eden(...) barış süreci, hissedilir bir ulusal boşluğun yanı sıra ulusal bir bilincin aşınmakta olduğu gerçeğinin üzerine örttü aslında ve stratejinin bir anlamda kaybolmasına sebep oldu. (...)

BARIŞA DAİR YENİ BİR YAKLAŞIM: (...)Önceki hükümet, “barış için toprak” temasını vurgularken bu yeni hükümet, ABD tarafından da oldukça hoş karşılanacak şekilde Batı değerlerini ve geleneklerini teşvik edecektir -ki bu yaklaşım da beraberinde “barış için barış”, “güç kullanarak barış” gibi temaları ve “güçler dengesi” konseptini önümüze getirecektir-

(...) **Barış, düşmanlarımızın karakter ve davranışlarına bağlı.**(...) 2000 yıldır hayalini kurduğumuz toprak iddiamız meşrur ve her haliyle asil bir iddiadır. Barışı sağlamak- sa elbette sadece bizim elimizde değil; Arapların bizim hakkımızı ve özellikle kendi topraklarında “barış için barış” ilkesini kabul etmeleri, huzurlu bir geleceğin anahtarıdır.

İsrail’in barış isteği, kendi ideallerini gerçekleştirme amacından ileri geliyor. Yahudi halkının kendi topraklarında özgür bir yaşamı düşlediği 2000 yıllık rüyayı körükleyen insan haklarına olan açlığı, barışın ne anlama geldiğini de gayet iyi açıklıyor.(...)

KUZEY SINIRLARININ GÜVENLİĞİ: İsrail’in kuzey sınırları boyunca uygulayacağı strateji, Lübnan’a öncelikli saldırı ve tehdidin kaynağı olan Hizbullah, Suriye ve İran ile

ilgilenecek olacaktır. (...) Şam rejiminin yapısı böyleyken, İsrail'in "her yerde barış" sloganını terk etmesi hem son derece doğal hem de sonuna kadar ahlaki. Dikkatleri, Suriye'nin kitle imha programına ve Golan Tepelerinde "barış için toprak" ilkesini terk etmesi üzerine çekmesi de öyle.

GELENEKSEL GÜÇLER DENGESİNE DAYALI STRATEJİYE KAYMAK: (...) İsrail'in çabası Saddam Hüseyin'in Irak'taki gücünü kırmaya yoğunlaşabilir ki zaten İsrail'in öncelikli stratejik amacı olması hasebiyle bunun gerçekleşmesi...

(...)Türkiye ve Ürdün'ün Suriye'ye karşı diplomatik, askeri ve operasyonel hareketlerine İsrail'in yoğun destek vermesi.(...)

FİLİSTİNLİLERLE OLAN İLİŞKİLERİN DOĞASININ DEĞİŞMESİ: Oslo Anlaşması'na göre FKÖ'nün yükümlülüklerini yerine getirmemesi durumunda İsrail'in herhangi bir yükümlülüğü bulunmuyor. FKÖ, bu bahsedilen minimal şartlara uymaya razı olmazsa, gelecek için bir beklentisi olamaz. (...) İsrail'in Arafat'ın alternatiflerini ortaya çıkarması da oldukça muhtemel.(...)

YENİ BİR ABD-İSRAİL İLİŞKİSİNE DOĞRU: (...)İsrail... yeni bir ABD-İsrail ortaklık vizyonu geliştirebilir. İsrail'in güç kullanarak barışı sağlama felsefesi üzerine bina olunan yeni stratejisi, Batılı değerlerle tam bir uyumu ve istikrarı yansıtıyor.(...)

SONUÇ: (...) İsrail'in yeni gündemi... stratejik geri çekilme politikasını terk eden bir geçiş dönemi... Bu ise misillemenin yerine önleyici savaş taktiğini benimseme ve tüm ulusa yapılan saldırıların artık cevapsız bırakılmayacağı temeline dayanıyor."

Siyonist emellere ulaşmak için yol haritası niteliğindeki bu strateji karşısında bütün Müslümanlar çok uyanık olmalıdırlar. Bugün Siyonizm'i durdurmak, "insanlığı kurtarmak" anlamına gelmektedir.

"Onlar bir plân kurdular, Allah da bir plan kurdu; Allah plan kuranların en hayırlısıdır." (3/54)

Bütün mesele, günümüz Müslümanlarının bu ilahî plânda nasıl yer alacakları!

dünya insanlığının, **insanlık** adına bir gelecek vaatmesi de söz konusu değil.

İslâm=terör formülünü zihinlere kazımak için ellerinden geleni yapan Amerikan-İsrail beslemesi **İslâm düşmanı** medyanın ve medyatörlerin, gerek Lübnan'daki gerekse Filistin'deki İsrail katliamları karşısında sus-pus olmaları da son derece manidar. İslâm'ı ve Müslümanları karalamak için hiçbir fırsatı kaçırmayan malum çevrelerin, **katil İsrail'e** karşı iki satır olsun bir haber-yorum yazmamalarına ilaveten, Bayezit Camii başta olmak üzere Türkiye'nin büyük camilerinde Cuma namazları sonrasında kılınan gıyabi cenaze namazlarından, Çağlayan meydanında ve Diyarbakır'da çağdaş şeytan İsrail'e ve destekçilerine lânet yağdıran dev kalabalıklardan da hiç söz etmemeleri, katillere arka çıkmak değil de nedir?

Elhamdülillah ki, Peygamberimizin "*bir azası rahatsızlandığında bütün azaları ısırap çeken bir beden*" olarak tanımladığı İslâm ümmeti, kukla iktidarlarına ve duyarsız yöneticilerine rağmen, bir yandan tepkilerini dile getirirken, öbür taraftan da Filistinli kardeşlerine maddi yardım yapmak için yarışıyorlar. Lübnan **Hizbullah'**ı ise bir adım ileri atarak, fiilen onların safında Siyonistlere karşı yiğit bir mücadeleye girmiş bulunuyor.

Elhamdülillah ki, tarihin şahit olduğu en zorlu, en uzun soluklu ve en şerefli bağımsızlık mücadelesinin bayraktarlığını yapan Filistinli kardeşlerimiz şanlı direnişlerini sürdürüyorlar ve Allah'ın izniyle eninde sonunda galip gelecek olanlar O'nun yolunda mücadele edenler olacak! Dünyanın en güçlü ordularından birine ve dünyayı birkaç kez yok etmeye yetecek süper silahlara da sahip olsalar, Amerika başta olmak üzere sefih dünyanın gözü kapalı desteğini de alsalar, Siyonist katiller nihayetinde kaybetmeye mahkumdurlar.

"Zulmetmekte olanlar pek yakında nasıl bir inkılab ile devrileceklerini bilecek/göreceklardır." (Şuara/227)

Gün birlik, dayanışma, duâ ve bedduâ zamanı... Aktif duâlarımız ve bedduâlarımızla, yardımlarımız ve tepkilerimizle harekete geçirme zamanı...

Ey Allah'ım, yıllardır sıkıntı ve darlığın en şiddetlisine, işkence ve katliamın en acımasızına uğrayıp da "Allah'ın yardımı ne zaman?!"(2/214) diye yalvarır hale gelen kullarına yardımını geciktirme...

Ey Allah'ım, inkarcı-sapkın zâlimleri her zaman helâke uğrat;(71/28) saltanatlarını yeryüzünden silip-süpür; (10/88) yeryüzünde inkarcılardan hiç kimseyi bırakma! (71/26)

SAVAŞ DEĞİL KATLİAM!

MUSTAFA TAHA DAĞLI

İsrail'in Gazze Katliamı

9 Haziran Cuma... Akşam saatleri... **Gazze** kenti...

Yaz sıcağından bunalan Filistinliler, Gazze sahilinde, kıydan birkaç kilometre açıktaki İsrail savaş gemilerinin önünde, piknik yapıyor. Kimse hemen önlerindeki savaş gemilerinden üzerlerine roket atılacağını tahmin etmezken, İsrail askerleri düğmeye basıyor ve plaj cehenne-me dönüşüyor...

O gün 3'ü kadın, 2'si çocuk toplam 11 Filistinlinin hayatını kaybediyor... Bu saldırının ardından İsrail hiç durmuyor, katliamlarına devam ediyor.

Zaten yıllardır süren kanlı işgali, Ortadoğu'yu tam anlamı ile kan gölüne çeviren bir katliama dönüştüren saldırıların temeli de o gün atıldı.

26 Haziran Pazartesi Filistinli direnişçilerin bir İsrail askerini esir almasını bahane eden İsrail Gazze Şeridini kuşatıldı.

İsrail Gazze'de taş üstünde taş bırakmayan bir kıyıma başladı. O kadar ki hamile kadınlardan 11 aylık bebeklere kadar kimseye acımadı, üstüne üstlük Gazze'nin dış dünya ile ilişkisini kesti, içeriye yağdırdığı bomba ve roketlerin dışında girebilecek her türlü insani yardıma ambargo koydu. Bir tarafı denizle çevrili, bir ucu Mısır'a bağlı, diğer iki tarafı ise İsrail sınırına bakan Gazze Şeridi, denizden savaş gemileri, karadan tanklar, havadan ise F-16'larla vuruldu. Bir

ay içinde 45'i çocuk tam 150 Filistinli can verirken, Gazze'ye 200 hava saldırısında bine yakın roket, füze ve bomba yağdı.

Tüm bunlar olurken, sabah evlerinden çıkıp iş bulmak için Gazze Şeridinden çıkan binlerce Filistinli İsrail askerlerinin sınır kapılarını kapatması nedeni ile günlerce geçiş noktalarında aç ve susuz bekletildi. Katliamda sınır tanımayan İsrail, Gazze'de elektrik santralleri ile su şebekelerini bombaladı, Filistinliler kanlı saldırıların içinde hem karanlığa, hem de susuzluğa gömüldü. Gazze'de yaşananlara dünya sessiz kaldı, kimse kılını kıpırdatmadı, Filistinliler Gazze'de ölüme terk edildi, küçük çocuklar korkudan uykuya uyuyamadı, İsrail füzeleri ile yaralananlar, elektriksiz hastanelerde can çekişerek, acı içinde son nefeslerini verdi...

İsrail'in Lübnan Katliamı

Herkes Gazze'nin akıbetini merak ederken, 12 Temmuz sabahı dünya televizyonları İsrail-Lübnan sınırında sınırın diğer tarafına geçen ve Hizbullah'a saldırı düzenlemekte olan 2 İsrail askerinin esir alındığını duyurdu. Bir askeri için Gazze'de elektrik ve suları kesip, 150 kişiyi katleden, yıkılmadık bina bırakmayan İsrail, iki asker için neler yapmazdı. Hemen İsrail tankları kuzeyden **Lübnan** sınırına girdi. Akşama kadar başkent Beyrut kuşatıldı. Önce sınır kasabaları, ardından Beyrut'un dış mahalleleri, derken havalimanları, karayolları, limanlar, petrol tesisleri

birer birer bombalanmaya başladı. İsrail, Gazze'de bir aydan fazla yaptığından daha büyük katliamı Lübnan'da 10 güne sığdırdı. 350 sivil Lübnanlı durduk yere İsrail tarafından öldürüldü, binlerce bina yıkıldı, on binlerce Lübnanlı evsiz kaldı. Dünya tıpkı Gazze'de olduğu gibi Lübnan'da yaşananları da seyretmekle yetindi. İsrail'e ilk destek Lübnan saldırılarının başladığı akşam Amerika Başkanı Bush'tan geldi. Bush birkaç gün sonra küstahlığı iyice ele alarak Lübnan'a kameralar önünde küfür bile yağırdı.

Şaron'un geçen yıl Gazze'den çekilme planı ile Filistinlileri Gazze'ye hapsedme projesinin ardından başlayan katliamlar zinciri Lübnan ile devam etti. İsrail Lübnan'ı güneyden kuzeye işgal edip, havadan, karadan ve denizden bombalarken Gazze'yi de ihmal etmedi. Her iki cephede kan döken İsrail askerleri 19 Temmuz akşamı Suriye sınırını bombalamaya kadar işi götür-

dü. İsrail'in katliam haritasında sırada Suriye görünüyor. Her ne kadar Hamas ve Hizbullah, güçleri yettiğince İsrail'e direnmeye çalışsa da Amerika'nın İsrail'e silahlı desteği, Arap ülkelerinin kabuğuna çekilmesi ve Siyonizm lobisi, bir avuç silahlı direnişçinin bunlara göğüs germesini engelliyor.

Kıyamet Savaşı mı?

İsrail'in bugün yaptıklarından **üçüncü dünya savaşı** ya da **kıyamet savaşı**nın çıkması an meselesi gibi görünüyor.

Çünkü Amerika'nın Irak'ta, İsrail'in Filistin ve Lübnan'da giriştiği katliamlar, temelleri yıllar önce atılan Büyük Ortadoğu Projesinin bir parçası.

O zaman cephesi her geçen gün çoğalan savaşta sorulması gereken sorular şunlar;

-Lübnan'ı 10 günde talan eden İsrail yarın Suriye'ye saldırırsa Esat yönetimi bu katliama nasıl karşı duracak?

-Eğer Suriye de işgal edilirse, bir sonraki gün İsrail askerleri nereye girecek?

-Amerika ve İsrail asıl hedefleri olan İran'a da saldıracak mı?

-Tüm bunlar yaşanırken Müslümanlar silkincek mi?

-Burnumuzun dibinde bombalar can yakarken Türkiye'de neler olacak?

-Tutun ki Müslümanlar ayağa kalktı, İsrail ve Amerika ile baş etmek için nasıl bir strateji izlenecek?

Tüm bunlar gerçekleştiğinde dünya buna savaş diyecek...

Ancak 2003 Mart'ından bu yana binlerce sivilin hayatını kaybettiği Irak'taki Amerikan işgaline de savaş denmişti. Oysa Amerikan askerleri, karşılarında bir Ordu yerine sivil halkı bulmuş onları vurmuşlardı.

İsrail de aynısını yapıyor, bir savaşta olması gerekenleri değil; sivil, masum, hiçbir günahı olmayan çocukları öldürüyor. Yarın savaş başlığında izlenecek olan haberlerde de yine Müslüman masumlar can verecek.

Ve İsrail ile Amerika'nın kurbanı olan o Müslüman masumlar bilecek ki; hesapta bu katliamları durdurmak için katledenler tarafından kurulan Birleşmiş Milletler, onların hesapta barış güçleri, onların hesapta

çocukları koruma birlikleri, olan biteni her zaman olduğu gibi seyredecek.

Çünkü o masum Müslümanlar onların kuruluş amaçlarının da tamamen bir hesap üzerine olduğunu çok iyi biliyor.

Bu büyük hesabın içinde Amerika ve İsrail'in **Büyük Ortadoğu Projesi** ve **Büyük Ortadoğu Savaşı** var. Öyle ki Irak'ta İsrail destekli Amerika; Filistin ve Lübnan'da ise Amerika destekli İsrail saldırıyor. Amerika Başkanı Bush Lübnan'daki Amerikan vatandaşlarının tahliyesi için Beyrut'a asker gönderiyor gönderilen birlik yetmezmiş gibi takviye çıkarma yapıyor. Amerika Dışişleri Bakanı Condolezza Rice da Lübnan'ın tamamen düşmesi için gün sayarak, bölgeye gitmeyi bekliyor. Bu küçük hesaplar da projenin bir parçası; yani Amerika bölgeye yardım amacıyla asker yığacak, böylelikle Lübnan'ın ardından Suriye ve İran'a yapılacak olan müdahalede İsrail yalnız bırakılmayacak, Amerika Dışişleri Bakanı da her şey bittikten sonra Ortadoğu'ya giderek bu **tek taraflı savaşı** sonlandıracak.

Amerika ve İsrail'in hesapları bunlar; ama aynı güçlerin, yıllar önce, Hizbullah'ın sürpriz direnişi sonucu bu bölgeyi terketmek zorunda kaldıkları da unutulmamalı.■

“ORTADOĞU”YU YENİDEN YAP-BOZMAK

TEVFİK EMİN

Tarih ve Felsefesine Bakış

Iki gerçeği önkabulle başlamalıyız: 1) Sözün yazıda cisimleşmesi kendisini uzun ömürlü kılar fakat nihai tahlilde ölümsüz kılamaz; biliriz ki sözü ölümsüz olanın kendisi de ölümlülük halinden münezze olmalıdır. Yine de yazı insanlık serüveninde bir gerçeklik ve varoluş kesitinin kayda düşürülmesidir ve bu bakımdan önemi haizdir. 2) Söz ve yazı bahsindeki karakter değişimi geçmişin ihyası, bugünün inşası ve geleceğin ifşasında iki farklı akıl ve tasavvuru işaret eder. İlki insanın faniliğinin farkında olarak bir tevazu halini, ikincisi ise yine insanın fitratından gelen bir ebediyet ve mükemmellik arzusunun cazibesine kapılmışlık halini yansıtır. Bu vakıa ise bir anlama ve anlamlandırma -ki ‘anlam’a anlamını verenle mümkündür- denemesinde ortaya çıkan zaafıların ve imkanların mahiyetiyle ilgili açıklayıcı güce sahiptir.

İlk yazılı belgelerin bugün ‘Ortadoğu’ yahut ‘yakın doğu’ diye bilinen yukarı Dicle (yahut Mezopotamya) civarında bulunduğu varsayımını kabul etsek dahi, bu, insanlık tarihinin kadim sorularından ancak bir kısmına cevap olacaktır. Zira mesela, ilk yazılı metnin ya da metinlerin ölüm (mezar taşları vs. yoluyla) gibi he-

men her toplulukta dinin biçimlendirdiği algı dünyasına ait hadiseler vesilesiyle ortaya çıkışı bizleri insanoğlunun bilinen en eski tarihini haber verenin, yani vahyin kuramsal ve kurumsal dünyasına taşır. Ya da Mısır’da bulunan ve ilk yazılı anlaşma şeklinde takdim edilen ticari belgenin mahiyeti bizlere toplumsal durumun diğer bileşenleri hakkında da bilgi kapılarını aralar. Her halükarda yazı, beslendiği söz ya da kaynak dolayısıyla bir inanç, bilgi ve varlık alemine açılan pencereyizdir.

Güç ile bilginin iktidar merkezli ilişkisinin hemen hiç değişmeyen karakteri içine gözlerimizi açtığımız dünyayı bizlere armağan edendir. İşte bu sayede hayatı, 1) taklidi ve/ya 2) tercihi olarak yaşarız. İlkinde düşünme biçiminden kullanılan kelimelere ve kavramlara, oradan da pratiğine kadar verili sabitlere endeksliyizdir. İkinci halde

ise daha zorlu ve fakat bir defa girildiğinde gittikçe genişleyen bir yola çıktığımızın bilincinde. Bilmekle birlikte öte dünya için kurtuluşun, bu dünya içinse inkılabın anahtarlarını elimize geçiririz. Bu anlamda yazı ve dolayısıyla yazılı tarih de hakim ya da kurucu aklın yeryüzünde bilgi iktidarı iddiasında birer araçtır denilebilir. Yazılı tarih ve yazın tarihi ile başla-

dığımız yolculuğun nihai tahlilde hedefi, okuyucuyu üzerinde bulduğu(muz) “hal” üzere düşündürebilmektir. Düşünme ameliyesine ‘tarihi serüven’in neresinde olduğu-muz soru[s/n]uyla ilk adımı atabiliriz.

Bir tespite göre müslümanlar ‘şimdi’ zaman ve mekanın dışındalar, yani tarih ve coğrafya bilincini yitirmiş durumdalar. Ancak bundan kastedilenin ne olduğu önemlidir. Eğer bahsedilen ‘modern’ tarihi hareket noktası alan ve müslümanların ‘maddi medeniyet’e herhangi bir katkıda bulunmadan onu yalnızca ‘tükettiği’ görüşünü benimseyen, sırf bu nedenle seküler (dünyevi) dönüşümü gerçek anlamda tamamlamamıştı-ğından yakının yaklaşımına; bu bakış referansı dolayısıyla sorunludur. Yine aynı mantıkla belirli bir zaman algısını mutlak kılarak, devlet (fikrini) yahut geleneği kutsayan ve yaşanan anlamlandırma krizini ‘geleneksel’ (ki tarihi olarak farklı birkaç İslami geleneğin varlığı vakıadır) medeniyet kurucu unsurlar ve mantığının silinmeye yüz tutuşuyla açıklayan görüşse bizleri kendiliğinden tarih dışılığı ve coğrafi zemin kaybına sürükleyecektir. Zaman ve mekan aşkın bir pratik üretmek yani zaman ve mekanın yeniden kalbine girebilmek ancak kendi zaman ve mekan algısını yeniden tesis etmekle mümkündür. Aksi halde geleneksel aklın sınırlarında yahut modernitenin çıkmaz sokagında kalırız. Öyleyse zaman ve mekan algısını geleneksel medeniyet kurucu mantığın ve kurumların oluşumuna yön veren vahiy eksenli okumayı -hem dikey hem de yatay boyutlarda- derinleştirmekle yeniden tesis edebiliriz. Zamanda yolculuk bizleri her bir tecrübenin öznel ve geçici yönlerinden ziyade dayandıkları temel referanslar dolayısıyla özde verdiği mesaja götürmelidir. Bir tarih felsefesi yapımında asli unsur bilginin kaynağı ve mahiyetidir. Anlayışa kaynaklık bakımından bir sabite ve referans noktası olarak bilgi/güç/iktidar ilişkisinde çelişkinin ya da şüphenin tümüyle ortadan kalktığı ve adaleti yani her bir değere hakettiği konumu sağlayan vahiy perspektifini veren son kitab Kur’an apaçık ortadadır. Müslümanların zaman ve mekan algısındaki kırılma esasında özbenlikleri (*nefs*), içerisinde bulundukları

evren (*âlem*) ve diğer varlıklar ile olan ilişkilerini tanzim eden anlam düzeyleri arasındaki boşluktur. Dikey ve yatay eksenlerde yani vahiy-elçi-insan arasında muntazam bir ilişkiyi öngören vahyin yerinden edilmesi ilişkilerin mahiyetinde tekabüliyetlilik sonucunda bir parçalanmayı getirdi. Buradaki anlama gayretlerinin yöneltildiği esas mecra olmaması hasebiyle İslami bir tarih tasavvuru ve okumasının geldiği nokta (ki asla bir ‘çıkılmaz sokak’ değildir) ve arzettiği imkanlar bahsini şimdilik burada keserken okuyucuya bu nazardan bir bakışı yazının sonraki kısımlarında muhafaza etmeyi taahhüt ediyoruz.

Fazla uzatmadan, bahsini ettiğimiz anlama ve anlamlandırma çabasının odağına gelelim. Bu odak hem isim hem de cisimde varolan bir tarihsel süreklilik alanıdır. En geniş anlamıyla bugün ‘Ortadoğu’ diye bilinen ve fakat bir coğrafyanın çok ötesinde anlam ihtiva eden bir canlı varlıktır. Bu varlığın yazın ve yazın tarihi/tarih yazımı birbirine geçmiş ve siyasalın etkisiyle şekillenmiş çok boyutlu bir sürecin neticesinde şu an tartıştığımız hali almıştır. Bu alanda ise hemen tartışmasız biçimde ‘Batılı’ markası ön plana çıkmaktadır. Ortadoğu tarih yazımı siyasal, sosyal ve kültürel boyutları ile ilk elde yüzeysel ve soyut, sonrasında ise Batı merkezli bir yaklaşımla ele alınmıştır diyebiliriz peki. İslam düşüncesi ve tarihi, dayandığı “akıl” yani otantik kaynakları olan vahiy ve elçilerin sireti merkeze alınmaksızın değil yazılmak, doğru anlaşılamaz dahi. Öyleyse vahyin dışında yahut onu kenara çekerek çıkılan bir yol ne düşünce ekseninde ne de eylem düzleminde bizlere yol gösterici olamayacaktır. İslami bir tarih felsefesine açılan kapının Batı evinin koridorlarından geçmeyeceğini söylemek aşırılık olmasa gerektir. O halde işe, Hz. İbrahim’in izinden giderek sor(gula)makla ve batı Avrupa merkezli tanımlama dairesini aşmakla başlamalıyız.

İki Tasavvur İki Dünya

Elbette ki, Ortadoğu adının nereden geldiği ve “biz”i yani İslam dünyasının sakinlerini nereye alıp götürdüğünü sorgulayacağız. Zi-

ra batılı adamdan çok önce biz bu topraklara aşınaydık. Nasıralı İsa Peygamber Kudüs-lü idi mesela. Musa Peygamber asasıyla Kızıldeniz'i yararak Mısır'dan Filistin'e geçerken kalbimiz onun ve takipçisi mü'minler için çarpıyordu. Birbiriyle her bakımdan akraba olan müslümanlar ve ehl-i Kitabın (Hristiyan ve Yahudiler) atası olan İbrahim (a.s.) bizlere güney Arabistan'dan yukarı Dicle ve Fırat'a kadar uzanan coğrafyadan seslenmişti. İslam'ın son peygamberi Hz. Muhammed (a.s.) mesajını ilk elde Arap olan kavmine ve sonra bütün insanlığa anlatmaya insanoglunun bilinen ilk mabedi Kabe'yi kalbinde yaşatan Mekke'den başlamıştı. Yeryüzü, vahyin her inşiyle birlikte yeniden hayatıyet kazanırken; bu coğrafya da tarihi bir süreklilik ve canlılık yaşamıştır. Bugün Ortadoğu diye bilinen coğrafya, vahiy geleneğine çok uzun süre ev sahipliği yapmış olduğundan iman ile inkar ya da doğru ile eğri arasındaki mücadele sayesinde anlam kazanmıştır. İbn Haldun'un enfes çözümlemesiyle, bu arenadaki yükseliş, düşüş ve çözümlerle dolu kısır döngüyü aşacak yegane tecrübe bir Peygamberin getirdiği mesaj ve etrafında tecessüm eden bir medeniyettir. Nitekim insanlık tarihinin serüveninde en müthiş süreklilik din eksenli medeniyetlerde mevcuttur.

İngiliz tarihçi Toynbee'den ödünç alırsak, halen hayatta olan medeniyetler içinde birbirlerine meydan okumak kudret ve iradesinde olan İslam kültür ve medeniyeti ile dünyayı son beşyüz yıllık tecrübe sayesinde çöküşün ve yıkımın eşğine getiren Batı "uygarlığı" arasındaki karşıtlığı iki kelime ile özetlemek mümkündür: **Hak ile Batıl**. Bu yazının haddini ziyadesiyle aşan çağrışımlarına girmeden, yalnızca ilkinde gerçekliğin, ikincisinde ise sahteliğin ve "örtme"nin (*küfr*) hakim olduğunu ifadenin zarureti vardır. Her iki paradigma arasındaki referans/bilgi/akıl farklılığı, dünya görüşü ve fiili tezahürlerinde de müşahade olunabilir.

İslam toplumları, Peygamber'in getirdiği ilahi mesajın özünü kavrayarak başladıkları tarihi yolculuklarında insan, beşeri varlık, dünya ve bütün alemler için Allah'ın iradesiyle uyumlu bir tasavvur geliştirdi. Buna

göre emanet alınan arz ve yedi kat gökyüzü Allah'ın yeryüzündeki halifesi insanın tasarruf ve aynı zamanda sorumluluğundaydı. Yine bu anahtar kavramlarla beraber yeryüzünde *fesad* yani bozgunculuk çıkarmamak ile *ıslah* yani düzeltme buyrukları göz önünde tutuldu. İnsan fıtratı ve dünyanın dengesinin korunması için "insanlık için çıkarılmış hayırlı bir ümmet" olarak iyiliği emredip kötülükten men ettiler. Bu gelenek dayandığı akıl ve takipçisi olduğu kutlu iz üzere hayat sürdükçe yeryüzünde güç ve yönetim sahibi oldu; fakat istikametten saparak yolunu şaşırdığı ve düzeltmediği vakit çıkmaz sokağa girdi. Önceleri itminan (özgüven ve iç huzuru) sahibi ve çevresine eman (güven duygusu) veren bir merkez kendi nefislerinde olan iyiliği kötülükle değiştikçe durumlarının değişmesi de kaçınılmazdı. Artık 'yeni dünya'nın merkezi Batı Avrupa oluyor ve bu arsız, yaramaz çocuk haddi olmayan işlere kalkışıyordu. İlk işlerinden biri de daha evvel Yaratıcısı olan Allah'ın anlamını ve hayatını verdiği dünyayı bu kez yeniden kendi istediği gibi tanımlamaktı. Bu yüzden kendisini 'eski dünya'nın batısı, sonra da yeryüzündeki güya yegane/biricik medeniyet şeklinde 'Batı' olarak takdim etti. Ardından 'doğu' dediği dünyayı tanımaya başladı. Coğrafi keşifler dedi, dünyanın bütün zenginliklerini ve tecrübesini tek elde toplamak için çıktığı uzun yolculuğun adına. Ardından gözünü dünyanın gerçek merkezine dikti ve "burası olsa olsa

‘Ortadoğu’dur’, dedi. İngiliz İmparatorluğu’nun gücünün zirvesinde bir dönemde tamamen Avrupa merkezli bir bakışla ve artık kaybettiğimiz Müslüman durumumuzla yeniden tanımlandık. Oysa biz asırlarca bu coğrafyada bir yabancı gibi değil, onun bir parçası gibi yaşadık. Nihayet medeniyet anlayışımız modernleştirilmeden önce bir *vahif medeniyetini* temsil ediyorduk. İşte bu değişen aklımızla artık İslam kardeşliği ve ümmeti, İslam şehri ve medeniyetine olan aidiyetimizi Batı’dan ithal değerlerle değiştirme çabasına giriştik. “Modern Ortadoğu”da önce bütün coğrafyamız ardındansa bütün tarihimiz parçalara ayrıldı, bizi kardeşlik bağıyla akraba kılan Müslümanlığımız bir ‘alt kimlik’ haline geldi.

Ortadoğu ve Gelecek

İslam coğrafyası ve müslüman halkların geldikleri noktayı tahlilde yukarıdaki kısa tarihi süreç ve neticesinde ortaya çıkan zihinsel durumun dosdoğru yani vahiy merkezli okunması hayati önemdedir. Zira mevcut fiili işgallerin, saldırganlıkların temsil ettiği değerler dünyası ve ardındaki zihin yapısı anlaşılmadan geleceğe dair tasavvurumuz eksik kalacaktır. Elbette ki, cari olanın karşısında bir konumlandırma ile anlayışımızı şekillendirmemiz söz konusu dahi edilemez. Fakat tıpkı ilahi vahyin kendisi dışında kalan herşeyi mahkum etmesi ve tanımlayıcı bir üslupla tarihin değişmez diyalektiğini kurması gibi, müslümanlar da yeryüzünde adaleti tesis etmek adına zulmün her türlü-sünü karşısına almak durumundadır. Ortadoğu’nun konumlandırılış hikayesini de dünyanın toplam tecrübesinden kopuk düşünmeden değerlendirmelidir. İslam dünyasında ortak tarihin ve coğrafyanın parçalanması neticesinde ortaya çıkan derin hafıza kaybının tamiri ilk elde olmazsa olmazdır. Yaklaşık bin yıl önce ümmetin yaşadığı işgal felaketleri nasıl yeniden yapılanmayla neticelendiyse, bugün yaşanan fiili vaziyetin de hem ümmet hem de dünya için yeniden diriliş fırsatına dönüştürülmesi mümkündür. İslam’ın vazettiği bir kardeşlik hukuku ile önce kalpleri birleştirmeliyiz. Gözbebeği se-

hirlerimiz birer birer düşerken ve ateş altındayken, yalnızca Rabbimiz Allah’tır dedikleri ve dinlerini savundukları için müslüman kardeşlerimiz can verirken bize düşenleri eksiksiz yerine getirmeliyiz.

Ortaya çıkan apaçık gerçekleri anlayarak başlayabiliriz: 1) ABD başta olmak üzere batıların ‘Ortadoğu’ diye kabul edilen İslam coğrafyasını yeniden kurgulamak, İslami hassasiyet ve değerleri yerinden ederek hiç değilse öz kaybına uğratmak ve mevcut dünya sistemine yegane alternatif olacak Kur’an merkezli bir dünya tasavvurunun önünü süresiz almak için başlattıkları ‘Büyük Ortadoğu’ ve sair tasarımların tümü çökmüş ve süresiz ertelenmiştir. 2) Soğuk Savaş’ın bitişini müteakip batı dünyasında ortaya çıkan ‘yeni dünya düzeni’ tartışmalarının eksenlerinden biri olan ayartma/ çarpıtma yahut ‘yumuşak güç’ yoluyla değişim/dönüşüm hayalleri çok boyutlu bir kültürsüzleştirme hareketi ile devam ederken, bölgedeki fiili işgallere karşı direniş hali bir türlü zayıflatılmadığından doğrudan çatışmanın giderek yayılması ihtimali artmaktadır. 3) Bölgedeki İslami karakterli siyasal hareketlerin akamete uğratılmasına dönük başlatılan ‘ılımlı’ yahut ‘sivil demokratik’ İslam gibi tasarımların bir geleceği olmadığı aşikardır. Şimdi yapılması gerekli en hayati şey *ümme*t perspektifini ne pahasına olursa olsun korumaktır. Bu çerçevede sivil, bürokratik, iktisadi ve siyaset düzeyinde çabaların artırılmasıdır. Yaşadığımız felaketlerin tek boyutlu sonuçlar doğurmadığı göz önüne alındığında insani yardımlardan söylem düzeyinde bir psikolojik destek ve işgalcilerle karşı duruş göstermeye kadar her bir hareket önemlidir. Bu hem ‘biz’in hem de insanlığın geleceği ile ilgili bir soru[n]dur. Bütün bir varlığı -küre ölçeğinde bir zulüm ve tahribat getiren- batılı tasavvurun tasallutundan çekip alabilecek yegane aktör konumu daha da belirginleşen İslami mücadelesinin geleceği, başka bir gelecek tasavvurunun da anahtarıdır. Bu bakımdan, ertelemek ve devretmek hakkımız yoktur, taşıdığımız sorumluluk ölçüsünce bir hesaba hazırlık yapmak zamanıdır.

ARAP ÜLKELERİNİ SARSAN EYLEM VE DİRENİŞE ÜÇ FARKLI BAKIŞ

ISMAIL YAŞA

Hizbullah'ın iki İsrail askerini esir alması ve İsrail'in bu bahaneyle Lübnan'a düzenlediği insanlık dışı saldırılar Arap ülkelerini derinden sarstı. Suriye -doğal olarak- Hizbullah'ın operasyonuna destek verirken, Suudi Arabistan yapısını "sonuçları hesap edilmeden girişilmiş bir macera" olarak niteledi. Suudi Arabistan'ın tavrına çok gecikmeden Mısır ve Ürdün'den de destek geldi.

Nitekim, 15 Temmuz Cumartesi günü yapılan Arap Birliği dışişleri bakanları toplantısında Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, Birleşik Arap Emirlikleri, Kuveyt, Irak ve Filistin Yönetimi temsilcileri, gerginliği tırmandırmanın Arapların yararına olmayacağı yönünde görüş belirttiler ve krizden Hizbullah'ı sorumlu tuttular. Bu durum, Hizbullah tarafından ve Hizbullah'ın operasyonuna destek verenler tarafından "İsrail'in saldırılarına yeşil ışık yakmak" olarak yorumlandı. Lübnan, Cezayir, Yemen ve Suriye temsilcileriyle Lübnan direnişinin desteklenmesi gerektiğini söylediler.

Kahire'de yapılan toplantının ardından Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa'nın "Ortadoğu barış süreci ölmüştür; Rusya, ABD, BM ve AB'nin oluşturduğu Ortadoğu Dörtlüsü dahil, bütün mekanizmalar barış sürecini iflas ettirmiş veya defnine katkıda bulunmuştur" açıklaması, siyasi gözlemciler tarafından Arap rejimlerinin iflası olarak yo-

rumlandı. Çünkü Arap ülkeleri, 1996 Kahire Zirvesi'nde İsrail ile barışı stratejik bir adım olarak benimsemişlerdi. 10 yıl sonra bu stratejinin işe yaramadığı en yetkili ağızdan ilan ediliyordu. Aslında İsrail ile barış Araplar için hiçbir zaman gerçekçi bir seçenek olmamıştı. Çünkü barışı istemeyen İsrail'in bizzat kendisiydi.

İsrail askerlerini esir alma ve sonrasında yaşananlar sadece yönetimleri değil, aydınları da ikiye, hatta üçe böldü: Bunları Hizbullah'ın yaptığını destekleyenler, karşı çıkanlar ve yapısını destekleyip belli açılardan itirazı olanlar şeklinde gruplandırabiliriz. Bu grupların tavırlarını dikkatle okumak, olaya hangi açıdan baktıklarını ve nedenini anlamaya çalışmak, Ortadoğu'nun ve İslam Dünyası'nın geleceğine yönelik değerlendirmelere ışık tutacaktır.

Birinci gruba göre İsrail askerlerini esir alma operasyonu, İsrail'in Filistin topraklarında gerçekleştirdiği katliama karşı bir tepkiydi ve Filistin davasıyla dayanışma amaçlı gerçekleştirilmişti. "**El-Va'd Es-Sadık**" operasyonunun diğer bir hedefi de, üçüncü bir tarafın aracılığıyla gerçekleşecek pazarlıklar sonucu İsrail ile esir değişimi yapmak ve bu yolla, başta Semir Kınar olmak üzere İsrail zindanlarındaki esirlerin serbest bırakılmasını sağlamaktı.

İkinci gruba göre ise, Hizbullah'ın operasyonu

İran-Suriye-Hizbullah ekseninde alınan bir kararlar gerçekleşmişti ve Arap ülkelerinin çıkarlarından çok İran ve Suriye'nin gündemine hizmet ediyordu. Lübnan Hükümeti devre dışı bırakılmıştı ve bölgesel hesaplaşmalar uğruna Lübnan ateşe atılmıştı. Daha çok yönetimlerin ve yönetime yakın duranların bakışını yansıtan bu görüşün en büyük açmazı, İran ve Suriye'yi Hamas ve Hizbullah'ı kullanmakla itham ederken, sorunun temelini teşkil eden Filistin davasına bugüne kadar hiçbir çözüm getirememeleri ve Filistin halkının özgür iradesine sahip çıkmamalarıdır. Hizbullah'ın iki İsrail askerini esir almasıyla Filistinli direniş gruplarının bir İsrail askerini esir almalarını aynı kefeye koymaları, bir yandan İran yayılcılığından söz ederken diğer yandan Irak'taki Sünni direnişe savaş açmaları, bu grubun, Hizbullah veya Hamas'tan öte direniş fikrinin bizzat kendisine karşı olduğunu göstermektedir. Başta Filistin davası olmak üzere İslam Dünyası'nın yaşadığı tüm sorunların çözümünü uluslar arası toplumun insafına havale etmeleri ve Washington'u ikna etmeyi tek çözüm yolu olarak görmeleri de bu eğilimlerinin en açık delilidir.

Ortadoğu'daki bir çok ülkenin lideri güçlkle ayakta duran kırık koltuklarda oturmaktadır ve kim tarafından gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, sarsıntıya sebep olacak her türlü eyleme karşıdır.

Üçüncü grubun tavrınıysa, İsrail'e ve Amerika'ya karşı direnişi desteklemek fakat Hizbullah'a ve operasyona şüpheyile bakmak şeklinde özetleyebiliriz. Afganistan'daki ve Irak'taki direnişi destekleyenlerden oluşan bu grup, Filistinli grupların asker kaçırma operasyonu ile Hizbullah'ın asker kaçırma operasyonunu birbirinden ayırmakta ve Hamas'a tam destek verirken, Hizbullah'a karşı daha soğuk durmaktadır. Bunun nedeni hiç şüphesiz Hizbullah'ın İran'ın uzantısı olarak görülmesidir. Ehli Sünnet ve Şia arasında varolan tarihsel sorunların yanında Irak'ın işgalinde bazı Şii grupların işgal güçlerine bir ölçüde yardımcı olmaları ve Irak'ta yaşanan mezhep çatışmaları Hizbullah ile aralarına mesafe koymalarına neden olmaktadır.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen, bu grubun içinden, asıl düşman "İsrail" karşısında

birlik olmak ve direniş ruhunu öldürmemek gerektiğini dile getiren seslerin yükselmesi İslam Ümmeti'nin birliği açısından olumlu bir gelişmedir ve bu gelişme, karşılıklı güven artırıcı adımlarla desteklenmelidir.

İsrail'in Lübnan'a saldırısının boyutlarına ve krizin çözümü ve sonrası için yapılan planlara bakılırsa, Büyük Ortadoğu Projesi'nin hayata geçirilmesi için düğmeye basıldığı söylenebilir. Nitekim, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Lübnan krizini sona erdirmek için Ortadoğu gezisine çıkmadan önce yaptığı açıklamada Ortadoğu'nun bundan sonra eskisi gibi olamayacağını söylemiştir ki bu, bölgenin büyük olaylara gebe olduğunun işaretidir.

İslam Ümmeti'nin geleceğini büyük ölçüde etkileyecek böylesine önemli bir döneme girerken, Müslümanların ortak düşmana karşı ortak tavır belirlemeleri gerekir. Hizbullah operasyonuna gösterilen tepkiler, mezhep eksenli çatışmaların ümmetin birliğine ne ölçüde zarar verdiğini gözler önüne sermiştir. Ehli Sünnet ve Şia arasında zaten az olan güven, Irak'ta yaşananlarla iyice zedelenmiştir ve bu da, birinci derecede Amerika ve İsrail gibi işgal güçlerinin işine yaramaktadır. Kahire Üniversitesi Siyasi Araştırmalar Merkezi Müdürü Nadiye Mustafa, *İslam Online* sitesine yaptığı açıklamada bölgede gözü olan bazı dış güçlerin Sünnileri Şiiilerle ve Şiiileri Sünnilerle korkuttuğunu söylemekte ve bu tür korkuların ağına düşme tehlikesine dikkat çekmektedir. Bu oyuna düşmemek için acil bir şekilde karşılıklı güven artırıcı adımların atılması gerekmektedir.

Filistin'de ve Lübnan'da yaşanan insanlık dramı karşısında sokaktaki Müslümanın tepkisi, bütün bu ihtilafların ötesinde ümmetin beklentisini yansıtmaktadır. İslam Dünyası'nın dört bir yanında düzenlenen gösteriler, direnişin sahihsiz olmadığı mesajını vermiştir. Müslümanlar, kendilerine yönelen tehdit ve tehlikeler karşısında, ümmetin önderlerinden liderlik sorumluluğunu yüklenmelerini istemektedirler. Alimlerden beklenen, karikatür krizinde başlattıkları girişim gibi bir girişimde bulunmalarıdır. İslam Ümmeti arkalarından gitmeye hazırdır.

YASINI TUTACAKSIN!

DİLAVER DEMİRAĞ

Dünyanın en büyük ve güçlü solucanlarından* İsrail Faşist devleti Lübnan ve Gazze’de insanlara kan kusturuyor. Olay sonrası ABD ve Zizek gibi yüksek kalibreli sol aydınların yüzünü kara çıkaran (son yılların en parlak sol entelektüellerinden Slovaj Zizek “Ödünç Alınan Irak Çaydanlığı” kitabında AB’nin ABD’yi dengeleyebilecek, onu kontrol altına alabilecek yegâne güç olduğunu yazıyordu) AB, İsrail’in “**savunma hakkı**”ndan bahsederken, dünyanın süper zenginler kulübü olan G-8 üyeleri, Rusya toplantısı sonrası yaptıkları açıklamalarda İsrail saldırıganlığı nedeni ile Hizbullah, Suriye ve İran’ı suçluyordu. Ben bu yazıyı kaleme aldığım da Lübnan’da İsrail bombaları altında ölen ve tek suçları Şii bölgesinde yaşamak olan ve Hizbullah’a sempati duyan insanlar ile olayla hiç ilgisi olmayan Kanada vatandaşları, savaş bölgesinden kaçanlar olmak üzere kadın ve çocukların ağırlıklı olduğu 300 sivil, savaşın bilânçosunu oluşturuyordu. Gazze’de ölenlerin sayısı ise 100’ü bulmuştu. 400 Müslüman-Arap canın yanında ölen İsrailli sayısı da, resmi rakamlara göre 30 civarında.

Tüm bu savaş boyunca Yahudiler aleyhine düşmanlık yaratan bir atmosfer olacağını bilerek, ben BIANET ve Savaş Karşıtları Sitesinden derlediğim farklı haberler ile başka bir enformasyonda bulunacağım. Bu arada bu yazının yazıldığı tarihte, hafta sonu yani 23-Temmuz Pazar günü İsrailli Savaş Karşıtlarının düzenleyeceği savaş karşıtı mitingin duyurusu da, Yeşillerin Sitesinde haber olarak yer alıyordu. Kısacası özcü ve ayırım gözetmeyen bir anlayışla tüm Yahudilerin bu savaşın arkasında olduğu düşüncesini, bu bilgiler aracılı-

ğı ile geçersiz kılacağımı umuyorum. Elbette bu insanlar İsrail’in geneli ile kıyaslandığında azınlıklar. Tıpkı PKK’nın eylemleri sonrası barış isteyenlerin, Kürt düşmanlığını ve bu eksende ayrıları kabaran milliyetçiliği desteklemeyen azınlık Türkler gibi.

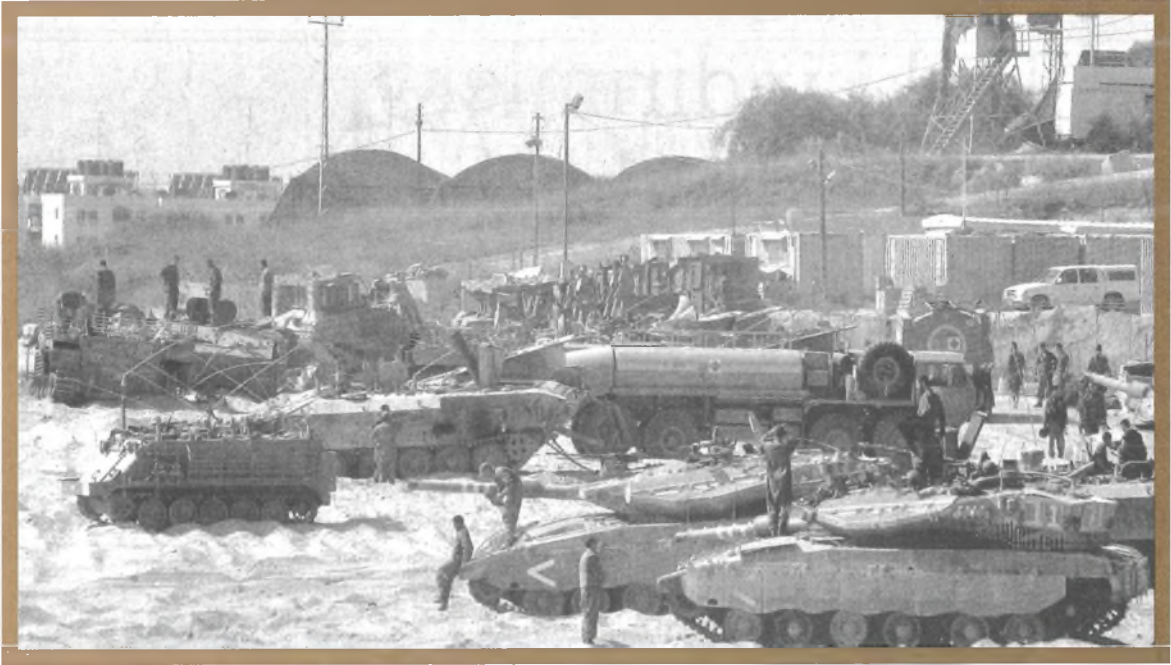
“İnsanların bana saldıracağını, memleketime Kasam füzeleri, kuzeydeki kasabalara da Katyuşalar fırlatılırken ‘bu savaşta nasıl yer almazsın’ diye soracağını biliyorum”

İsrailli yedek kıdemli başçavuş Shabbat, olağanüstü durum emriyle çağrıldığı görevi reddetti; Lübnan’a saldırıda yer almayacağını açıkladı: ‘Bence, şu an sürüp giden çılgınlığa ancak bu benim tercih ettiğim türde bir karşı çıkış son verebilir; aldatma üzerine kurulu bu gereksiz savaşı bütün halkın desteklediğine dair yanlış algıyı da parçalayabilir.’

“Perez, eğitim ve emekli maaşı vaat etmiştin, bir tek tank ve ceset verdin.” “Savaş tutsakları takas edilsin, askerler eve getirilsin.” “Yahudiler ve Araplar, düşman olmayı reddedin.”

İsrail’in Lübnan’a saldırmasından birkaç saat sonra, 200 kadar barış aktivisti Savunma Bakanlığı binasının önünde protesto gösterisi yaptı. Göstericilerin açıklamasına göre, polis her zamankinden daha yoğun güvenlik önlemi aldı. Çevreden geçenlerse göstericilere “her zamankinden daha az düşmanca” davrandı. Bazı sürücüler küfür etti, ama birçok sürücü destek vermek için klaksonlarını çaldı.

UAÖ ve HRW: Sivilleri öldürmek savaş suçu; altyapıyı yok etmek toplu cezalandırma. B’TSE-LEM: İsrail’in Gazze’de öldürdüğü siviller için Genelkurmay ve Hava Kuvvetleri hakkında soruştur-

ma istedi. İsrailli hak örgütleri Gazze için yüksek yargıya başvurdu.”

Eğer Nobel Barış Ödülü vermek benim elimde olsaydı bunu tereddütsüz Barış Aktivistleri ile Vicdani Retçilere verirdim. Gönül isterdi ki aynı kişiler Filistin ve Lübnan'da da çıksın. Ama onlar belki de saldırılan taraf olmaktan dolayı bu denli duyarlık gösterebilmek durumunda değiller. Ancak İsrail'de sisteme kafa tutan bu insanların, durumunun da çok kolay olmadığını gözden uzak tutmamak gerekir.

Ben bu yazıda İsrail'in neden saldırdığını, hedefin Suriye ve İran'ı savaşa çekmek mi olduğu gibi derin stratejik konuları, uzmanlarına bırakarak, her zamanki gibi batının muhalif düşünürlerinin düşüncesinden de bolca faydalanarak, savaş başka cephelerden “okumaya” gayret edeceğim. Bu yazıda dünyadaki derin Yahudi komplosu gibi görüşler yer almadığı için de, bu tür şeyler bekleyen okurlar var ise onlardan özür dilerim. O tür yazılara her yerde bol miktarda rastlayabilirler, ama ben entellektüel namusu önemseyen bir anarşist-Müslüman'ım, komplo düşüncesini İlahi düzen anlayışı ile uyumlu bulmuyorum, şiddet denilen şeyden haz etmiyorum, adaleti bir ahlak düsturu sayıyorum ve dil adaleti konuşmayacaksa susması evladır diye düşünüyorum.

Neyse Romalıların dediği gibi “söz uzun zaman kısa”, ya da kendi deyimimizle “kısa kes aydın havası olsun” diyerek bu ön açıklamayı burada sonlandırıyorum.

İktidarın Ölümü, Ölümün İktidarı

Savaşların sarstığı, şiddetin ve ölümün kol gezdiği 20.yüzyılı ardımızda bırakıp, 21.yüzyılın bizlere barış ve esenlik getirmesini dilerken, dünya 2000'li yıllardan bu yana gemiyi daha çok aزیya almış bir şiddetle karşı karşıya. Ancak bu durum aynı zamanda bir paradoksa da işaret ediyor. Çünkü modern iktidar, tam da yarattığı ölüm ve güvensizlik nedeni ile “Ancien Regimi” yani “Eski Düzeni” suçlamış ve güvenlik, barış ve şiddet yokluğu vaad etmişti. Thomas Hobbes ünlü *Leviathan* isimli eserin de, devletin görevinin aslında güvenlik sağlamak olduğunu belirtmiş ve devletin güvenliği sağlayamadığı halleri ise doğa durumu olarak görmüştü. Yani modernlik insanın içgüdüleri ile değil, mantığı ile davrandığı bir düzen vaad ediyordu. Modern devlet cezalandırırken bile bunu intikam almak için değil, toplum sözleşmesini yani güvenlik karşılığı yasalara itaat edilmesini güvence altına almak için yapıyordu. Kısacası modern devlet öldürmeyi değil, yaşatmayı amaçlıyordu. Hijyenden, sağlık altyapısına, tıptaki ilerlemeden kentsel düzenlemeye dek, her konuda belirlenen standartlar ya da normlar insanların sağlıklı bir yaşam sürmeleri, yaşam süresinin uzaması içindi. Tüm olgulardan dolayı Foucault bu iktidar biçimine **Biyo-İktidar** diyordu.

Ancak tıpkı Tanrı Janus gibi, modernliğin diğer yüzü ise öldürme sanatındaki rafinelik, hassaslık, titizlik ve mükemmellikle meşguldü. Silah

teknolojisi ilerledikçe daha öldürücü oluyordu, silahlar daha çok insanı daha kesin bir biçimde öldürsün diye geliştiriliyordu. Hatta öyle ki bu konuda Nötron Bombası gibi binalara zarar vermeyen ama insanları öldüren silahlar bile icad edildi. Hinduların ölüm ve yaşam Tanrıçası Kali gibi, modernlik de bir eliyle yaşamı bahşederken, diğer eliyle verdiği yaşamı geri alıyordu. Kısacası silahlar mükemmelleştikçe öldürme kapasiteleri de çoğalıyor, bu konuda asıl ilginç nokta ise, uzaktan öldürme konusunda ihtisas sahibi kitle imha silahlarının yarattığı ahlaki boşluktur. Bu silahlar düşmanla karşılaşmaya yol açmaz, düşmanın yüzünü görmezsiniz, gözlerindeki korku ya da nefret ulaşmaz size, ama bir düğme ile onlardan yüzlercesinin ölümlerin en korkunç biçimi ile hayata veda etmesini sağlıyorsunuz.

Hayvan Davranışları alanında uzmanlaşan Konrad Lorenz, hayvanlar da olduğu gibi insanlarda da saldırganlığı ketleyen mekanizmaların olduğunu, silahların icadı ile bu kısıtlamaların ortadan kalktığını günümüzün “uzaktan öldürme” teknikleri ile bu ketlemelerin bütünü ile devre dışı kaldığını belirtir.

“Silahlarımızın etkili olduğu, uzaklığın genişlemesiyle, ne yazık ki duygularımızın, edimimizin apaçık sonuçlarından yalıtılmışlığı da artıyor. Böylece yaramaz bir çocuğa hak ettiği bir tokadı atma ya bile eli varmayan bir insan, bir roketi ateşleyecek düğmeye basabiliyor ya da bir bombayı atacak düzeneği çalıştırabiliyor ve böylelikle yüzlerce çocu-

ğun alevler içinde korkunç bir biçimde ölmesinin sorumluluğunu üstlenebiliyor.”¹

İşte tam da bu nedenle çağdaş biyo-iktidar aslında ölüm üzerinde iktidar haline dönüşmüştür (gerçi biyo-iktidar olarak modernlik başından beri böyleydi).

“Savaş ilk defa, kitlesel hatta küresel imha silahlarını geliştiren teknolojilerle mutlak hale geldi. Küresel imha silahları modern savaşın diyalektiğini kurar. Savaş her zaman yaşamın imhasını içermiştir, ama XX yüzyıl da bu imha gücü Auchiwitz ve Hiroşima’nın temsil ettiği gibi saf ölüm yaratmanın sınırlarına vardı. Soykırım ve nükleer yok etme kapasitesi bizzat yaşamın yapısını vurur, onu yozlaştırır çarpıtır.

Bu tür yok etme araçlarını kontrol eden egemen iktidar, terimin en olumsuz ve korkunç anlamıyla bir **biyoiktidar** biçimidir, ölüm üzerinde doğrudan hâkimiyeti olan bir iktidardır. Buradaki ölüme sadece bir bireyin ya da grubun değil tüm insanlığın ve hatta tüm varlıkların ölümüdür. **Soykırım ve atom silahları bizzat yaşamı sahnenin merkezine yerleştirince, savaş gerçek anlamda ontolojik hale gelir. BIBA***”²

Savaş artık iktidarın varoluş biçimidir. Savaşmadan varolamaz, hayatıyetini, varlığını meşruiyetini devam ettiremez. Bunun nedeniyse iktidarın askeri-endüstriyel kompleksle bütünleşmesidir. Silah sanayinin varoluşu iktidarı bir savaş aygıtına dönüştürmüştür.

Ancak savaşla bütünleşikliğine rağmen, yine

Hardt ve Negri'nin dikkat çektiği gibi, diğer yandan da yaşamı da üretmek durumundadır. Çünkü savaşla, ölümle mutlak birleşim sonuçta kendi halkına da ölüm getirebileceğinden, bu savaş ontolojisi güvenlik ve yasaları ihlal eden uluslararası terörizmi etkisiz kılmak amaçlı, bir güvenlik operasyonu olarak lanse edilerek meşru kılınmaya çalışılır. Böylece iktidar modern söylemin düzen ve güvenlik normlarına dönerek, terörizmin yok ettiği güvenliği sağlayan bir polis gücü olarak kendini meşrulaştırır. Bir yandan kendi halkına yaşam vermeye devam ederken, güvenliği ihlal eden, kurallara uymayan "terör"e karşı ölüm kutsal. Gerçi bu ölüm sadece savaşçıları değil, sivil halkı da işin içine kattığından, terörün kimliği ve yüzsellliği belirsizleşerek fululaşır. Aslında bu durum modern iktidarın da ölümüdür, çünkü modernlik olarak iktidar "öteki"ler üzerinde hiçbir cazibe üretmez, onları müknefsilemez, meşruiyetini kaybeder. Ölüm üzerinde iktidar ultra modernlik olarak, siyasal iktidarı da kendi ölümüne gönderir ve iktidarı bir simülasyona dönüştürür. Çünkü iktidar asıl olarak gücünü zordan değil, consensustan ya da norma itaat ve meşruluştan alır. Meşruiyetini kaybeden bir iktidar, **iktidar** olma niteliğini yok etmiş olur. Günümüzde batı olarak modernliğin "öteki"ler için hiçbir meşruiyeti kalmamıştır ve küreselleşmenin ölümcül ilerleyişi de, aslında consensus yolu ile elde edilmeyen iktidarın zor yolu ile tesis edilmesidir.

Savaş Solucanı İsrail Ve Korkunun Gücü

İsrail Devleti iliklerine kadar işlemiş bir korku, bir ölüm mega-makinesi** ve genelleşmiş bir ırkçılık olarak, Faşizmin zamanımızdaki en müşahhas örneklerinden biridir. Tevrat'ın (elbette orijinal değil mevcut Tevrat) Tanrısı bir yanı sıra yoksulların mazlumların yanında yer alan, adalet ülküsünü yükselten bir ahlakın abidesi iken, diğer yandan kendi hitap ettiği kavmin ırkçı bir resmini çizer adeta. **"Ve Rabbiniz Tanrı'nın size gönderdiği tüm halkları mahvedeceksiniz, gözlerinizde onlara acımadan eser olmayacak."**

Amerikalı uygarlık karşıtı Anarşist Derrick Jensen, doğrulama ihtiyacının, her tür kötü davranışımızın meşru kılıfı olduğunu belirtir. "Akla yakın tartışmalar mantıklı nedenlerin varlığını gerektirir, ama doğruluk iddiaları her zaman akla yakın olmayan dürtülerin üzerlerine akılcı maskeler yerleştirmek için yapılan denemelerdir."³ Bir başka

deyimle doğruluk iddiaları, bizi rahatsız eden vicdanlarımızı boğabilmek için gerekli olan yalandır. Yalan ne denli inandırıcı olursa vicdanımız da o kadar rahat eder.

İsrail Solucanı da kendi cinayetlerine uygun yalanları, yani doğruluk iddialarını dine dayandıracaktır. Tanrı, Yahudi olmayanlara acıma dediğine göre, Filistinli ya da Lübnanlı çocuğu bombaların alevinde yakabilirsin. Çünkü Tanrı böyle buyurmuştur. Ne hazin ki insanlar arasında huzuru, insanlar arasında kardeşliği ve adaleti gözetmek için vahyedilen din, doymak bilmez hükmetme arzularının kılıfı olmuştur. Hahamların elinde bir karikatüre dönen, Siyonistlerce ise bir ölüm makinesine dönen Tevrat'ın Yehova'sı ile İslam'ın **merhameti gazabını** geçmiş olan Rahman ve Rahim olan, tüm varlıklardan Rahmetini esirgemeyen Allah'ı, aynı teolojik zincirin halkaları değildir. Dededen toruna aktarıldığı iddia edilen miras çoktan bozulmuştur.

Hazret. Muhammed'in taptığı Allah'ın kışkanç ve zalim Yehova ile aynı olmadığını belirten Amerikalı uygarlık karşıtı anarşist Fredy Pearlman'a göre Hazret. Muhammed *"Tanrı'nın bir araya gelmiş Şah ve İmparatorlardan bile daha kışkanç olduğunu söyleyen Yahudiler karşısında şaşkına döner. Bu adamın deneyimlerine göre Tanrı akıl almaz derece de cömert ve sınırsız şekilde merhametlidir."*⁴

Varlığını korku üzerine inşaa eden Yahudi devleti İsrail, kendi militer saldırganlıklarının toplumsal onayı için korkuları sömürür ve böylece İsrail'de giderek büyüyen sosyal sorunların üzerini yalanlarıyla örter.

İsrail'in yalanlarına kafa tutan ve İsrail halkının Siyonist ırkçılığının karşısında halkın gözünü açmak isteyen, entelektüel Yahudilerden Mosche Zuckerman, çeşitli yayın organlarında İsrail devletinin ve Siyonizmin hangi korkuları sömürdüğünü gösterir.

*"İsrail'in siyasal kültürünün gelişimine başlangıcından itibaren üç korku eksenini damgasını vurmuştur. Birincisi, Yahudilerin baskı ve tahribat altında geçmiş uzun diaspora tarihinde billurlaşan arkaik denecek korku. İkincisi Avrupa Yahudiliğinin kitlesel yok edilmesiyle ilgili hiç bitmeyecek travmadan kaynaklanan korku. Üçüncüsü İsrail devletinin güvenliği açısından içinde bulunduğu durumdan ve komşusu Arap devletleriyle artarda yaptığı savaşlardan beslenen korku"*⁵

İsrail devleti bu korkuları sömürerek ve aslında İsrail toprağının güvenli olduğu yalanını canlı

tutmak için, çevresine dehşet saçmakta. Ne yazık ki, amaç bu olmasa da HAMAS'ın "canlı bomba"ları da, İsrail halkının giderek sağa kayışına ve İsrail resmi ideolojisi olan Siyonizm'in sağ kanadının sarıldığı "**Halksız Toprak**" anlayışınca Filistin'i tamamı ile Filistinlilerden boşaltacak bir etnik arındırma tezinin hayat bulmasına olanak veriyor, bu tezin halkta da destek bulmasını mümkün kılabiliyor. Sonuçta tüm bu gelişmeler, yeni dünya düzeninin mottosu haline gelen "terörle savaş" adı altında savaşın süreklilik kazanması, devletin bir savaş aygıtına dönüşmesi, en çok İsrail'in işine gelmiştir, çünkü İsrail zaten "Ontolojik Savaş" olgusu olarak var olan bir devletti. İsrail'in hâlihazırda Lübnan'da ve ondan önce Gazze'de sergilediği savaş biçimi, bu savaş biçiminin yokedici doğasını sergiler. Modern savaş artık bir is-

yan bastırma stratejisidir, dolayısıyla sadece direnişin başını yok etmeyi amaçlamaz (bu zaten imkân dışıdır, çünkü ultramodern İktidar'ın bir ağa dönüşmesi gibi, ona direnenler de artık ağlaşmışlardır ve başı yoketmek bir şey ifade etmez) aynı zamanda, direnişin hayat bulduğu fiziki ve sosyal coğrafyayı da cezalandırarak, ağı pasifize etmeyi de amaçlar. Bu nedenle "siviller", çift taraflı yürüyen ontolojik savaşın olmazsa olmaz hedefleri arasındadır.

İsrail bu stratejiyle hem içerdeki çelişkileri bastırmayı, hem de güvensiz kalan, giderek gücü tükenen halkın dine sarılarak

ABD ya da İsrail bombaları altında hayatını kaybeden Filistinlilerin, Afganların, Iraklıların, kısacası Arapların/Müslümanların yası hiçbir zaman tutulmadı. Ölen uygar dünyadan biri olmayınca "yüz"süz oluyor. Heidegger, insanın kendi ölümünün bir felaket, başkalarının ölümünün ise istatistik olduğunu söyler, batılı olmayan ölümler de istatistik ne yazık ki.

sağcılaştırmasını güvenceye almış oluyor. Lakin bu strateji amaçlanan durumu yaratmaktaki, İsrail'in dehşet operasyonları karşı şiddeti de beslemekte ve karşı tarafta, İsrail denen devletin tümünden yok olmasına yol açacak, zalimliğin cisimleşmesi olarak görüldüğü Yahudileri bu topraklardan silip atmak isteyen bir toplumsal taban üretir. İsrail bombalarından önce "şehadet eylemleri" için fedai bulmakta hayli zorlanan HAMAS, bu dehşet sonrası "canlı bomba" olmak isteyen yüzlerce kişi buldu. Bu da paradoksal olarak İsrail'i ABD ve Batıya daha bağımlı, hem daha güvensiz, hem de etrafı daha çok düşmanla kuşatılmış kılarak içerdeki çelişkileri derinleştirmekte. Mevcut savaş halinin genişlemesi ve İsrail'in tüm bölge ülkelerince ortak bir savaş içinde olması durumunda,

hatta tüm İslam âleminin bu savaşta yer alması halinde, İsrail bir iç savaşa doğru gidecek parçalanma ile karşı karşıya da kalabilir. Savaş İsrail'in içerdeki açmazlarını gizleyen bir örtü. Bu da İsrail'in savaşı yapmaması anlamına geliyor. Ama bu durum da çelişkileri derinleştirecek bir ortamı yaratıyor. Açık ki ABD olmasa, diasporanın desteği kesilse, İsrail çoktan dağılmış olabilirdi. Kısacası mevcut hal içinde paradokslar çözülüyor, tersine açmazların derinleşmesine ve iyice içinden çıkılmaz bir hal almasına neden oluyor. Yani adaletle hıncın boşalımı sağlanmaz ise, çelişkiler derinleşecek.

Yası Tutulmayanlar

Amerikalı özgürlükçü solculardan Judith Butler, dilimize de çevrilen derlemesinde, Yas ile Şiddet arasındaki bağlantıya özenle dikkat çeker. Butler şu soruyu sorar. **Bir yasamı, yası tutulabilir kılan nedir?**

Kayıp duygusunun, yani ölümün terapötik bir etkisi vardır, bir yanıyla yaşamla kıyaslama yapmaya ve yaşama değer vermeye yol açar. Ölümün yaşantımızda yarattığı boşluk duygusunu, kaybettiğimiz yası tutarak telafi etmeye çabalarız. Yas, belleğin boşluk karşısında ürettiği bir tepkidir. Bu biçimde, ölen insanın yaşamını hatırlama, o kişiye veda etme ve yas tutan diğer kişilerle birlikte bu vedayı paylaşma şansı sunar. Ve böylece yas aracılığı ile ölümü kabullenerek, yaşamı da kabul etmiş oluruz. Yas, kaybettiğimiz kişi ile olan kurduğumuz bağlantının bağlamını değiştirir ve kaybın yarattığı boşluk ve şok duygusu ile başa çıkmaya olanak verir. Yas, kaybımızı yücelterek, ona olan borcumuzu iade ederek, bir takas imkânı sunar ve o kişinin belki yaşarken elde edemediği yücelik ve değer duygusunu ölümle kazanmasına olanak verir. Yas ölümle yüzleştirir ve vekar (soyluluk) duygusu kazandırır insana.

Butler, yas çalışması aracılığıyla, hem “öteki”ler ile olan ilişkiyi ve “ben”in öteki karşısındaki tutumunu, hem de şiddet karşısında ne tür telafi edici mekanizmaların kurulmuş olduğunu sorgulayarak, adalet olgusuna dikkatimizi çeker.

“Bir yas hiyerarşisi dökümü yapabiliriz kuşkusuz. Buna tanık olduk bile. Ölüm ilanlarında yaşamlar çabucak derlenip özetleniyor, insanlaştırılıyor, genelde evli oluyor, ya da evlenmek üzere, heteroseksüel, mutlu, tek eşli.

Oysa bunun gösterdiği, tek şey yaşamla bir başka ayrımcı ilişkidir, çünkü ABD’nin desteklediği İsrail ordusu tarafından öldürülen binlerce Filistinlinin ya da çocuk sayısız Afgan’ın adlarını neredeyse hiç duymuyoruz. Onların adları ve yüzleri, kişisel tarihleri, aileleri, hobileri, yaşamlarını belirleyen sloganları yok mu?.. Arap halkları özellikle de İslam dinine inanan insanlar, hümanizmin günümüzdeki işleyişleri yüzünden “batılı” kalıbında doğallaşmış haldeki “insan olan”ın ne ölçüde dışında kalmışlardır?”⁶

Evet, birileri için açık ki “farklı” olanlar, yası tutulmaya değmeyecek kişiler, çünkü

onlar “insan” olmanın sınırları içinde yer almıyor.

ABD ya da İsrail bombaları altında hayatını kaybeden Filistinlilerin, Afganların, Iraklıların, kısacası Arapların/Müslümanların yası hiçbir zaman tutulmadı. Ölen uygar dünyadan biri olmayınca “yüz”süz oluyor. Heidegger, insanın kendi ölümünün bir felaket, başkalarının ölümünün ise istatistik olduğunu söyler, batılı olmayan ölümler de istatistik ne yazık ki.

Şu bir gerçek ki, Batı, bu coğrafyaya olan bakışını değiştirmedikçe, “yas” tutmadıkça, bu coğrafya huzura kavuşamayacak, bu coğrafya huzur bulamaz ise Batı için daha çok 11 Eylül olacak. Asimetrik savaş yıkım getirecek, uygar dünya hep diken üstünde, hep huzur ve güvenden yoksun kalacak. İsrail Filistin halkını “öteki”leştirmekten vaz geçip kendisi ile eşit statüde görmedikçe, bu insanlara haklarını iade etmeyip şişkin egosunu temsil eden silahlarla ölüm kusmayı sürdürdükçe İsrail Yahudilerin huzur, sükun ve emniyet bulduğu bir “vadedilmiş toprak” ya da “kozmos” olamayacak. Ölüm ve kaos yurdu olarak, kendini ve çevresini ölümcül bir biçimde tüketen, törpüleyen, kendi kuyruğunu yiyen bir yılanı dönüşecek. Kısacası Adalet yoksa barış da olmayacak, huzur ve güven de yeşermeyecek.

Notlar:

- * Solucan ve Ahtapot Amerikalı Uygurluk Karşıtı Anarşist Fredy Perlman’ın kendi alanında bir klasik haline alan, *Er-Tarihe Karşı- Leviathana Karşı* Kitabında Devlet Aygıtı ve Ticaret Ağı için kullandığı mecazlarıdır ve Perlman için ticarete bir tahakküm biçimidir.
- ** BİBA (Bold İtalikler Bana Aittir)
- 1- Konrad Lorenz, *İşte İnsan (Ecce Homo)*, Syf: 67, Cognito, Şiddet-Bahar-Kış, Sayı 6-7 Yapı ve Kredi Yayınları-1996)
- 2- Michel Hardt-Antonio Negri, *Çokluk-İmparatorluk Çağında Savaş ve Demokrasi*, S: 36, Çev:Barış Yıldırım, Ayrıntı Yayınları 2004)
- 3- Derick Jensen, *Kelimelerden Eski Dil*, S. 111, Çev: Elâ Altuğ, Dharma Yayınları 2004)
- 4- Fredy Perlman, *Er-Tarihe Karşı-Leviathan’a Karşı* S.86, Çev: İnan Mayıs Aru, Kaos Yayınları 2006
- 5- Mosche Zuckerman, *İsrail Toplumun İç Çelişkileri* Derinleşirken, S:63, Birikim Dergisi Sayı 90, Ekim 1996)
- 6- Judith Butler, *Kırılgan Hayat, Yasin ve Şiddetin Gücü* S:47, Çev: Başak Ertürk, Metis Yayınları 2005

GÖKYÜZÜNÜN ÖTESİNDE NEREYE UÇAR KUŞLAR?

TURAN KIŞLAKÇI

"Ortadoğu barışı öldü."

Arap Birliği Lideri Amr Musa

Filistin'in ünlü şairi Madmud Derviş'in 1982'de Lübnan'dan geri çekilme döneminde kaleme aldığı "Dünya üzerimize kapanıyor ve bizi son geçide itiyor. Biz ise kendimizi parçalayarak buradan geçeceğiz. Son sınırdan sonra gidecek yer neresi? Gökyüzünün ötesinde nereye uçar kuşlar?" cümleleri yankılanıyor beynimde. Kuşlar, Filistinliler, Gökyüzünün ötesi, Filistin toprakları. Ya sonra? Ya en son karanlık ne kadar yakınlarında kuşların?

Evet, yine bütün dünya haftalardır İsrail'in Filistin ve Lübnan'da işlediği barbar ve vahşi katliamları konuşuyor. Kıyametler kopuyor. Ülkeler harabeye çevriliyor. Çoğunluğunu çocuk ve kadınların oluşturduğu yüzlerce kişi öldürüldü. Havaalanları, köprüler, karayolları, elektrik trafoları, su kanalları, depolar ve üretim tesisleri, televizyon kanalları sistematik olarak daha ilk günden yerle bir edildi. Filistin yönetimine ait bakanlıklar tahrip edildi. Ancak bu büyük yıkıma rağmen İsrail'i engelleyecek bir gür ses yok dünyada.

İnsan hakları ihlallerinin yanı sıra İsrail bölgede yasak silahlar da kullanıyor. Lübnan asıllı Belçikalı Profesör Beşir Cham, İsrail ordusunun Lübnan halkına karşı kimyasal silah kullandığını açıkladı. Lübnan'da bir hastanenin başhekimliğini yapan Cham, "Cesetler normal görünmüyor. Patlamalardan sonra ne kan kaybı, ya da bere izi oluyor" diye konuştu. Beyrut'tan Brüksel'e

telefon bağlantısıyla konuşan Belçikalı doktor, "Saçlar, bazen sakallar ve bıyıklar aynen kalıyor. Patlamanın yaratması gereken basınç dalgasından hiçbir iz bulamadım. Deri renkleri simsiyah oluyor, ama deri yanmış veya karbonize olmuş değil" dedi.

ABD ve İngiltere'den İsrail'e Tam Destek

BM ve AB başta olmak üzere dünyanın 192 ülkesi İsrail'i kınarken, ABD ve İngiltere haylaz çocuklarına her zaman olduğu gibi yine sahip çıktı. İngiliz *The Independent* gazetesinin "Ortadoğu'da acil ateşkesi kim istiyor" manşetiyle verdiği haber, dünyanın içinde bulunduğu çaresizliği çarpıcı bir şekilde sergiliyor. Ateşkes isteyen 192 ülkeyi "Yes-Evet" bölümünde bayraklarıyla gösteren gazete, onların hemen karşısına da ateşkesi "No-Hayır" diyen İsrail, ABD ve İngiltere'yi koydu. Kısa açıklamada, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın, İsrail ve Hizbullah'ı saldırılara son vermeye çağırıldığını belirten gazete, Annan'ın kısa dönem için bir barış planı önerdiğini ancak, bu önerilerin ABD ve İsrail'den destek bulmadığını vurguladı. Gazete ayrıca, ABD ve İngiltere'nin acil ateşkes peşinde olmadığını da işaret etti.

Bu uluslararası siyasi desteğiyle yetinmeyen ABD, İsrail'e milyonlarca dolarlık bomba ve silah desteği de yapıyor. ABD'den İsrail'e gönderi-

lenler arasında, 100 kadar GBU-28 tipi lazer güdümlü bomba var. Her biri yaklaşık 2.5 ton olan bu bombaların “beton sığınakları yok edebilecek güçte” olduğu belirtiliyor. İsrail hava kuvvetleri, bu bombaları, yine ABD yapımı olan F-15 jetlerinde kullanacak.

Ortadoğu’da Savaş İsraililerin Esir Alınmasıyla mı Başladı?

İsrail ve ABD’nin borazanlığını yapan tüm medya organları İsrail’in Filistin ve Lübnan’a yönelik saldırılarının İsrail askerlerinin esir alınmasıyla başladığının üzerinde sıkça duruyor. Fakat, bu medyanın görmediği bir şey var. O da İsrail’in bunun öncesinde de hemen her gün Filistinlileri katletmesi. Buna örnek olarak tüm dünya medyasına yansıyan, Gazze’de sahil kenarında piknik yapan bir ailenin üzerine yağdırılan mermileri gösterebiliriz. Bu saldırıda 3’ü çocuk 8 kişi hayatını kaybetmişti. Ayrıca İsrail’in esir tuttuğu onbinlerce Filistinlinin durumunu ise hiç merak eden yok!

Bunların yanı sıra, Lübnan’a yönelik hava, kara ve deniz saldırılarına dair planların

bir yıldan uzun süre önce yapıldığı ortaya çıktı. Bu gerçek, İsrail’in Lübnan’a yönelik hava saldırılarına büyük bir hızla başlamasını da açıklıyor. ABD’de yayınlanan *San Fransisco Chronicle* gazetesine bilgi veren Bar-Ilan Üniversitesi’nden siyaset bilim profesörü Gerald Steinberg, “1948’den beri yaşanan İsrail savaşlarında, İsrail’in en hazırlıklı olduğu, buydu” diyor. Steinberg, “Bir anlamda savaş hazırlıkları Mayıs 2000’de, İsrail’in Güney Lübnan’dan çekilmesinden hemen sonra başladı. 2004 yılında, şu andaki askeri saldırı kampanyası çoktan planlanmıştı. Son iki yıl içinde ise, masa ve kağıt üzerinde simüle edildi ve mükemmelleştirildi” diye devam ediyor.

Şimdilerde bölge halkı, İsrail’in amacının Filistin ve Lübnan’ı tasfiye ederek Nil’den Fırat’a hem ekonomik bir hakimiyet hem de askeri bir hakimiyet kurma hedefinde olduğunu apaçık görüyor. Böylece “Büyük Ortadoğu Girişimi”nin “**Büyük İsrail**”e hizmet amaçlı olarak ortaya atılan bir proje olduğu da gözler önüne seriliyor.

Siyonistler Kendilerine Başka Bir Coğrafya Bulsun

Sormak lazım; Kimlerdi bir vakitler Yahudileri ezenler, dışlayanlar, yakanlar? Peki hangi topraklardan kovulmuş, hangi kıtada aşağılanmış, katliama uğramışlardı? Yahudi sorunu, “kimin” sorunu olarak ortaya çıkmıştı? Filistin’in, Osmanlı Devleti’nin, Ortadoğu’nun mu yoksa Avrupa’nın o imrendiğimiz “medeni”, sanayileşmiş ve ilerlemiş ülkelerinin mi?

Endülüs İslam Devleti altında en güzel günlerini geçiren Yahudiler, Avrupa’da ayırmıcılığa ve soykırıma tabi tutulurken, Osmanlı Devleti’nin merhametli kollarına sığınmışlardı. Hatta bunu, Sultan II. Abdülhamid’le Filistin’den toprak (yurt) satın almak için görüşen Siyonizm’in babası Theodor Herzl bile itiraf edecekti. Yahudiler, yine en önemli eserlerini İslam devletlerinin himayesinde yaşadıkları zamanlarda yazdıklarını da itiraf ediyorlar.

Peki, tüm bunlara rağmen Modern Batı dünyasının dışladığı Yahudiler, bu kez zorla

yerleştikleri Filistin'de neden Müslümanlara kan kusturuyorlar. Yoksa vatansız kalmanın, yurtsuzluğun, aşağılanmanın ve insan yerine konulmamanın ne demek olduğunu unuttular mı? Filistin'de ve Lübnan'da çocukların ve hamile kadınların karnını kurşunla doldurmaktan nasıl zevk alıyorlar!...

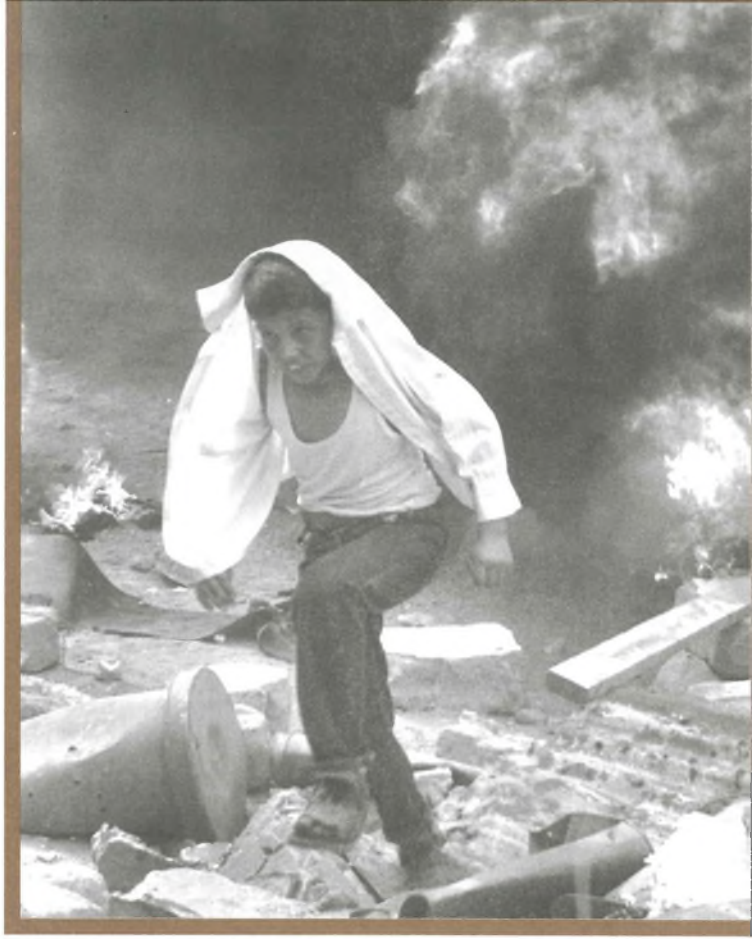
Zihnimi kurcalayan sorular şunlar: İsrail askerleri ve yöneticileri nasıl bu kadar "gaddarca" ölüm kusabilmektedir Filistinlilere? Bu acımasızlığın çok derin bir sebebi olmalı değil midir? Tarih boyunca kendilerini her gördükleri yerde ezmiş midir Filistinliler? Hayır. Aşağılamış, yakalarına sarı yıldız takmış veya fırınlamışlar mı? Hayır. Tek yaptıkları, kendi toprakları için bir "yabancı"ya direnmek olan sivilleri böylesine toptan katletmenin nasıl bir açıklaması olabilirdi?

Siyonist İsrail devleti Modern Batı'nın yani sömürgeci ve emperyalist güçlerin bölgeye yerleştirdiği bir suni bir devlettir. Ve bu ülke bugün hem bölgedeki sınavını kaybetmiş hem de miadını doldurmuştur. Çünkü kuruluşundan önce **Haganah**, **Irgun** ve **Stern** adlı çeteleri ile Filistinlilere terör estiren Siyonist devlet bugün bölgede "**devlet terörünün**" en vahşi ve barbar şeklini ortaya koyuyor.

Artık bölgenin huzuru ve barışı için, iki asırdır Filistinlilere kan kusturan bu devletin, dünyanın başka bir yerine taşınmasını istiyoruz. Ortadoğu'daki huzursuzluğun hemen hemen petrolden sonra tek kaynağı durumundaki İsrail işgal devletinin dünyanın başka bir coğrafyasına taşınması için bir hareket başlatılmasını öneriyorum. Mesela; İsrail devleti kurulmadan önce Yahudiler için düşünülen Kanada topraklarının bunun için uygun olduğu kanaatindeyim. Ya da İsrail'in hamiliğini yapan ve asırlardır dünyanın mazlum halklarına kan kusturan İngiltere ve ABD, kendi yavrularını derhal kendi topraklarına alsınlar.

Bölge Halkının Direnişten Başka Yolu Yok

Ortadoğu halkları köhnemiş liderlerinin Batının saldırıları karşısında yıllardır dil-

lendirdikleri "barış" tezlerinde tamamen bıkmış durumda. Artık kimse batının tek taraflı ya da çifte standartlı barış vaatlerine kanmıyor. Bölge halkları sömürgecilğe, emperyalizme ve işgale karşı direnişten başka yol olmadığını öğrendi. Merhum Filistin lideri Yaser Arafat, direnişi bırakıp uzun yıllar siyaset aracılığıyla halkım için bir şeyler yaparım umudu ile taviz vere vere ancak ölümünü hazırladı. Bölge halkı Arafat'ın bu hazin ölümünü çok iyi okudu ve artık "barış" yerine **Hamas** ve **Hizbullah** gibi bölgenin yüzünü aydınlatacak direniş hareketlerini destekleme kararı aldı. İslam aleminde solcu, laik, liberal ve İslamcılar bölge halkının direnişten başka yolunun olmadığını açık bir şekilde dillendirmeye başladılar. İsrail'in Lübnan saldırısı sonrası, Mısır'ın başkenti Kahire'de bir araya gelen Arap Birliği'ne üye ülkelerin dışişleri bakanları toplantısında Batının çifte standartları karşısında diplomasının tamamen iflas ettiğini açıkladılar. Birliğin lideri Amr Musa'nın toplantı sonrası yaptığı "**Ortadoğu barışı öldü**" açıklaması artık resmi ağızlarından da barış vaatlerinin bir fayda vermediğini çok açık bir şekilde ortaya kodu. ■

FİLİSTİN'DE ÇOCUKLUĞUN YOK EDİLİŞİ

ASIM ÖZ

*"Sapanın ucundan savrulan taş
Umduğumuz menzile erişmese de
Siz haklısınız çocuklar"*
M. Önal Mengüşoğlu (2003:102)

Filistin'de Siyonist emperyalizmin yerleşmeye başladığı yıllardan itibaren Filistin toplumu için yaşamın en aktüel konusu çocuklar olmuştur. Okulda, evde, sokakta her gün bir çocuğun öldürülüşü gerçeği kapanmayan ve durmadan kanayan bir yara gibi sürüp gitmektedir.

20.yüzyıldan itibaren en çok suiistimale uğrayan gerçekliklerden birini çocuklar oluştururken diğerini yine çocuklarla ilintili olması hasebiyle çocukluk kavramı oluşturdu. Hemen herkes kendine göre bir çocukluk tanımı yapamasa da varolan hegemonik çocukluk anlayışlardan birine sarılmakta gecikmedi. Çocukluk psikolojik, pedagojik ve sosyolojik bilimlerinin alanında ele alınmış ve hakkında hayli bilgi üretilmiş bir kavramdır. Üretilen bu bilgiler uluslar arası sözleşmelere konu olmuş Çocuk Hakları sözleşmesi imzalanmış 1979 BM Uluslar arası Çocuk Yılı ilan edilmiştir. Çocuğun duygu, düşünce dünyası, düşünceleri davranışları kısacası ruhiyatı incelenmiştir. Çocuğun sağlıklı bir biçimde yaşamını sürdürebilmesi dengeli bir duygu ve düşünce dünyasının olması onun kimliklenme sürecinde etkili olur. *Nefsaniyat/kendilik* bilgisi öznel bir bilgi olmakla birlikte bir toplumsallık içerisinde oluşmasıyla da nesnelleşir. Kendilik bireyin kendisini ait hissettiği toplumsal grubun yaşadıkları, beklentileri ve değerleriyle bütünle-

şerek kimliğe dönüşür. Çocukluk çağında büyüme, gelişme, olgunlaşma sürecinde çocuk çevresindeki insanlarla etkileşim içindedir. Dolayısıyla yetişkinlerin tutum ve davranışlarının yanında yetişkinlerin içinde yaşadıkları toplumsal hayat şartları da olumlu ya da olumsuz olarak çocuğu etkiler. (Kemerli,2005:33)

İşgal Topraklarında Çocuk Olmak

Filistin, çocukların uykusunda dahi gülmeyi unuttuğu, soykırım yıllarının acı çılgılığının kapkaranlık ekranlarda geçirtildiği ve romantik çocukluk paradigmasının boğulduğu bir coğrafyadır. Habil ve Kabil'den Philip Arries'e uzayıp giden çocukluk tarihi, çocuk haklarının kabul edilmesiyle bambaşka bir boyuta evrildi. O hiçbir zaman gerçekleşmeyecek çocukluk cumhuriyetinin mekansız tahayyülünün ölü toprağından sıyrıldığımızda çocukluk gecemiz bir nebze aydınlanabilir belki. Kaçışıp gittiğimiz dipsiz derinliklerdense dışımızdaki kudurgan şeytanların erittiği bedenlerin acılarına tercüman olmak, şahitlik yapmak, elden kalbe ulaşan karşı koyma pratikleri üretmek gerekiyor. Çocuk katli üzerine kurulan politik değirmen insan hayatının kutsallığını yerle bir ediyor. Gücün dayanılmaz cazibesinin kulları avazı çıktığınca ortalığı fesda veriyor. Artık herhangi bir meşruiyet kaygısı

taşımadan ekini ve nesli tahrip ediyor. İsrail'in Filistin'i yeniden ve yeniden genişleyen bir coğrafi düzlemde istila edişinden bu yana gerek savaş alanında gerekse savaşın dışında (ve içinde) sürdürülen sözcük savaşında çocuklarla ilgili olanlar önemli bir yer tutar. İsrail'in çocuk öldürme eylemlerine yönelik eleştirilerin çoğu zaman Filistinli direniş örgütlerinin çocukları kullandıkları suçlaması ile karşılaştığı biliniyor. Gerek tarihsel gerekse güncel tutumunda olduğu gibi İsrail her zaman Filistinli çocukları potansiyel direnişçi olarak görmüş, onların yaşam hakkının olmadığına inanmıştır. 1

Bugün çocuk haklarının tek boyutlu doğası dünyadaki muhtelif entelektüel gündemin ilk sıralarında yer almaktadır. Çünkü insanların çocuğa bakış açısı onların dünya algılarının yaşam biçimlerinden yalıtık olarak ele alınamaz. Dolayısıyla soyut bir çocuk haklarından söz etmek olanaksızdır.

Siyonist iktidar teknolojisinin Filistinlileri toplu cezalandırma, yok etmeye yönelik utanç verici eylemleri, işgalleri suskunlukla karşılanması utanç verici bir durum. Filistinlilerin işgal karşısında, işgale direnme haklarının göstergesi olan iki İsrailli askerin öldürülmesi birinin esir alınması sürecinde yaşanan gelişmeler Filistin' in karşı karşıya olduğu sorunun bir varlık yokluk mücadelesi olduğunu gösteriyordu. İsrail Filistin'e ait enerji santrallerini havaya uçuruyor, kanalizasyon ve su sistemlerini durma derecesine getiriyor, köprüleri yıkıyor evler taranıyor, patlamalar sırasında çocuklar ölüyor ve ağlıyor. Dahası bütün bu yapılanlar açık bir cezaevi denebilecek bir ortamda, işgal altındaki bir halka yapılıyor. Sürmekte olan Siyonist şiddet ne kadar hafiflerse hafiflesin Filistinlileri ezme isteğinden, onları köleleştirme arzusundan vazgeçecek gibi görünmüyor. Bütün bu yaşananlar karşısında İsrail uluslar arası hukuk, BM kararları ile dalga geçmeye devam ediyor. Öne sürdükleri bütün barış formülleri dayatmacı ve barışı sağlamaktan fersah fersah uzak öneriler. İsrailli asker Gilad

Shalit'in kaçırılması İsrail'in uzun zamandır planladığı Gazze saldırısı için bahane oldu. 2 Hüzünlü bir deniz kenarı kenti olan Gazze'ye hücum eden İsrailli askerler sahilde oynayan çocukları hedef aldılar. İsrail sadece çocukları öldürmekle kalmıyor on dokuz yaşındaki Gilad Shalit'en yaşça daha küçük üç yüz çocuğu İsrail hapishanelerinde tutuluyor. Hebron Üniversitesi Yönetim Kurulu Başkanı Dr. El-Jabari Filistinli çocukların çocukluğun masumiyetini ve güzelliğini yaşayamadan yetişkinlerin dünyasına adım attıklarını belirterek şunları söylüyor: "Beni en çok üzen şey yetişkinliğe adım atan Filistinli çocukların en basitinden bir çocukluk yaşayamamış olmalarıdır. (...) Bunlar tamda gelişme dönemleridir. Ve maalesef bir şiddet, korku ve derin bir güvensizlik duygusuyla şekillenmiştir. Elem içinde yaşıyorlar, acı ve umutsuzluk gözlerinden akıyor." (Akt. Ben-Meir, 2006:18) Filistinli çocukların çocukluklarını yaşayamadıkları, sürekli olarak şiddet ortamında yaşamlarını sürdürdükleri söylenebilir. Ço-

çocuklar benliklerinin oluşum sürecinde çeşitli soruları sorma ihtiyacı duyarlar. Ben kimim, ben nereye gidiyorum, gibi sorular. Filistinli çocuklarca da sorulmakta ve bu sorular şehadet kavramı çerçevesinde anlamlandırılarak İsrail'in işgalci politikalarına karşı direnişçi bir zihinsel tutumu ve tavır beraberinde getirmektedir. Tabi bütün çocukların bu sorulara her zaman için anlamlı yanıtlar bulabildiklerini söylemek mümkün değildir. çocukluğun trajik şekilde kaybedilmesi çocuklar üzerinde derin psikolojik tahribatların oluşumuna sebep olmaktadır. Bu durum başta ebeveynler olmak üzere Filistinlileri çaresiz bırakmaktadır. Gazgede yaşanan insanlık dramı sonucunda ölen siviller arasında çocukların sayıca çok olduğu biliniyor. İsrail'in fırlattığı bombalar Filistinli ebeveynlerce çeşitli şekillerde tarif edilmektedir. Yahudi bir babanın İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazi kamplarında yaşananları çocuğuna oyun gibi anlatmasını konu alan *Hayat Güzeldir* filminde olduğu gibi Filistinli babalarda bombaları çocuklarına

'havai fişek' veya 'balon patlaması' gibi oyunlarla anlatmayı uygun buluyorlar.³ Filistinli baba Halil Ebu Şabala İsrail'in, üç yaşındaki kızı Nesma'ya yaşattığı korkuları şu şekilde özetliyor: "Ne zaman bir uçak sesi duyulsa, Nesma titremeye ve ağlamaya başlıyor. Çocuklarımızı nasıl yatıştıracağımızı ve sonik bombaları nasıl anlatacağımızı bilemiyoruz. Bunların, havai fişek gösterisi ya da balon patlaması olduğunu söylüyoruz. Ancak gerçekleri daha fazla saklayamayız." (Zaman, 11 Temmuz 2006) Savaşın yıkıcı etkilerinden çocukların ciddi miktarda etkilenmeleri çocukların henüz fiziksel, sosyal ve zihinsel gelişimlerini tamamlamamalarıyla yakından ilgilidir. Çatışma ortamı içerisindeki çocuklar yetişkinlere göre daha çok etkilenirler. Silah sesleri, yakılan yıkılan evler gibi yetişkinlerin daha kolay başa çıkabileceği olaylar ve görüntüler çocuklar için daha çok örseleyici olabilmektedir. (Oral, 2003:365)

Filistin sorununun görünürde; İsrail'in toprak işgali, mültecilerin konumu, dünya-

nın çeşitli yerlerinden getirilmiş Yahudi yerleşimcilerin, Filistinlilerin evlerine yerleştirilmesi, Kudüs'ün nihai statüsünün belirlenmesi, Mescid-i Aksa'nın yıktırılıp yerine Süleyman Mabedinin yaptırılmak istenmesi gibi beş ana noktada toplanabilir. Bu sorunların yanında Filistin'deki çocukların yaşadığı dram gerek romantize edilen ideal çocuk perspektifi gerekse çocuk hakları açısından Filistinli çocukların yaşadığı gerçekliği ortaya koymaktadır. Barış, hoşgörü, adalet vs. söylemlerin küresel ölçekte yaygınlaşması ve geniş ölçüde kabul görmesine rağmen utanç verici tarihsel bir dönem içerisinde yaşadığımızı göstermektedir. Siyonist küstahlık ve Siyonist kibir, ırkçı saplantıları, bağnazlıkları doğrultusunda Siyonist uygarlıkçı söylemini çocukluğu yok ederek gerçekleştirmeye çalışıyor. Ayrımcı ideolojik dil küresel zorbalıkla el ele vererek Filistinlilerin direnme haklarını yok sayarak küresel Siyonizmin yasını tutmaya çalışıyor. Dünyayı küresel hukuksuzluklarla biçimlenen bir yönetsel yapıyla yönetmeye çalışanlar mazlum ve masum çocukları **emperyal kibir**lerinden aldıkları güçle katlediyorlar. Siyonist faşizm bütün dünya için, bağlayıcı olduğu düşünülen, bağlayıcı kalıplar, kavramlar, ölçüler getirdiği iddia edilen çocuk haklarını sürekli olarak ihlal ediyor. Filistin'de çocuklar İsrail yönetiminin çeşitli biçimlerde çeşitli bahanelerle sorgulanıyor. Okula telefon açılır, ebeveynlerin çocuklara **şehitlik** kavramını öğretip öğretmedikleri, hangi ülkede yaşamak istediklerine dair sorular sorulur.(Turan, 2002:127-128)

Çocukken Başlar İsyan

"Biz Filistinli çocuklar
Güneşi bayrağımıza çizeceğiz,
Bir gün gelecek
Ellerimizde bayraklarla
Akdeniz'e yürüyeceğiz."
Gökhan Akçiçek (1995:53)

İsrail'in yeni Gazze işgali sırasında kum-

lara bata çıka çırpınan Hûda bombayla parçalanmış annesinin babasının ve bebek kardeşlerinin yanında çırpınıyordu. Human Rights Watch basın toplantısı yaparak bu barbarlıktan duyduğu rahatsızlığı ve tırmandırılan şiddeti eleştirdi. İsrail'in güvenliğini her şeyden önde tutan Amerikancı söylemler gene ayrımcı ve ikiyüzlü tutumlarını gösterdiler. İsrail'in kendini koruma gerekçesinin her şeyden önce geldiğini, asıl şiddeti Filistinlilerin yarattığını söylediler. Sonraki günlerde de çocuklar öldürülmeye devam etti. Okullar tarandı, balkonda çamaşır asan annesinin eteğinden tutan çocuklar öldürüldü. Tarlada çapa yapan ailelerinin yanında bulunan çocuklar öldürüldü. Şeker almak için bakkala koşan küçük çocuk, hastaneye yetiştirilmeye çalışan hamile kadın ve daha yüzlercesi. Filistin'de çocukların yaşadıkları işgal ortamına kayıtsız kalması düşünülemez. Mutluluk işgalin süreklileştiği, kurumsallaştığı bir coğrafyada anlamını değiştirir. İşgal ortamında olup biten her şey çocukları da ilgilendirir. Mutluluk ve sevinçler kadar acılar ve üzüntülerde yaşanan durumdan bağımsız değildir. Gerçekten medeni bir dünyada yaşamış olsaydık çocuk haklarının ilk gündeme geleceği ve yaptırımlarını uygulanacağı yerlerden biride Filistin olurdu. Adaleti rehber edinmeyen söylem kalıpları hep mazlumları suçlar. (Langlois, 1997)

Filistin'de öldürülen çocukların medyaya yansıyanlarından Muhammed Durra'nın babası Siyonist rejimin sürdürdüğü yıkımın vahşetin 'barış' adına yapıldığının iddia edilmesi üzerine şunları sormuştu: "Bu nasıl barış? ... bizim çocuklarımızın ne suçu var? Çocukları öldürenlerle biz nasıl barış yaparız?" Tank ve taşların savaşını dünya kamuoyuna taşıyan Fransız gazetecinin çektiği fotoğraf karesinde yer alan Faris Odeh'ten Muhammed Durra'ya Sami'den Hûda'ya kadar kötülükleri temsil eden İsrail'in Merkhava tanklarını taşlarla alt eden intifada çocuklarını çocukluk paradigmasında nereye konumlandırmalı intifada çocuklarını annelerin gözlerindeki acıdan

ötede nasıl anlayabiliriz. Filistin’de düzenlenen cenaze törenleri öfke dolu ve dramatik görüntülere sahne olur. Çocuklar ikinci intifada sonrasında “ölümleri durdurun” pankartları taşıyordu. Çocukların yaşadıkları koşullar, ebeveynlerinden dinledikleri öyküler ve duygu dünyalarında onurlu bir yer edinen şehadet kavramı bu günün eğitimsel psikolojisini, çocukluk anlayışını yaya bırakıyor. Okulda, ailede politik bilinçlenmelerini tamamlayan çocuklar ders zili çalmasının ardından sırt çantalarına koydukları taşlarla İsrail tanklarına karşı onurluca direnirler. Adeta Chomsky’nin **“Çocuklara bakın. Ne kadar yaratıcıdır. Keşfederler. Her şeyi keşfetmek yeni şeyler denemek isterler”** sözünü pratize etmektedirler. (Chomsky, 2005) Dili sözcüklerin ötesinde belirli bir anlam ufkuna nüfuz olarak algıladığımızda Filistinli çocukların cihat, şehadet gibi kavramların “belli tecrübeler sonunda, bu tecrübenin bir parçasını oluşturduğu ya da dahil oldukları dil olduğu için, daha çabuk öğrendiklerini” söyleyebiliriz. Bu edim yaratıcı zekanın da edimidir. Eğitim bilim açısından bakıldığında belli şartlar içerisinde, zorunlulukların belirleyici olduğu deneyimlemenin de göstergesidir. Tarihten pedagojiye, sosyolojiden psikolojiye çocukluğu konu edinen bütün inceleme alanları, son kertede her türden çocukluk tasavvur ve tahayyülünün tarihsel bir kurgu mu, yoksa fitri bir öge mi, olduğu sorusuna cevap vermek durumunda kalır. O yüzden insan doğası (fitrat) gibi, çocuk doğası kavramına başvurmak hatta onunla bağlantılı olarak doğuştan gelen yapılar gibi tanımlar kullanabiliriz. Çocuk doğası da yetişkin doğası gibi çok değişik deneyimlerle şekillenir ve her bireyde ortak özellikler olmakla beraber farklılaşır. Çok farklı deneyimleri tecrübe etmiş çocukların kendilerine bakışları da çok büyük oranda çeşitlilik gösterecektir.⁴ Çocukların yaşadıkları karmaşık ve çelişik deneyimler çocuklukla yüzleşirken kurucu bir özellik olmalıdır. Filistinli çocukların Chomsky’nin deyişiyle “karmaşık bilgi sistemlerini edi-

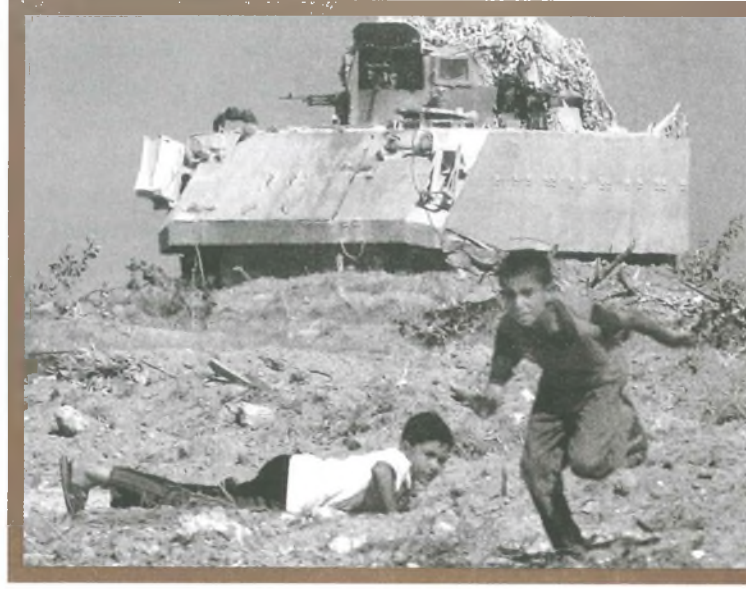
nebilme (...) daha da önemlisi bu tür bilgi sistemlerini öğrendikten sonra da bu bilgilerden özgür, yaratıcı ve dikkate değer oranda farklı biçimde yararlanabilmeleri”nin çocuk nosyonunu yeniden düşündürtükleri de bir gerçektir. (Chomsky, 2005:13)

Filistin’i, intifadayı yakından tanıyan bir gazetecinin bölgedeki çocuklarla ilgili şu izlenimlerini okumak Filistinli çocukların karmaşık bilgi sistemlerini mükellef bir iradeyle nasıl tecrübe ettiklerini gösterir niteliktedir: “Çatışma alanlarında dikkatimi çeken Filistinli çocukların ölümü umursamadıkları oldu. Dünyanın en modern silahlarıyla donanmış İsrail askerlerine karşı korkusuzca taş atmalarının, gözleri önünde yaralanan ya da öldürülen arkadaşlarını merminin altında ambulansa bindirdikten sonra çatışmaya devam etmelerinin bir izahı olsa gerekti. Ölümle adeta dans eden bu çocukların bu hallerini gördükçe, nedeni kafamda bir soru işareti olarak kaldı.” (Turan, 2002:80) Uluslar arası yasalara, çocuk haklarına göre çocuk on sekiz yaşına kadar olan kişilerdir. İsrail’de keskin nişancılar on iki yaşından ve daha küçük olanlar dışında bütün çocuklara ateş etmekte serbesttirler. Keskin nişancılar tamamen kendi algıları doğrultusunda, zanni bilgilere dayanarak istedikleri çocuklara ateş ederler, bundan dolayı da herhangi bir soruşturmaya uğramazlar. (Çubukçu, 2002:58) Anneler şahitlik edecek çocuklar doğurmasın diye öldürülüyor. Filistinlilerin değersiz olduklarını çocuklara yaptıklarıyla bütün dünyaya çığırkanca duyuruyorlar. Siyonist faşist iktidar erkine göre Filistinli çocuklar acı çekmelidir. Çünkü onlar Filistin’in geleceğidir. Aşı olmaları engellenmelidir, ki çocukluk dönemi hastalıklarına karşı korunmasız kalsınlar.

İsrail’in korkulu rüyası çocuklar 1987’de Arafat tarafından “küçük general-lerim” olarak anılmıştı. İsrailli askerlerin öldürdüğü yüzlerce Filistinli arasında çocuk yaştakilerin fazlalığının İsrail Ordu-sundaki (Israel Defence Forces) oniki yaş

ve üstündekilerin öldürülmesi emrinden kaynaklandığı biliniyor. Çocukların ve gençlerin hedef seçilmesinin bir nedeni ise ayaklanmanın motoru konumunda olmala- rıydı. İsrail yönetimi ise sürekli olarak Fi- listin yönetimini suçluyor, çocukları öne sürerek kendilerinin çocuk katili gibi gös- terilmeye çalışıldığını iddia ediyordu. Ci- had er-Recbi, **Direnış Öyküleri**'nde Filistin- li Muhammed'le, Muhakkık'm şahsında Fi- listin'de yaşanan yıkımları dile getirirken edebi kurgu içinde İsrail yönetiminin tutu- mumu ortaya koyar. Muhammed İsrail'in Filistinli çocukları kurşunlamasını eleştirir. Muhakkık ise kan, zulüm, kendini müdafaa hakkını görmezden gelerek taş atan Filis- tinli çocukları suçlar ve şöyle der: "Çocuk- larınızı askerlerin kurşunlarına hedef bira- kan sizlersiniz, onlara karşı koyuyor, ezi- yorsunuz. Böyle bir durumda da askerin kendini müdafaa etmesi en tabii hakkıdır." (1998:18) Filistin'de meselenin karıştırıl- masının çocuklar üzerinden yanıltıcı bir bi- çimde yorumlanmasının tipik göstergele- rinden biridir yukarıdaki sözler. Öyküleri anlatılmamış, acıları yürekleri dağlayan binlerce çocuk var Filistin'de. Gökkuşağı- nın bütün renklerini dirençleştiren Filistin- li çocukların eylemleri, taşlarla haşır neşir olmaları ve ardından kovalayan koca pos- tallar bütün olarak düşünülmediğinde inti- fada çocuklarıyla ilgili yanıltıcı yorumların sığılğında suskunluk çölü oluşturulur. Şe- hit Muhammed Durra'nın babası Filistinli- leri suçlayan söylem kalıplarını Siyonistle- rin ağızıyla konuşma olarak değerlendirir. Ve onlara şunu hatırlatır: "İsrail'in çocukla- rımızı okullarda, oyun alanlarında, hasta- nelerde ve evlerinde vurdukları zaman tep- ki göstermiyorlar. İsrail askerleri sokaklar- da ve okullarda çocuklarımızı hedef alıyor- lar. (...) İsrail askerleri kadınlarımızı ve ço- cuklarımızı bilerek hedef alıyor ve kasten öldürüyorlar. (...) **Çocuklarımızın için öz- gü bir gelecek düşünüyoruz.** Çocuklarımızı direnişle elde edilecek bir özgürlük bekli- yor. (ed-Durra, 2006:26-27)

Çocuklar içinde yaşadığı çevredeki ebe-

veyn tutumlarından ve diğer insanların tu- tumlarından psikolojik olarak etkilenir, bu etki onları başkalaştırır. Çocuklar özellikle 12 yaşından itibaren ön ergenlik çağına gir- diklerinden dolayı çok duyarlı olurlar. Bu yaştaki çocukların karşılaştıkları olumsuz tutum ve davranışlar çocukları derinden sarsar. Bu sarsıntılar sonucunda onların öz benlikleri görece daha farklı biçimde yapı- laşır. Çocuklar, çeşitli yaşantılarından, göz- lemlerinden yararlanarak aldığı algılarla ve eğitim etkileriyle düşünerek, muhakeme yaparak kendisi için yeni bir gerçeğe ulaşır. Siyonist emperyalizmin askeri ölçüsüzlüğü Filistin de çocukluğu günden güne yaşan- maz kılıyor. Camdan misketler patlatıyor. Çocukların sırtında, acıyor çocukların giy- sileri bile. BOP'tan dönüş günleri yaşanır- ken çocuklar erteliyor oyuncaklı düşleri, acemi kalırlar yine çocukken çocuk olma- ya. Çocuklar acılarla sulanır. Dünyaya göz- lerini Filistin de açan bebekler ilk günden itibaren zorluklarla karşılaşır. Bebekler ço- cuk olunca, büyüdükçe işgal ortamı içinde direniş ahlakı da oluşmaya başlar. İsrail'in özellikle sivillere, aileleri ve çocukları he- def alan saldırıları şunu ortaya koymuştur ki yürütülen soykırım çocuklar üzerinden çarkını döndürmektedir. Filistinli çocukla- rın çocuk olma hakları her geçen gün daha fazla reddediliyor. İsrail ordusu Filistinli

çocuklara Galeano'nun deyişiyile "çöp" muamelesi yapıyor, çöpe dönüşsünler diye. (Galeano, 2004) Siyonistlerin nazarında Filistinli çocuklar, çocuk kavramının halk dilindeki aşağılayıcı anlamlarıyla birlikte anılırlar. Almanca'da *kind*, Fransızca'da *enfant*, İngilizce'de *child*, İtalyanca'da *bambino* kelimeleriyle ifade edilen çocuk kavramı halk dilinde çoğu zaman aşağılayıcı anlamda kullanılır. (Serozan, 2000:3) Filistinli çocukların yaşama hakları, gelişme hakları, korunma hakları yok sayılıyor. Çocukların doğduktan sonra varlıklarını sürdürebilmesini olanaklı kılan barınak, beslenme gibi koşullarının iyileşmesi bir yana sürekli bombardımanla, taramalarla günden güne kötüleştirildiği Filistin de çocukların doğal kapasitelerinin en yüksek gelişme düzeyine ulaşmasını olanaklı kılan eğitim, oyun ve dinlenme hakları da yok sayılıyor. Çocukların her türlü kötü muamele, ihmal ve sömürüye karşı korunması Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin bir gereğidir. (Moroglu, 2003:29, Soysal, 2001:20, Franklin, 1993, Sapan, 1998, Akyüz, 2000)

Filistinli çocukların yaşadıkları sorunların ortadan kalkabilmesi insanlık düşmanı Siyonizm'in Filistin coğrafyasından çekilmesiyle mümkün olabilecektir. Filistinli çocuklar için ayrıntılı raporlar, etkinlikler, yardım kampanyaları gibi birbirinden farklı eylem tarzları oluşturulmalıdır. Çocuklar için yaşanabilir bir ortamın oluşturulması başka bir dünyanın mümkün koşullarının oluşturulmasıyla sağlanacaktır. Filistin'de çocukluk giderek Siyonist faşizm, yoksulluk, dışlanma gibi etkenler sebebiyle farklı bir yaşam evresi haline gelmektedir. Filistin'de ki çocukların haklarından söz edildiğinde yaşama, beslenme, sağlık, eğitim ve zulme karşı korunma gibi haklar ilk elde akla gelenlerdir. Filistin'de çocuk hakları öncelikli olarak yaşa dayalı çocuk haklarından ziyade insan hakları olarak anlaşılmalıdır. Zira Filistin'de söz konusu olan sadece çocuk değil **insan olarak çocuktur**. (Inal, 2005:244) Siyonist soykırım karşısında Filistinliler; özgürlüğe ve bağımsızlığa kavuş-

ma umudunu, çocuklarını korkmadan okula gönderebilme umudunu bir kadının askeri bir kontrol noktasının önünde ölü bir çocuk değil, bir hastanede sağlıklı bir çocuk doğurabilme umudunu canlı tutarak yaşamlarını/ölümlerini/şahitliklerini canlı tutuyorlar. Yetişkin insanı hazırlayan bir evre olması nedeniyle çocukluk çok önemlidir, bu nedenle bir çok bilimlerin incele alanı olarak kabul edilmiştir. Filistin'deki çocuk kimliği ve çocuk imgesi, Siyonist soykırım teknolojisinden bağımsız olarak algılanamaz, zalimlerin fiilleri göz önünde tutulmadan çocukluğa dair doğru saptamalarda yapabilmek mümkün değildir. Filistinli çocuklar şiddetle kuşatılmış bir ortamda büyüyüp yetismeleri nedeniyle zorunlu olarak savaşmaktadırlar.

Notlar

- 1) **İrgun** ve **Lehi** adlı Siyonist örgütler çeşitli zamanlarda Filistinli halka karşı çok sayıda saldırı düzenlemiştir. Bunlardan en ağır **Deir Yassin** katliamı olarak anılan 9 Nisan 1948'de meydana gelen olaydır. İsrail'in çoluk çocuk demeden katliam yapışının sadece güncel bir durum değil tarihsel sürekliliği olan bir soykırım politikası olduğunu anlamak açısından Filistin Bir Zeit Üniversitesi tarafından 1987'de yapılan araştırmada şu bilgiler yer alıyor. "Katliam önceden tasarlanmıştır. Köyün erkeklerinin ve ölümlerine gelen kadın çocuk herkesin öldürülmesi önceden kararlaştırılmıştır. Katliamın büyük bir bölümü yakın mesafeden açılan ateşle soğuk kanlılıkla gerçekleştirilmiş, aynı zamanda kımıldayan her şeye de ateş açılmıştır. Aileler evlerinden çıkarılarak vurulmuşlardır. Kadın, erkek ve çocuklara duvar önüne sıralanarak ateş edilmiştir. Kadın erkek ve çocuklar kamyonla doldurularak Kudüs sokaklarında sergilenmişler, daha sonrada bu erkekler köye getirilerek vurulmuşlardır. Yedi kız çocuğu tecavüz edilerek öldürülmüştür. Katliamdan sonra temizleme süreci başlamış, sağ kalanlar ve yaralı olanlar bıçaklarla öldürülmüşlerdir." (Akt. Çağlayan, 2004:393) 16-18 Eylül 1982 tarihleri arasında Şabra ve Şatilla katliamlarında bir çok bebek ve çocuğun kafaları duvarlara vurula vurula öldürülmüştür. Bu katliamın başlarında Miktat ailesinin bazılarının karnı yarılmış 29 yaşındaki hamile bir kadının karnı yarılmış ölü bebeği dışarıya çıkarılmıştır. Aynı aileden bir kız çocuğuna tecavüz edilmiştir. 13 yaşındaki bir kız çocuğu yaşadıklarını şu şekilde ifade eder. "Yanımda sürekli ağlayan 9 aylık yeğenim vardı. Yeğenimin ağlaması

askerlerden birini sinirlendiriyordu. Bu asker sonunda 'bu çığıklardan bıktım usandım' dedi. Ve bebeğin omuzuna bir el ateş etti bunun üzerine ağlamaya başladım. Ve bu bebeğin ailemden sağ kalan tek çocuk olduğunu söyledim. Bu söz askeri daha da öfkeliendirdi, bebeği yakaladı ve bıçakla keserek vücudunu ikiye ayırdı." İsrail'in oluşturduğu Kahan komisyonuna ifade veren bir Falanjist, kadınları ve çocukları niçin öldürdünüz sorusuna 'hamile kadınlar terörist doğuracak, çocuklar büyüyünce yine terörist olacaklar' cevabını veriyordu. (Bayramoğlu, 2006:127-128) Oriana Fallaci, *İnşallah*'ta Şatila Kampından kaçan bir çocuğun öldürülüşünü şöyle anlatır: "Yaralı bir çocuk, kış yollarının tutulmuş olmasına karşın kaçıp, Şatila'nın karşısında İsveçli üç doktorun işlettiği küçük bir hastaneye sığınmayı başarmıştı. Ama Herode'un askerleri yetişip ameliyat masasında yatmakta olan çocuğun işini bitirmişlerdi. Kurşunu çıkartan cerrahi taramış karşı koymaya çalışan Filistinli hemşireyi ise şakağından kurşunlayarak çıkıp gitmişlerdi. Cuma sabahı, adamları teker teker yakalayıp öldürmekten yorulunca hayatta kalanların bodrumlarında saklandıkları evleri mayınladılar. Şatila'nın neredeyse her evini. Sonra da, savaş türküleri söyleyerek, arkalarında bir korku filminin et yığını bırakarak gittiler. Üç yaşındaki çocuklar, yıkılmış evlerin direklerinden, kasap çengellerindeki tavuklar gibi sarkıyorlardı. Bebeler ezilmiş ya da ikiye bölünmüş onları korumaya çalışıp da başaramayan anaları taş kesilmişlerdi." (1994:49)

- 2) Gilad Shalit İsrail'in askeri bir devlet olduğunu kanıtlar mahiyettedir. Medya her zamanki gibi Siyonist lobinin argümanlarını destekler mahiyette, masum bir asker imajı oluşturmaya çalıştı. Thomas Rasher, Shalit 'in hiçte masum bir asker olmadığını şu şekilde ifade ediyor: "Shalit, medya haberlerinde belirtildiği gibi hiç de öyle masum bir seyirci değil. Aksine, İsrail topçu birliğinde, İsrail'in Gazze sınırında görev yapan bir asker." (Rasher, 2006:16)
- 3) Uluğ Nutku, Filistinlilere yönelik saldırıları çocuklara gösterilmesi gerektiğini düşünür. Dünyanın her yerinden çocukların o kanlı bölgeye götürülmesinin çocuklarda duygu birliği oluşturmada etkili olacağını düşünür. Değerlere duyarlılık kazandırmada öğretmek bilgilendirmek ve göstermek önemlidir. *Filistin'i işgal eden Siyonistler Neo Naziler olarak anılır. İkinci Dünya Savaşından sonra bir çok Avrupa ülkelerinden çocuklara Nazi Toplama Kampları gösterildi.* (Nutku, 2002:281)
- 4) "Ortadoğu'nun kalbinde bebeler kavgaının merkezine doğardı. Analar kutsal emanetlerini kucakladıklarında, kulaklarına en içli ninnileri fısıldardı. Zaman belki de en hızlı Kudüs'te akardı. O yüzden çocuklar emeklemeden yürürdü." (N.A. Gökdu-man, 'Bir Yıldız Tut' Hece Öykü s.15 ss.133 2006)

Kaynaklar:

- RASHER, Thomas, (2006) "Gazze Saldırısı Çok Önceden Planlanmıştı" *Zaman*, 9 Temmuz
- LANGLOIS, Denis, (1997) *Adaletsizliğin Çocuklara Anlatılması*, Doruk Yay. Ankara
- ÇUBUKÇU, Mete, (2002) *Bizim Filistin*, Metis Yay. İst.
- CHOMSKY, Noam, (2005) *Entelektüelin Sorumluluğu*, Michael Albert Söyleşi, BGS Yay. Türkçesi, Nuri Ersoy İstanbul
- MENGÜŞOĞLU, Metin Önal, (2003) "Filistinli Çocuklar", *Hani Dünya Kocamandı* içinde, Erdem Yayınları, İstanbul
- AKÇİÇEK, Gökhan, (1995) *Bulutlar Örtmese Güneşi*, MEB Yayınları İstanbul
- CHOMSKY-FOUCAULT, Noam-Michael, (2005) *İnsan Doğası İktidara Karşı Adalet*, Çev: Tuncay Birkan, BGS Yay. İst.
- TURAN, Sefer, (2002) *Kudüs Tarihin Kalbi*, Pınar Yay. İst.
- Er-RECBİ, Cihad (1998) *Direnış Öyküleri*, Özgün Yay. İst.
- ÇAĞLAYAN, Selin, (2004) *İsrail Sözlüğü*, İletişim Yay. İst.
- BEN-MEİR, Alon, (2006) "İşgalin Çocukları ..." *Zaman*, 2 Ocak
- BAYRAMOĞLU, Ertuğrul, (2006) *Yahudilik ve Siyonizm Tarihi*, Pınar Yay.İst.
- GALEANO, Eduardo, (2004) *Tepetaklak: Tersine Dünya Okulu*, Çitlembik Yay. İst.
- MOROĞLU, Nazan, (2003) *Türkiye'de ve Dünyada Çocuk Hakları*, ALKEV, İst.
- SOYSAL, Sevinç Karasapan, (2001) 'UNICEF ve Çocuk Hakları Sözleşmesi', *Çocuk Çocuk* s.8
- INAL, Kemal, (2004) *Kapitalizm, Modernizm ve Çocuk Hakları*, İnsan Hakları Araştırmaları, s.4
- KEMERLİ, Ahmet, (2005) *Oynayacak Zaman Yok*, AKV Yay. İst.
- SAPAN, Özcan, (1988) (Yayına Haz.) *Çocuk Hakları*, Çivi Yazıları İst.
- FRANKLIN, Bob, (1993) *Çocuk Hakları*, Ayrıntı Yay. İst.
- ORAL, Gökhan, (2003) "Adli Psikiyatrik Açından 'Savaş ve Çocuk'", *Savaş Çocukları Öksüzler ve Yetimler*, Ed. Emine Gürsoy Naskali, Aylin Koç, İst.
- AKYÜZ, Emine, (2000) *Çocuk Haklarının ve Güvenliğinin Korunması*, MEB Yay. İst.
- SEROZAN, Rana, (2000) *Çocuk Hukuku*, Beta Yay. İst.
- NUTKU, Ulu, (2002) "Duyarlılığın Öğretilirliği Tartışması" *Bilgi ve Değer Sempozyumu*, Ed. Şahabettin Yalçın, Vadi Yay. Ankara
- FALLACI, Oriana, (1994) *İnşallah*, Türkçesi, Rekin Teksoy, Can Yay. İst.
- ED-DURRA, Cemal Muhammed, (2006) "O Duvara Yazılacak En Güzel Söz İşgal Edilen Topraklar Ancak Direnişle Geri Alınabilir!" Röportaj: Mustafa Egilli, *Haksöz* s.183

ŞEMSETTİN ÖZDEMİR: “İSRAİL ÜÇÜNCÜ LÂNETE KOŞUYOR”

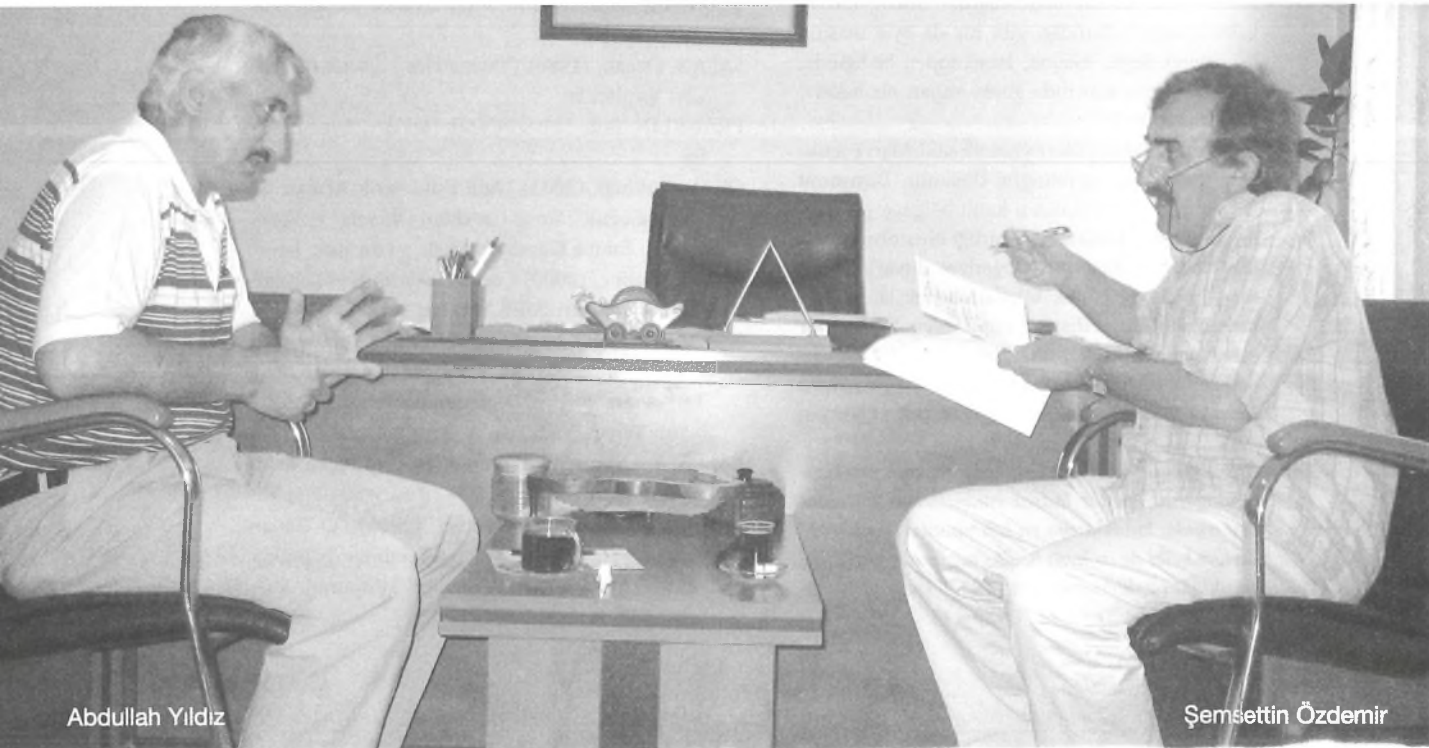
KONUŞAN: ABDULLAH YILDIZ

Abdullah Yıldız: İsrail, Haziran sonunda Filistinliler tarafından esir alınan bir askerini güya kurtarmak bahanesiyle tekrar Gazze'ye girdi. Zaten yapmakta olduğu katliamlar korkunç bir boyut kazandı; adeta taş üzerinde taş bırakmadan Gazze'nin alt yapılarını, köprülerini, su kaynaklarını, enerji kaynaklarını yok ederek, özellikle çocuklar başta olmak üzere, yaşlı, kadın, erkek demeden yüzlerce insanı katletti. Filistinlilere yapılan katliama dünyanın sessiz kalması ve İslâm dünyasının da ciddi bir tepki vermemesi karşısında Lübnan Hizbullah'ı, taşın altına elini koyarak Filistinlilerin yanında savaşa girdi. İki İsrail askerini esir aldı, sekizini de öldürdü. Bu-

nun üzerine İsrail bu kez Lübnan'a saldırdı ve hiçbir ayırım gözetmeden yaptığı sivil katliamı hâlâ devam ediyor.

Bu olaylar karşısında Türkiye insanı takdire şayan tepkiler veriyor. Her tarafta gösteriler, mitingler yapılıyor; İsrail'e lanet yağıyor. Ancak, bu tepkiler ortaya konurken, bazı kavramların birbirine karıştırıldığını, mesela Siyonizm'e ve Siyonist katliama yönelik olması gereken tepkiler bazan Yahudi ırkına veya Yahudilik inancına tepkiye dönüşüyor. Böyle olunca da Müslümanca bir tepki, bir duruş ortaya konmuş olmuyor; hakkaniyete ve adalete ters düşülebiliyor.

Şemsettin Bey, siz Ehli Kitab konusunda cid-

Abdullah Yıldız

Şemsettin Özdemir

di okumalar yapan, Tevrat, İncil ve Kitab-ı Mukaddes'i çok iyi bilen bir araştırmacı olarak, bu kavram kargaşası hakkında ne diyorsunuz? Buna ilaveten; İsrail'de katliamı yapanları ve bunun arkasında duranları lanetlerken, buna karşı çıkan **vicdanî retçileri** ve mesela Filistinlileri bombalamak istemeyenleri, bu arada kalabalık gösteriler yapan barış yanlısı ya da savaş karşıtı grupları ayrı tutmak gerekmiyor mu?

Şemsettin Özdemir: Dedığınız gibi, İsrail'in yaptığı zulüm yeni değil; bundan önce ve hatta kuruluşundan itibaren katliamlarla varlığını devam ettirdi Siyonistler. Aslında İsrail, Hristiyan emperyalist dünyanın aralarında anlaşarak İslâm toprakları üzerine zorla kurdurttukları bir devlet. Tabii olarak kurulmamış; Yahudiler başka bölgelerde toprak ararken Filistin'i gösterdiler. Yani İsrail'i kullanmak için İslâm dünyasının bağrına bir silah olarak, bir bela olarak sapladılar. Böylece, Müslümanlarla Yahudiler, tarihte Hz. Peygamberin Medine döneminden sonra ilk kez çatışma sürecine girmiş oldular. Yani Yahudilerin Müslümanlarla çatışmasını, Batılılar tezgahlamışlardır.

Yıldız: Bunu tezgahlayanların başında da, 1917'den başlayarak Filistin'i işgal eden İngiliz sömürgeciler geliyor.

Özdemir: Doğru, öncelikle İngilizler Yahudileri bu bölgeye yerleştirdiler ve fiilen İsrail Devletini kurdurdular. İsrail'in bu kuruluşu ile birlikte de katliamlar başladı. Bugün sürüp giden katliamlar ta o günlerde başladı. Bundan üç dört sene önce Cenin'de, Batı Şeria'da katliam yaptılar. O günlerde tutukladıkları yaklaşık dokuz bin Filistinli hâlâ İsrail hapishanelerinde çürüyor...

Şimdi, sorunuza gelirsek; tabi ki, bizim bütün bu zulüm ve haksızlığa karşı tepkimizi ortaya koyarken doğru olan, Kur'an'a uygun olan, adaletten ayrılmayan bir tarzı ve uslûbu tutturmamız lazım. Çünkü insanlar kızgın oldukları anda ölçüyü kaçırabiliyorlar. Kızgınlık anında doğru ile yanlış birbiri ile karıştırma ve adaletten ayrılma

ihtimali fazladır.

Yıldız: Yani, Maide sûresinin 8. ayetindeki; "Bir topluluğa duyduğunuz kin sizi adaletten alıkoymasın" ayetine uygun davranmamız gerekir.

Özdemir: Evet. Burada, en çok iki temel yanlışla düşülüyor: Birincisi, Yahudilik **ırk**tan ziyade bir **dindir**. İkincisi, İsrailoğulları tâbirini de çoğu Yahudiler ve bazı Müslümanlar yanlış bir şekilde **ırk** olarak okuyorlar. Bu da Kur'an'da geçen **kavim** kelimesinin **ırkın** karşılığı gibi anlaşılmasından kaynaklanıyor. Oysa Kur'an'daki **kavim** kelimesi, **toplumun** karşılığı olarak kullanılmaktadır.

Yıldız: Yani İsrailoğulları kelimesi, etnik bir grubu tanımlamıyor.

Özdemir: Evet, tanımlamıyor. Ben meseleyi şöyle ifade ediyorum: Hz.Musa (as)'ın ümmeti yani ona tâbi olanlar, Kur'an-ı Kerim'de dört şekilde isimlendirilmiştir:

- 1.İsrailoğulları,
- 2.Yahudiler,
- 3.Ehli kitap,
- 4.Musa'nın kavmi (halkı,toplumu).

Bir, **İsrailoğulları** tâbiri etnik bir tâbir değildir yani ırk değildir. Hz. Yakub'a mensup olanların, Yakub'un dini üzerine olanların tümüne daha sonra bu ad verilmiştir. Meselenin daha iyi anlaşılması için söyleyeyim: Yakub peygamberin izinden giden insanlar, zamanla, o dinin dilini ve o peygamberin kavminin kültürünü de benimsediler, samimiyetle. Hz.Yakub'un diğer ismi İsrail olduğundan, onlara da İsrailoğulları dendi. Yani bu tabiri etnik olarak okumak yanlıştır. Kur'an-ı Kerim de "İsrailoğullarını üstün kıldık" (2/47) derken bir ırkın üstünlüğünden bahsediyor değildir. O, Hz. Musa'nın ümmetine has bir üstünlüktür, ki pratikte de gerçekleşmiştir.

Yıldız: Bu âyeti literal olarak okursak yani kavim kelimesine ırk anlamını verirsek, -hâşâ- o zaman bir ırkın üstünlüğünden söz etmiş oluruz ki, bu da Allah'ın adaletine, maksadına ters düşer.

Özdemir: Tabi ki, bu olacak şey değil.

Allah hiçbir ırkı diğerinden üstün kılmamıştır. Bu gerçek Hucurat sûresinin 13. ayetinde açıkça belirtilmektedir; üstünlük ancak "takvâ"dadır.

Şimdi, konunun anlaşılması için bir örnek vereyim: İslâm'ın ilk yayılış yıllarında, bu yeni dinin taşıyıcıları Araplar olduğu için, ilk Müslüman olan milletlerin çoğu Araplaşmıştır; Arapların baskısı ile değil, tabii olarak. Mesela, Kuzey Afrika'nın hepsi Araplaştı, Filistin halkı Araplaştı; bunlar etnik olarak Arap değildir, ama zamanla Arap dilini ve kültürünü benimsemişlerdir. Yine mesela; İslâm'ı Anadolu'ya ve Balkanlara taşıyanlar Türklerdi. Dolayısıyla Anadolu'da Müslüman olan Rumlar ve Ermeniler, yine Balkanlarda Müslüman olan Boşnaklar vs. kendilerini Türk olarak ifade ettiler. Yani Türk kelimesini etnik olarak değil, Müslümanlık anlamında kullandılar.

Kısacası, bazı halklar Müslüman olurken kendilerine İslâm'ı ileten toplumun dilini ve adını yeni ad olarak benimsemiş oldular. Aynı şekilde, ilk zamanlar İsrailoğulları ümmetine mensup olanlar, etnik olarak değil ümmet olarak onlara tabi oldular. Hz. Süleyman ve Dâvud dönemi o ümmetin en muhteşem tarihidir. Mesela, Yemen kraliçesi Hz. Süleyman'a tâbi oldu diye, Yahudi ırkından mı oldu? Hayır! Irk değişmez ki! Demek ki bir ümmetin adıdır, **İsrailoğulları**.

Aynı şekilde, **Yahudiler** yahut **Ehl-i kitab** ya da **Musa'nın halkı** dendiği zaman da, dinî topluluklar kastedilir. Dolayısıyla, bu bakımdan da **seçilmiş bir halk** yoktur...

Yıldız: Yahudi ırkının "seçkin/üstün ırk" olduğu ifadesi Tevrat'ta geçiyor mu?

Özdemir: Üstünlük ifadesi şartlı olmak üzere var. Mesela Tevrat, Tesniye kitabı 11. Bölüm 1/32 cümlelerde "Benim emirlerime uyarmanız, sizi üstün kılacağım." denir. Ama devamında "Yapmadığınız zaman lanetleyeceğim" ifadesi gelir. Bakın; Hz. Musa, Firavun'un zulmünden dolayı Mısır'dan hicret ederken Firavun ırkından mümin olanlar da Musa ile birlikte hicret ettiler. Sonra onlar da **İsrailoğulları**ndan oldu, onlar da

Yahudi diye adlandırıldı, **Ehl-i kitab**'tan sayıldı. Kur'an-ı Kerim de bu ümmeti böyle vasıflandırıyor. Dolayısıyla, bu ifadeler bir ırkın üstünlüğü anlamında okunamaz.

Yıldız: Sanıyorum, bu tür kavramlara etnik/ırkî anlamlar yüklemek son iki yüzyılın modası.

Özdemir: Evet, yeni bir durum bu. Halbuki, kendi kutsal kitapları olan Kitab-ı Mukaddes'te de, bir çok bölümde, Yahudi halkının Allah'a iman ettiği, şirk koşmadığı, zina etmediği zaman üstün olduğu/olacağı ama bunları yaptığı ve putlara taptığı zaman da zulme uğradığı, sürgüne gönderildiği ve lanetlendiği/lanetleneneceği ifade edilmektedir. O açıdan, bugün bazı dindar Yahudiler diyorlar ki, "Daha önce Allah bize bu imkanı verdi ve biz bunu kullanamadık, kaybettik; dolayısıyla bizim artık devlet kurmamız günahıdır." Tevrat'ın bu emirlerini bu şekilde yorumlayan farklı Yahudiler vardır. Hatırlarsanız üç-dört yıl önce bir Yahudi hahamı çıkıp el-Cezire TV'de konuştu. Uzun bir konuşma idi. Umran'da da bir bölümü yayınlanmıştı. Yahudi devletinin haksız olduğunu, din dışı olduğunu, Tevrat'a muhalif olduğunu ifade etmişti. Bu akımın Amerika'da ciddi taraftarları olduğu söyleniyor. Bunlar Tevrat'ı daha samimi, daha dini okuyorlar. Allah'ın kendilerine verdiği hakkı ümmet olarak kullanamadıklarını düşünüyorlar.

Kur'an'da (İsra/4) belirtilen "İsrailoğulları yer yüzünde iki defa bozgunculuk yapacak" uyarısı da, Tevrat'ta (Leviller/26, Tesniye/28) iki defa tekrar edilir. Üstünlük iyi kulluğa, dürüstlük ve namuslu olmaya, Allah'ın emirlerine bağlı kalmaya bağlanır. Leviller/26. bölümde şöyle denir: "Kanunlarım ve emirlerime uyarmanız o zaman size bol nimet vereceğim. Ama dediğimi yapmaz, bana karşı gelerseniz ben de size karşı öfke ortaya çıkaracağım. Sizi milletler arasında dağıtacağım. Ardınızdan kılıç çekeceğim. Diyarınız ıssız kalacak, şehirleriniz çölleşecek." Başka bir yerde de diyor ki: "Milletler arasında helak olacaksınız. Düşmanlarınızın diyarı sizi yiyecek. Ve sizden arta kalanlar

düşmanlar memleketlerinde fesatlarıyla yıpranacaklar.” Yine Tesniye bölümünde, “Eğer Tanrının buyruklarını dinlemezseniz şu lanetler üzerinize ulaşır. Kentte, kasabada, ürününüzde ve sairede... Allah sizi dünyanın bir ucundan öbür ucuna dağıtacak, sizin ve atalarınızın tanımadığı, ağaçtan ve taştan yapılmış başka ilahlara tapacaksınız.” Azgınlashıkları için yoldan çıktıkları için sap-tıkları için iki defa başlarına felaketler ve sürgünler geliyor.

Yıldız: Bu iki sürgünden birincisi Babil sürgünü mü?

Özdemir: Evet, Babil sürgünü. Babil o zaman süper güç. Yahudi ümmeti, Hz.Süleyman'ın muhteşem döneminden sonra Yahuda ve İsrail devleti diye ikiye ayrılıyor. Ardandan, başlarına kâfirleri getiriyorlar, puta tapıyorlar. Saptıkları ve azdıkları için de Allah başlarına bela gönderiyor. Önce Yahudi devleti yıkılıyor, sonra İsrail devleti; ve Kudüs'te Hz. Süleyman'ın yaptığı mabed, kible yeri imha ediliyor. Yahudiler ya öldürülüyor ya da Babil'e sürgüne gönderiliyor. Yetmiş yıllık sürgün dönemidir bu. Yetmiş yıl sonra Pers kralı Kurus'un orayı istila etmesi üzerine, Üzeyir/Azra onları kurtarıp Kudüs'e getiriyor; tabi tövbe edip pişman olduktan sonra.

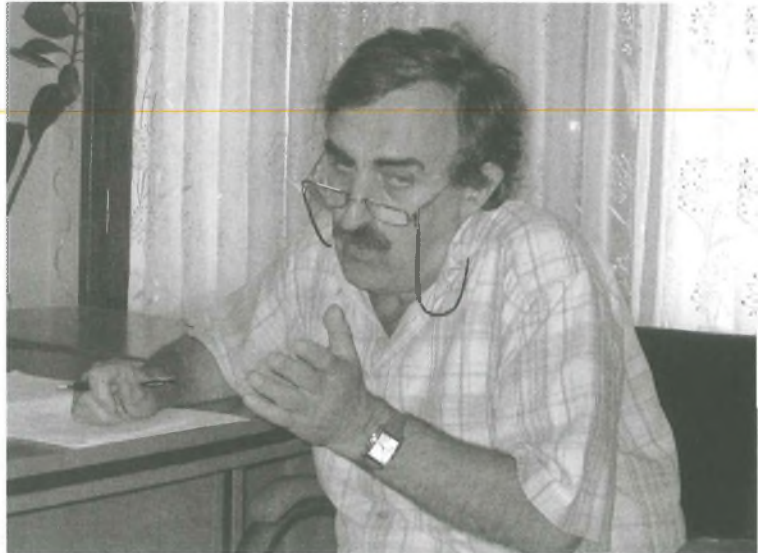
İkinci yıkım da Roma sürgünüdür. Hz. İsa'dan 20-30 yıl sonra. Yahudilerin kendilerini ırkî olarak üstün görmelerinin bir sonucu olarak 2500 yıl önce darmadağın edilmesi olayıdır Roma sürgünü. Romalılar bütün Yahudi ümmetini dünyanın her tarafına dağıttılar. Kitab-ı Mukaddes'in Krallar bölümünün II. Krallar, 24. bölüm, 13-16. cümlelerinde deniliyor ki: “Babil İmparatorluğu Kudüs'e girer, Rabbin tapınağını Hz. Süleyman'ın mescidini yıkar ve bütün hazinayı boşaltır. İsrail kralı Süleyman'dan kalan bütün eşyaları parçalar. Bütün Kudüs halkını, yiğit savaşçılarını, zanaatçılarını, demircilerini, toplam on bin kişiyi sürgün eder.”

İşin özeti şu: **Seçilmiş bir halk** Kitab-ı Mukaddes'te de yoktur. Kitab-ı Mukaddes'in bir çok yerinde, atalarının yaptıkları kötü işlerden dolayı İsrailoğullarının, Ya-

hudilerin, lanete uğradıklarını görürüz. Bu ırkî bir lanet değildir. Dolayısıyla, bu noktada gerçekten Müslüman zihnin düzeltilmesi lazımdır. Yani bir millet Allah'ın yolundan saptığı için bu belalar başlarına gelmiştir. Ama ne acıdır ki, İsrailoğulları denen ve o gün peygamberlere karşı nankörlük eden o ümmet, (ehl-i kitab olan Yahudi ümmet) bugün de aynı nankörlüğü yapıyor. Yani tam 1300 yıl onlarla savaşmamış, aksine onları İspanya'dan getirip korumuş, her zaman onları muhafaza etmiş olan Müslüman ümmete karşı nankörlük yaparak kendi sonlarını hazırlıyorlar.

Yıldız: Sizin bu yorumlarınızdan hareketle, Yahudiler/İsrailoğulları üçüncü bir belayı hak ediyorlar denilebilir mi? Siyonistlerin bu nankörce tutumu üçüncü belayı mı davet ediyor sizce?

Özdemir: İfade ettiğim gibi, tarihteki iki muhteşem dönemin ardından içindeki sapkınları iş başına getiren Yahudiler, toplumun bütününü içine alan bir belaya uğradılar. Onların büyük bir bölümü Hz. Yahya ve Hz.Musa'ya ihanet ettiler. Hz.İsa'yı Roma'ya onlar ihbar etti; cezalandırılmasında aktif rol oynadılar. Bu ihanetleri sonucu bu belalar başlarına geldi. Bu kafayla gittikleri taktirde Yahudiler, üçüncü ve belki de son olarak o topraklardan ebediyen gidecekler. Tabi ki bu, hemen bugünden yarına olmayabilir, belki otuz sene, kırk sene alır; in-

sanlık tarihi açısından çok önemli değil bu rakamlar; ama mutlaka belaya uğrarlar. Eğer nankörlük yapmak yerine dürüst ve âdil davransalardı, geçmişte yapmış oldukları hatalardan dolayı özür dileselerdi, Müslümanlarla barışık yaşasalardı, belki Filistin'de devamlı kalma şansları vardı. Ama İslâm dünyası, adam gibi ümmet bilincine sahip olup da ayağa kalktığı anda, Siyonist İsrail'le beraber orada yaşayan dindar, dürüst ve Siyonist olmayan Yahudiler bile sürgün edilebilirler; kurunun yanında yaşlar da yanabilir.

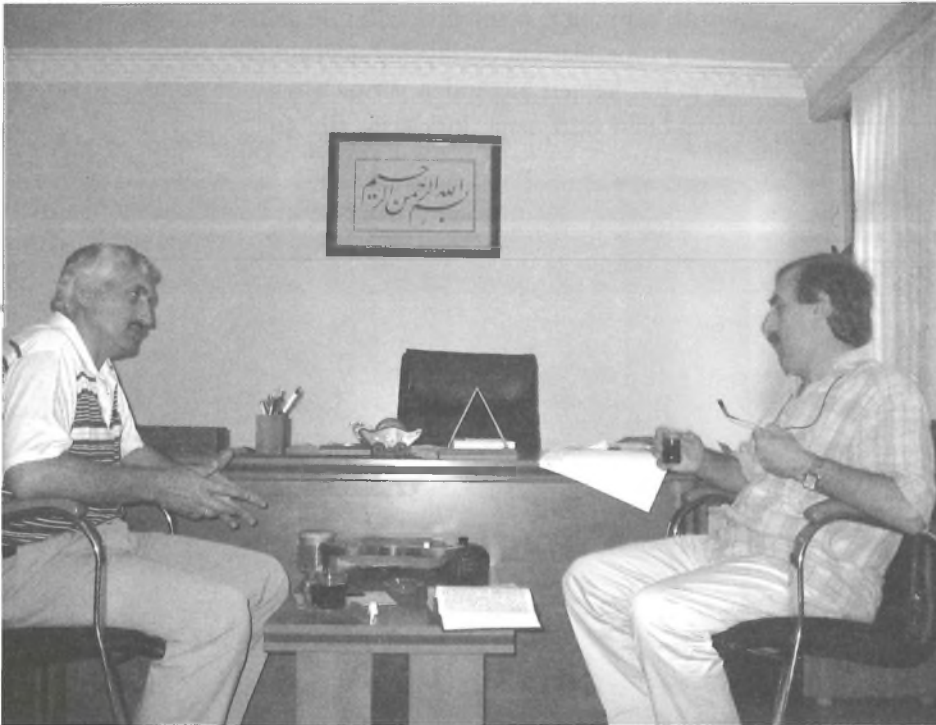
Kısaca söylersek; İsrail devleti kendi lânetini/sürgününü kendi elleriyle hazırlıyor. Kendilerine tarihte bu kadar iyilikte bulunan Müslüman ümmete, Yahudi topluluğunun etnik bir yaklaşımla ve Tevrat'ı kendi hevalarına göre okuyarak zulmetmesi, kendi kuyularını kazmaları anlamına geliyor.

Yıldız: Sünnetullah açısından yaptığınız bu tarihsel okuma, gerçekten çok dinamik bir yorum içeriyor. Müsümanlar, günlük olaylara böyle geniş ve derin bir perspektiften bakabilirlerse, geleceğe daha emin adımlarla yürüyebilirler, diye düşünüyorum.

Yeri gelmişken, Siyonizm ve İsrail söz-konusu olduğunda gündeme gelen bir kavramı daha ele alabilir miyiz? "**Arz-ı Mev'ud**" kavramı... Yani *Va'd edilen topraklar*; Nil'den Fırat'a kadar olan bölgeyi kapsıyor. Siyonistlerin gizli plan ve projelerinde, stratejilerinde, hep bu hedefe doğru gittiklerini görüyoruz. İsrail'in şu anda yönetimini elinde tutan, Lübnan'da ve Filistin'de herşeyi yakıp yıkan, herkesi katleden zihniyetin temelinde de böyle bir okuma mı yatıyor?

Özdemir: Şimdi bakın, *va'd edilmiş topraklar* gerçektir, ama kime? Tevrat'ta Tekvin bölümünde Allah, Hz. İbrahim ve çocuklarına va'd ediyor bu toprakları. Diyor ki İbrahim'e: "*O gün İbrahim'e ahdedti, Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat ırmağından bu diyara oradaki halkları senin ve senin yolundan giden zürriyete verdim*" diyor. Diğer bölümlerde de aynı ifadeler tekrarlanıyor. Va'd kime? Hz. İbrahim'e. Hz.İbrahim bir peygamber. Onun soyundan iki ümmet çıkar. Hz. İshak'la başlayıp Hz.Musa ve İsa'ya kadar devam eden bir ümmet. (Hz. İshak Kudüs'e yerleştirilir, Hz. İbrahim tarafından; Hz. İsmail de Mekke'ye.) Hz.İsmail'in

soyundan gelen diğer ümmet yani biz Müslümanlar. İshak'ın çizgisinden giden ümmetler düzgün olduğu zaman Allah'ın va'di gerçekleşmiştir. İshak Kudüs'e yerleşir, Yakub oradadır, Yusuf orada doğar. Fakat Yusuf daha sonra Mısır'a gider ümmet orada etkin hale gelir; Musa aleyhisselam döneminde ise ümmet esaret dönemi yaşar. Hz.Musa onları çıkarır, Filistin'e götürür. Ama nankörlük ederler. Maide süresinde ifade edildiği üzere, "*Kutsal vadiye gidin denildiği zaman; 'Sen ve Rabbin gidin savaşın. Biz oturanlarızdır.'* derler." O nesil yok olduktan sonra yeni bir nesil gelir. Yuşa/Yeşu zamanında o

topraklar fethedilir; va'd edilen topraklar mü'minlerindir artık. Sonra yoldan çıkarlar, Peygamber Samuel zamanında Talut komutan olarak atanınca (Kur'an'da Bakara/246 ve sonraki ayetler) tekrar Kudüs ve civarı mü'minlerin eline geçer. Bu geçiş Davud ve Süleyman zamanında zirveye ulaşır. Musa ümmeti sapıtıp yoldan çıkınca Babilliler va'dedilen toprakları tekrar onların ellerinden alırlar.

Yıldız: Söz Yeşu/Yuşa Peygambere gelmişken; Siyonistlerin bugün yaptıkları katliamlara dayanak yaptıkları ve Tevrat'ta geçen, Yeşu'nun fetihleri sırasında yaptığı söylenen etnik temizlik hikayesi nedir? Ardarda yaptığı fetihler; "gitti, orayı aldı ve hiçbir canlı bırakmamak üzere yok etti; şurayı işgal etti, bütün insanları kılıçtan geçirdi. Geriye hiçbir şey bırakmadı." şeklinde anlatılıyor. Yani bir **peygamber**'in böyle yapması -hâşâ- mümkün mü? Nasıl bir anlatış/okuyuş biçimi bu?

Özdemir: Bir kere Kitab-ı Mukaddes; içinde Allah'ın vahyinin de, peygamberin sözünün de olduğu, yazarların görüşlerinin de yer aldığı bir derleme kitaptır. O yazılanlara gelince; eğer öyle yapılmış olsaydı, Israiloğullarından başka bir ırk kalmazdı orada. Oysa var onlar orada. Dolayısıyla Yuşa zamanında böyle bir katliamın yapılmadığı, bu tür bir uygulmanın bir peygambere veya mümin bir komutana yakışmadığı açık. Bence Tevrat'ın bu bölümlerinde, çok abartılı beşer katkısı var. Yazanların abartısı olarak katliam ifadeleri var. Bizim tarihimizde de vardır benzer olaylar. Hani derler ya, "Yavuz Sultan Selim 40 bin tane Alevi öldürdü." 40 bin nüfus abartılı bir rakam!

Yıldız: Belki burada, Tevrat'ın (ve İncil'in) beşer eliyle yazılmış birer siyer ve meğazi kitabı olduğu, o kitaplarda Allah'ın, kullarına -Kur'an'daki gibi- doğrudan hitap etmediğini hatırlatmakta fayda var. Kahramanlık hikayeleri gibi bunlar; adam, şu veya bu sebeple abartmış da abartmış. Yoksa, insanlara örnek olan peygamberlerin böyle katliam yapması mümkün değil.

Özdemir: Tabi, Kitab-ı Mukaddes konusunu ayrıca konuşmak lazım, ama burada ve diğer yerlerde (mesela Krallar bölümü) zaferler anormal abartılmış. Okurken bu açıdan bakmak lazım.

Yıldız: Ama, Siyonistlerin, bu ifadeleri referans olarak kullandıklarını, yaptıkları katliamlara bunları gerekçe gösterdiklerini görüyoruz. Şu an Filistin'de ve Lübnan'da televizyon vericileri, su kaynakları, köprüler vs.. hiçbir canlı bırakmamacasına adeta bombalıyor.

Özdemir: Aynen öyle. Bir gazetede gördüm; bazı hahamlar bu noktada fetva vermişler; "**Tevrat'tan hareket ettiğimiz için çocuklar, kadınlar öldürülebilir.**" diye. Muhtemelen bu fetva, böyle bir kafanın ve çarpık okumanın ürünü...

Yıldız: Peki, bu arz-ı mev'üd meselesi dahil, toparlarsak:

Özdemir: Kısaca; va'd edilmiş topraklar Hz. İbrahim'e, onun izninden giden peygamberlere ve o ümmetten mümin olup Allah'ın ahkâmını en iyi uygulayanlara idi. Bu Hz.İsa(a.s) dönemine kadar böyle idi. Sonra Hz.İsmail(a.s) çizgisiyle beraber Hz. Muhammed(s.) ile va'd tekrar gerçekleşir. Ve Müslümanlar 1500 sene bu toprakları yönetirler. Ne zaman ki Müslüman ümmet Yahudiler gibi sapıtıp yoldan çıkar, o toprakları önce Hristiyanlar alırlar, sonra da Yahudiler işgal ederler. Bu günkü Yahudiler aslında Müslümanların yoldan çıkmalarından dolayı orayı ele geçirmişlerdir. Eğer Müslüman ümmet, vahyi daha iyi yaşar hale gelirse, Hz.İbrahim'e ve evladlarına va'd edilen topraklar tekrar Müslümanların ellerine geçecektir.

Yıldız: Yani bu vaat, aslında aynı zamanda Müslüman ümmete de yapılan bir vaaddir.

Özdemir: Evet, Kur'an'da da Müslümanlar İbrahim aleyhisselam'da birleştirilmiyor mu? Hz.İbrahim, Peygamberimizin de atası değil mi? Dolayısıyla bu va'd edilmiş topraklar uydurulmuş diyemeyiz. söylemeyelim. Maide sûresinde de "kutsal vadiye gidin" denildiği zaman, "sen ve Rabbin

gidin ve savaşın” dediler ifadesi var. Demek ki o vadi, kutsal.

Bir başka nokta da; bir ırkın haza ‘kötülük kaynağı’ olduğu söylenemez. Böyle bir yaklaşım hakim bazı Müslümanlarda; nerede bir Yahudi varsa hepsi bela! Kimsenin anne ve babasını, ırkını tercih etme şansı yok. Bir ırk ne toptan lanetlenmiştir ne de yerilmiştir. Sadece, ırkıyla övünenler, ırkını üstünlük vesilesi sayanlar lanetlendiği gibi, Yahudilerden de böyle davrananlar lanetlenmiştir.

Yıldız: Kur’an’da, “Onların üzerine zillet ve meskenet damgası vuruldu” (Bakara/61) ifadesi de şarta bağlanıyor: “İsyanları, haddi aşmaları ve peygamberlerini öldürmeleri sebebiyle.” Yani suçlanan bir ırk değil, kendini üstün gören ve yoldan çıkmış azgın bir topluluğun yolundan gidenler.

Özdemir: Çok doğru. Bugün bile, Yahudileri bir ırk olarak görmek mümkün değil. Siyahî Yahudiler var (Falaşalar), Türk Yahudiler var (Hazarlar), başka ırktan gelen Yahudiler var... Onlar Yahudiliği bir ırkın dini haline getirdilerse de başka ırklar da kapsıyor.

Bir de, İsrailoğulları kim? Hz. Yakub’tan gelme; Hz. İbrahim’in soyundan geliyor ırk olarak. Kötülük sahibi bir ırktan bahsediyorsak, bu ırk da kendini Yakub’a, İbrahim’e mal ediyorsa, hâşâ peygamberin soyundan gelen Sare’nin çocukları kötülük kaynağı mı? Olur mu böyle bir şey? Kaldı ki, hiç bir peygamber, bir ırkı uyarmak üzere görevlendirilmemiştir. Bu konudaki yanlış anlayışımızın da düzeltilmesi gerekir. Kavim deyince bunu ırkın karşılığı zannetmek bizi yanıltır. Peygamberler bir topluma gönderilir; o toplum da farklı etnik unsarlardan oluşabilir... Kur’an-ı Kerim’de “Allah İsrailoğullarından”, bir başka yerde de “ben hristiyanım diyenlerden söz aldı”. ifadesi var. Ne demek bu söz almak? Peygamberler onlara gönderiliyor; onlar da iman ediyorlar ve ahid veriliyor. Fatiha’da ahid verdiğimiz gibi... İsrailoğulları yoldan çıktılar; lanet geldi üstlerine. Hristiyanlar Allah’ın mesajlarına bağlı kalmadılar, paramparça

oldular, birbirlerini katlettiler. Müslümanlar da Allah’ın emirlerine uymayı terkedince Kudüs’ü kaybettiler. Va’d edilmiş topraklar, Müslümanlara, İbrahim’in soyundan gelen mü’minlere ırkî değil dinî anlamda va’d edilmiş. 1500 sene kontrolümüz altındayken kaybettik. Ümmet, daha önce Kudüs’ü Babil’e kaptırdığı gibi, Roma’ya kaptırdığı gibi, şimdi de İsrail’e kaptırdı.

Dolayısıyla bugün biz; onların düştüğü yanlışa düşmeden ve gerçekten ümmet bilincini inşa ve ihya ederek bu badireden çıkabiliriz. İsrail bugün Gazze’de, Lübnan’da büyük katliam yapıyor. Bu bizim içimizi yakıyor ama, maalesef hemen yakınındaki Irak’ta müslümanlar mezhebî çatışmalar içinde ve günde ortalama 100-150 kişi öldürülüyor. Bu sadece ajan fitnessi ile izah edilebilir mi?

Yıldız: Olayları ümmet bilincini ihya noktasından okumaya devam edersek: Hizbullah Şii olduğu halde Sünni olan Filistinlilerin yanında yer alarak, tâbiri caizse kendini ateşe atarak mezheb ayrılığının hiçbir anlamını olmadığını tüm ümmete ispatlamış oldu. Şii-Sünni kardeşliğinin ne kadar köklü bir geleneğe sahip olduğu da ortaya çıktı. Bu mesajı Irak’taki Müslümanların ve dünya Müslümanlarının çok iyi okumaları lazım.

Özdemir: Çok doğru. Lübnan’da Sünni alimlerden biri; “Direnişçilerimiz Hizbullah saflarında savaşıyorlar.” diye açıklama yaptı. Ne kadar güzel! Lübnan’da Müslümanlar, İsrail karşısında etnik ve mezhebî ayrışmaları aşarak ümmet bilincini inşa ettiler.

Sonuç olarak; İsrail’in bugünkü zulmünden Müslümanlar adına hayır çıkacağına inanıyorum. Gazze ve Lübnan’da yaptığı katliamlar İsrail’e değil Müslümanlara yarayacaktır. Müslümanların ümmet bilincini kamçılayacaktır. Dost ve düşmanın tanınmasına fırsat verecektir. Kısa vadede insanların umudları kırılıyor, canları sıkılıyor, hepimizin içleri yanıyor, ama uzun vadede bu baskılar bizim lehimize olacaktır. Burada kaybedecek olan İsrail’dir.

UMRAN DERGİSİ'NİN FİLİSTİN SORUŞTURMASI

SORULAR

1-İsrail doğuşundan, hatta Siyonist proje dönemi olarak nitelenebilecek bir yüzyıldan bu yana Filistin topraklarında katliam ve tehcir siyasetini sürdürüyor. Bu işgal ve katliamlar karşısında gelişen Filistin direnişinin giderek İslâmî bir karakter kazandığını ve nihayet son seçimlerle birlikte HAMAS'ın iktidara geldiğini biliyoruz. Yine biliyoruz ki, sözde demokrasi havarisi batılı ülkeler ve İsrail, Filistin halkının meşru ve özgür tercihini içlerine sindirebilmiş değiller. Kesilen yardımlar, blokajlar vb. yollardan, başta Hamas hükümeti olmak üzere bir halkı tümüyle köşeye sıkıştırma gayretindeler. Bu bağlamda, İsrail'in sözde bir askerinin kaçırılması bahanesiyle Filistinlilere karşı başlattığı topyekûn saldırıyı nasıl okumalıyız?

2-Akıl almaz boyutlarda ve yoğunlukta süren son İsrail saldırganlığı karşısında bir halk topyekûn cezalandırılırken, ABD'nin açık desteği, dünyanın zımni onayı ve en acısı İslam coğrafyasının sessizliği belki de son yüzyılın en bildik tablosu olarak karşımızda duruyor. Fakat, İsrail başta olmak üzere hem bölgesel işgalcilerin -ki İsrail yeryüzünün 'resmen' son işgalcisidir- hem de küresel aktörlerin hesaplarını altüst edecek biçimde Hizbullah, Filistin halkı ve Hamas hükümetinin yanında yer alarak İsrail'e karşı harekete geçti. Bu tavrı ve muhtemel bölgesel/küresel sonuçlarını nasıl değerlendirmeliyiz?

3-İslam coğrafyasının ortasında süren işgal, katliam ve pek çok zulüm karşısında halklar bazında değilse de devletler ve hükümetler düzeyindeki sessizlikten söz ettik. Böylesi bir durumda, İslam dünyasına, Türkiye'ye, sivil kurum ve kuruluşlara ve fert fert her birimize düşen vazifeler nelerdir, sizce?

CEVAPLAR

Prof. Dr. Numan Kurtulmuş:
(Saadet Partisi Genel Başkan Yardımcısı)
**"İsrail Kendi Sonunu Hazırlayan
'Altın Vuruş' Peşinde"**

1. İsrail devletinin doğuşundan bu yana dünya Siyonizminin Yahudi toplulukları bölgeye yerleştirmekte ne kadar zorluk çekmekte olduğu biliniyor. Zengin ve yeryüzünün kaynaklarını sömüren Batılı ülkelerdeki Yahudi cemaatlerinin aksine Filistin topraklarına yerleştirilen nispeten daha fakir Yahudi yerleşimciler de yaşanan güvenlik sorunları nedeniyle bir türlü bölgeye entegre olamıyor. Ayrıca, dışarıdan getirilen yerleşimciler, örneğin Falaşalar gibi, yerli Yahudiler tarafından yabancı muamelesine tabi tutuluyorlar. Dolayısı ile İsrail ciddi bir insan gücü azlığı problemi ile karşı karşıya. Bu durum da İsrail'in bölgedeki yayılmacılığının aslında bir sınırı olduğunu ortaya koyuyor. Onun için yeni utanç duvarlarını inşa ediyorlar. Bu duvarlar Filistin'i kuşatma altına alıyor ama İsrail'in de kısıtlarını açıkça ortaya koyuyor. Bu kısıtı en iyi de İsrail'in yöneticileri biliyorlar.

Bundan dolayı İsrail "arz-ı mev'ûd"u gerçekleştirmek için günümüzün şartlarından istifade etmek istiyor. Eroin kullananların "altın vuruş"u gibi İsrail de bölgeyi ve dünyayı bu şartlar içinde bulmuşken nihai vuruşunu yapmaya çalışıyor. Yoksa bir daha bu şartlara sahip olmasının imkanı olmadığını herkesten çok biliyor. Bölgenin bir kan gölüne döndürülmesinin esas nedeni budur. Bugün İsrail'i bu denli agresif hale getiren küresel ve bölgesel gelişmelerin başlıcalarını şöylece sıralamak mümkündür:

- Soğuk savaşın sona ermesinden ve özel-

likle 11 Eylül teröründen sonra Siyonist güçlerin İslam'ı yeni küresel cadı olarak takdim etmeleri ve yoğun propagandaları ile dünya kamuoyunda İslam karşıtı bir havayı oluşturmaya başlamaları.

- Yaklaşık ikiyüz bin askeri, yüksek teknolojiler ile donatılmış ölüm makineleri, tüm bölgedeki üstlerde konuşlanmış

savaş uçakları, yine bölgeyi abluka altına almış savaş gemileri ve tüm bölgeyi işgal altına almayı planladığı Büyük Ortadoğu Projesi ile ABD bu bölgeye yerleşmişken, İsrail'in bu büyük gücü tamamen kendi safına(emrine) almış olması.

- Zaten İsrail dış politikası ile çok büyük oranda örtüşen Amerikan dış politikası soğuk savaş sonrasında (Madrid ve Oslo süreçlerinde ortaya çıktığı gibi bazı ufak farklılıkları bir kenara bırakarak) yüzde yüz İsrail dış politikası ile uyumlu hale gelmesi.

- ABD'nde ipleri eline alan, tüm yönetim kademelerine hakim olan Evanjelik tarikatına mensup şebekenin (Siyonist Hristiyanlar) inanç siteminden kaynaklanan dünya görüşlerinin tamamen İsrail'e hizmet anlayışı üzerine kurulmuş olması.

- Soğuk savaş döneminin dünya dengeleri gereği İsrail'in yayılmacı politikalarının karşısında olan Rusya, Çin, Fransa gibi bazı ülkelerin ABD'nin şerrinden çekinerek sessiz kalmaları.

- Buna mukabil İslam dünyası tarihi boyunca en dağınık, en pasif, en çözülmüş dönemini yaşaması. Örneğin Filistin konusunda ortak bir tavır sergilenememesi. Yine geçmiş dönemlerde mesela bütün Arap ülkelerinin bir numaraları resmi dış politika konusu "Filistin davası" iken, artık nere-

deyse Arap ülkeleri yönetimlerinin Filistin'i ağızlarına alamaz oluşları. İslam ülkelerinin yöneticilerinin BOP'un kılıcından kendilerini kurtaracaklarını sandıkları eyyamcı politikaların ardına sığınmayı tercih etmeleri.

2. Özgürlük, adalet ve refah tüm insanların Adem peygamberden bu yana ardından koştukları temel insani erdemlerdir. Mesele sadece bizim bölgemizle kayıtlı değildir. Tüm dünyada yeni bir uyanış dalgası geliyor. Aslında 200 yıldır dünyaya tüm değerleri, teknolojisi, bilimi, medyası, askeri gücü ve kültürü ile hakim olan bir uygarlık, Batı uygarlığı, kendi değerleri ile çelişiyor, can çekiyor. 200 yıldır dünyaya hakim olan bu uygarlığın meyveleri ortada; savaşlar, katliamlar, açlıklar, kıtlıklar, küresel kaynakların haksız kullanımı, küresel sömürü, çevrenin yok edilmesi, gelir dağılımında inanılmaz eşitsizliklerin üretilmesi, çifte standartlar, tecavüzler, yağmalar, vb. Aslında Siyonist yayılmacılığı, Batı emperyalizminin bölgede ürettiği, beslediği ve büyüttüğü bir ideoloji.

Tam da bu noktada, esasen tüm dünyada insanlar, küresel yoksulluğa karşı, insani değerlerdeki yozlaşmaya karşı ve küresel kültürel emperyalizmin yerel kültürleri baskı altında tutma hatta yok etme çabalarına karşı yeni bir duruşu, yeni bir sesi bekliyorlar. Yeni bir ses arıyorlar. Yoksa, Chavez'in ya da Morales'in Amerika'nın arka bahçesinde her türlü baskıya rağmen halkları tarafından seçilişleri, ya da dünyanın tek süper gücünün bütün güç gösterisine rağmen Ahmedinecad'ın ya da Hamas'ın başarısı nasıl açıklanabilir? Evet, insanlık bir arayış içerisindedir. Hz. Adem'den bu yana tüm insanların ortak erdemlerinden olan özgürlüğü, adaleti ve refahı tüm insanlara sunmaya aday yeni ve güçlü bir sesi arıyorlar.

Orta Doğu'da, Filistin topraklarındaki siyasal gelişmeler de bu paraleldedirler. İşbirlikçilik artık devrini tamamladı. Küresel köyün kavalcılarının artık ikinci vakti geldi. Milletlerine kimliklerini yeniden sunan siyasetler bölgenin geleceğini inşa edecekler.

3. Her zaman ifade ettiğimiz gibi İslam dünyasının ve bölgemizin “Amiral Gemisi” Türkiye’dir. Türkiye eğer ciddi ve tutarlı politikalar oluşturur, dirayet ve cesaretle bunları uygulayabilirse hem kendi geleceğini kurtarmış olur hem de bölgesel ve küresel adil bir barışın kurulmasına öncülük yapmış olur. Bu konuda hem Müslüman milletimize, hem sivil toplum kuruluşlarımıza, siyasi partilere ve hükümete büyük sorumluluklar düşüyor. Yapılmasında fayda gördüğümüz çalışmalardan bazıları aşağıdadır:

- Hükümet İslam Konferansı Teşkilatı, Arap Birliği, D-8, Irak’a Komşu Ülkeler oluşumu gibi Müslüman ülkelerin birliklerini aktif olarak harekete geçirmeli ve bu kuruluşların ortaya koyduğu derin sessizlik ve teslimiyeti kırmalıdır.

- Hükümet derhal İsrail’deki Büyükelçimizi geri çekmelidir. Eğer Türkiye hükümeti bu adımı atarsa bütün Arap ve İslam ülkeleri aynı adımı atmak zorunda kalacaklardır. Aksi takdirde halklarının boyunlarına asacağı ihanet yaftasını ilelebet taşımak zorunda kalacaklarını çok iyi bilirler.

- Türkiye Filistin ve Lübnan işgali konusunu sürekli olarak dünya gündemine taşıyacak dış politika ataklarını yapmalıdır. Konuyu Avrupa Parlamentosunda, BM nezdinde, Rusya, Çin, Asya ve Afrika ülkeleri nezdinde sahiplenmeli, bu ülkeleri devreye sokacak çalışmalar yapmalıdır.

- Hükümet, Lübnan ve Filistin’e yapılacak insani yardımlar için koridorlar oluşturulması ve bu yardımların en acil ve üst seviyede yapılmasının temini için çalışmalıdır.

- Sayın Başbakanımız, bakanları ve parlamentodan bir heyetle Filistin’e ve Lübnan’a destek ziyaretinde bulunmalıdır.

- TBMM’ndeki Türk-İsrail Dostluk grubu derhal feshedilmeli, bu gruba üye milletvekilleri ortak bir deklarasyonla İsrail’in saldırganlığını kınadıklarını ortaya koymalıdır.

- Bütün siyasi partilerin temsil edildiği geniş bir heyet Filistin ve Lübnan’a acil destek ziyaretinde bulunmalıdır.

- Saadet Partimizin düzenlemiş olduğu mitingler ve bu mitinglere halkın teveccühü her türlü takdirin üstündedir. Ancak milletimizin konuya hassasiyetini ortaya koyacak, bütün kesimlerin iştirak ettiği milyonların katıldığı dev bir miting organize edilmelidir.

- Türkiye’nin tüm şehirlerinde “Filistin ve Lübnan’la Dayanışma” geceleri tertip edilmelidir.

- STK’larımız Filistin’e ortak yardım kampanyaları düzenlenmelidir.

- Büyük imza kampanyaları tertip edilmelidir. Bunlardan biri, “İşgali ve Katliamları Durdurun” ismiyle BM’yi muhatap alacak bir kampanya, diğeri ise hükümetin İsrail’le ilişkileri gözden geçirmesini hedefleyen “Zulme Yardımcı Olmayın” isimli kampanya olmalıdır.

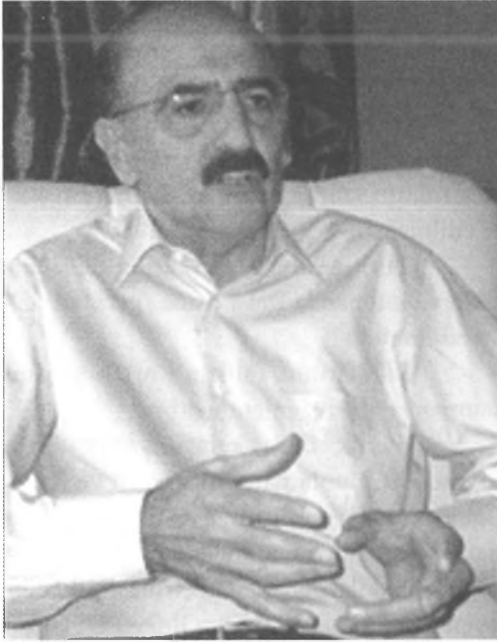
Hüsnü Mahalli:

(Gazeteci Yazar)

“Bu Bir Haçlı Seferidir”

1- Öncelikle bir gerçeği vurgulamak istiyorum. Şu anda bir Filistin devleti ya da ülkesi diye bir şey yok. Dolayısıyla Hamas’ın iktidarından da söz etme olanağı yok. Filistin denilen şey Batı Şeria ve Gazze’den oluşan bir toprak parçası. Yaklaşık olarak 6500 kilometrekare yüzölçümü olan bu topraklarda 3,5 milyon Filistinli tam 39 yıldır İsrail işgali altında yaşıyor. İsrail işgalinin ise ne anlama geldiğini bir Filistinli bir de Allah bilir.

Bu nedenle Hamas’ın seçimi kazanmasının hiç bir değeri yok çünkü görüldüğü gibi İsrail Hamas bakanlarının, milletvekillerinin ve belediye başkanlarının neredeyse tümünü içeriye tıktı. Ama demokrasiden söz eden batı her nedense İsrail’in bu davranışına ses çıkarmadı, ve İsrail’in Filistin halkına yönelik saldırılarına göz yumdu. Ama bu batının ilk kez yaptığı şey değil. İsrail devletini 1947’de Filistin topraklarında kurduran aynı batı şimdi de Filistin halkının tümünden yok olmasına yardımcı oluyor.

Kim ne derse desin bu bir **Haçlı seferi**dir ve Yahudi+Hristiyan yani **Neo-Con** ideolojisi ile yapılmaktadır. Bu işin burada yani Irak, Filistin ve Lübnan'da biteceğini düşünenler pek yakında nasıl yanıldıklarını görecekler. Ama o zaman iş işten geçmiş olacak ve son pişmanlık fayda etmeyecek. İki askerin esir alınmasını bahane eden İsrail'in Lübnan'a yönelik yıkım politikasının geçek hedeflerini anlamak zorundayız.

ABD ve müttefikleri bu yıkıma ses çıkar-mazken şimdi de NATO şemsiyesi altında bu ülkeyi işgal etmeye hazırlanıyor. Bu iş-galin amacı İsrail'e karşı direnen Hizbullah'ı ortadan kaldırmaktır. Sonra sıra Suriye'ye gelecek. ABD ve İsrail, Irak'ta olduğu gibi burada da iç savaş çıkartmaya uğraşacaktır. Sonra da sıra Türkiye'ye gelecek.

2- ABD ve genel olarak batının plan ve amaçlarını anlattım. Ancak sorun onlarda değil, sorun biz Arap ve Müslüman ülke-lerinin durum ve davranışındadır. İsrail'in 1967'de Batı Şeria ve Gazze'yi işgal ettiği günden bu yana sessiz kalmayı tercih eden Arap ülkelerindeki Amerikan işbirlikçi yö-netimlerine ne yazık ki İslam ülkelerinin de ilgisizliğini de ekleyebiliriz. Normalde ulus-lararası politikada ağırlığı olması gereken ve 56 ülkenin üyesi olduğu **İslam Konfera-**

sı Örgütü ne yazık ki hiç bir işe yaramıyor. Bu örgüt üyesi İslam ülkelerinin bir çoğu Amerikan talimatları ile iş yaptığı için doğal olarak bu ülkeler İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarını görmezlikten geliyor. Aynı şey şimdi Lübnan için geçerli. Bu ülkelerdeki Arap ve Müslüman halklar da çaresiz olarak olup bitenleri seyretmekle yetiniyor.

Bence Amerika'nın ve genel olarak Batı'nın en büyük zaferi budur. Yani bizleri umutsuzluğa sürüklemektir. Bir düşünün, yıllardır İsrail'in, Amerika'nın, Rusya'nın ve diğer emperyalist ülkelerinin Müslüman halklara yönelik saldırılarının hep birlikte izliyoruz ama hiç bir şey yapamıyoruz. Bize izletilen kan, göz yaşı ve aşağılanmaların tümüne alıştık. Her şey artık bizim için normal gözükmeye başladı. Bir çoğumuz tepkinin bir anlamının olmayacağını düşünerek teslim olma aşamasını geliyor. Çaresiz kalanların bazıları da radikalleşiyor. Batının istediği de budur. Çünkü radikalleşen Müslümanlar 'terörist' oluyor, bu da Batının işi-ne geliyor.

Batı, 'terörist' bir İslam ile bir taşa birden fazla kuş vurmayı başarıyor. Müslüman ülkelerindeki sade vatandaşlar giderek İslam'dan soğutuluyor, Batıda ise Hristiyan ve Yahudiler ABD'nin İslam karşıtı politikalarına destek veriyor.

3-Demin anlattığım durum Türkiye için de geçerli. Bir zamanlar her şeye duyarlı olan Türkler şimdi daha duyarsız gibi gözüküyor. Başta Saadet Partisi olmak üzere bazı parti ve sivil toplum örgütünün başını çektiği tepki yürüyüşlerinin önemine rağmen, bu konuda istenilen hedeflere varılmıyor. Yani İsrail'in, ABD'nin ve genel olarak Batının bizim coğrafyamıza ve insanlarımıza yönelik saldırıları durmuyor.

Atılması gerek adım tüm yapılanların sürekli ve daha kalıcı bir şekilde örgütlenmesidir. Mekanizmaları olmayan örgütlenmelerin başarıyı ulaşma şansı hiç yoktur. ABD, İsrail ve Batı adına konuşan kişilerin çok olduğu Türkiye gibi bir ülkede durum

daha da zordur. Hatta bununla yetinmeyen İsrail ve ABD Türk medyasını bile direkt olarak ele geçirmeyi amaçlıyor. TGRT'nin Yahudi Murdoch tarafından alınması çok önemlidir.

Dolayısıyla İsrail, ABD ve Batı'nın Irak, Filistin ve Lübnan'daki saldırganlığına dur diye bilmek için çok daha profesyonelce düşünmek ve adım atmak zorundayız. Bir yürüyüş ya da miting yaparak onların şerinden korunamayız. Mutlaka haktan ve hukuktan yanan olan herkes acilen ortak bir zeminde bir araya gelmelidir.

Net ve açık söylüyorum: Bugün Irak, Filistin ve Lübnan'da yarın da Suriye ve başka Arap ülkesinde olup bitenlerin en önemli hedefi Türkiye'dir. Türkiye; ABD ve İsrail'e teslim olmadıkça onlar rahat uyumayacaklardır.

Avrupa'nın ortasında Bosna halkına yapılanları seyretmekle yetinen Batılılar aslında 650 önce uğradıkları Kosova yenilgisinin intikamını alıyorlardı. Şimdi de hep bir olmuşlar ve **Haçlıların öcünü** almayı planlıyorlar.

Rıdvan Kaya:

(Haksöz Dergisi Yazarı)

"İsrail Zihin Haritamızdan Silinmeli"

1-İsrail saldırganlığı kural haline getirmiş bir çete yapılanması. Saldırganlık her defasında kendisine bir gerekçe buluyor. Ve bu gerekçe her zaman emperyalist statükonun sahipleri nezdinde geçerli sayılıyor. İsrail Gazze'de yolların, binaların, ambulansların bombalarla, füzelerle vurulmasını, elektrik trafosunun, içme suyu şebekesinin tahrip edilmesini ve onlarca kişinin vahşice katledilmesini İslami direniş güçlerince esir alınan bir askerinin kurtarılmasına yönelik bir operasyon olduğunu söylüyor ve bu iddia-izah dünya egemenlerince mantıklı, makul bir iddia-izah olarak kabul görüyor. Öfkelensek de şaşırmamalıyız çünkü bu, dünyaya orman kanunundan dahi daha vahşi bir hukuk(suzluk) düzeni dayatan emperyaliz-

min rutin işleyişidir. Lübnan'da 1982'de benzeri bir durum yaşanmıştı. O zamanki gerekçe FKÖ'ye muhalif olduğu tüm dünya tarafından bilinen Ebu Nidal örgütünün bir eylemiydi. Londra'daki büyükelçisine yönelik bir suikast girişimini bahane ederek İsrail Lübnan'ı işgal etmiş ve tam 18 yıl boyunca her türlü savaş suçuna imza atmıştı. Yine 2002'de İsrailli eski Turizm Bakanı Revaham Zevi'nin öldürülmesinden sorumlu tuttuğu Halk Cephesi lideri Ahmet Saadet'i teslim alma gerekçesiyle Batı Şeria işgal edilmiş, Filistin otoritesinin lideri Yasir Arafat Ramallah'daki karargahında kuşatılmış ve günlerce, haftalarca aşağılanmaya maruz kalmıştı.

Kısacası İsrail'in saldırganlık için kendisine gerekçe bulmakta pek zorlanmadığı görülüyor. Gazze saldırısının asıl hedefinin ise Ocak ayında yapılan seçimlerde büyük bir başarı gösteren Hamas'ın imhası olduğu açıktır. Filistin halkı tercihini direnişten yana belirlediği için cezalandırılmak isteniyor. Siyonist çete Hamas'ı gerekçe gösterip Filistin halkının direniş iradesini, kararlılığını ve geleceğe yönelik umudunu kırmaya çalışıyor. Bu noktada İsrail'in tek başına hareket etmediğini, başta efendisi, hamisi ABD olmak üzere Batılı emperyalistler ile birlikte Hamas'ı imhaya giriştiği görülüyor. Aslında Siyonist-emperyalist cephe Hamas hükümetini abluka altına alma görüntüsüyle Filistin halkına, hatta sadece Filistinlilere değil, tüm Müslümanlara unutulmaz bir ders verme çabasında. Önce "Siz misiniz bizim yasak dediğimize evet diyen, görün öyleyse gününüzü!" dediler ve açlıkla, yoksullukla, ablukayla güç gösterisine giriştiler. Beklediler ki Filistin halkı Hamas'ı yaşanan sıkıntılardan, acılardan, yoksulluk ve sefaleten sorumlu tutsun ve nedamet getirerek Hamas'a desteğini geri çeksin. Hamas da bu işi daha fazla götürmemiz mümkün değil deyip, iktidarı terk etsin istediler. Ama bu olmadı, on yılların direniş birikimiyle ve tecrübesiyle davranan Filistin halkı gevşemedi, çözülmedi; dayatmaya, şantaja boyun eğmeyeceğini haykırdı. Bunun üzerine Fi-

listin halkını ve Hamas'ı geri adım attırma-ya muvaffak olmadıkları belli olduğunda Siyonistler esir alınan askeri bahane ederek topyekün bir imha operasyonuna giriştiler.

2-Gazze'de Filistinlilerin kaderlerine terk edildiği ve Siyonizm, emperyalizm ve işbirlikçilik şeytan üçgeninde boğulmaya çalışıldığı bir vasatta Hizbullah Ümmet aidiyeti ve bilincini yeşerten kahramanca bir tavır ortaya koydu. Ağır bir karşılığının olacağını bilmesine rağmen sergilediği bu tavırla Hizbullah kardeşlik ve dayanışma kavramlarının gerçek manada neye tekabül ettiğini tüm dünyaya ve bilhassa da emperyalist dünya düzeni karşısında iradesiz, aciz, bir yığın konumuna düşürülmüş, daha kötüsü de kendisini bu konuma mahkum etmiş Müslüman yığınlara etkili bir ders vermiştir.

Hizbullah'm eylemi ve sonrasında yaşananlar emperyalizmin ahlak tanımazlığını, vahşiliğini ve ikiye bölünmüşlüğü bir kere daha ortaya koymuştur. İşgalcilerin karakollarına karşı gerçekleştirilen ve askerlerinin hedef alındığı eylemlere karşılık Siyonistler Gazze'de yaptıkları gibi topyekün sivil halka saldırmışlardır. Buna karşılık aynen Gazze saldırısında olduğu üzere "dünyanın efendileri" İsrail'in kendini koruma hakkından söz etmektedirler. Okulları, köprüleri, yolları, çocuk kadın genç yaşlı demeden yüzlerce masum sivil katledenlerin bu vahşiliklerini kendilerini koruma hakkı şeklinde tanımlayan egemenler yeryüzünün bu-

güne dek gördüğü en vahşi teröristlerdir.

Elbette tarih boyunca pek çok zalim, despot güç insanlıkla bağdaşmayan pek çok eyleme imza atmıştır ama iletişim araçlarının bunca yaygınlaştığı ve küresel çapta saldırganlığın açık görüntülerine tüm dünyanın şahitlik ettiği bir vasatta büyük bir pişkinlikle, utanmazlıkla bunca saldırganlığı meşrulaştırmaya yönelik çabalar sarfetmek ancak çağdaş sömürgecilere, başını ABD'nin çektiği emperyalist güçlere nasip olmuştur! Zulüm ve saldırganlığın bu kadar dizginsizleştiği bir dünyada umulur ki, insani değerlerden yana ve adalet arayışı içindeki halkların vicdanı bir biçimde harekete geçecek ve daha adil bir dünya arayışı hızlanacaktır!

3-Şunu kabul edelim ki, halklar bazında da yeterli bir tepki, etkili bir karşı koyuş mevcut değil. Duyarlılık var, ama asla yeterli düzeyde bir sahipleniş sözkonusu değil. Bu da hükümetler düzeyinde mevcut umursamazlığı güçlendiriyor.

Siyonist-emperyalist saldırganlığa karşı İslam coğrafyasının genelinde ve Türkiye'de yapılması gereken şey iki ayaklı olarak düşünülmeli. Bir, emperyalist-siyonist saldırıya karşı mücadele akidevi-ideolojik bir kimlik unsuruna ve temel bir siyasi programa dönüştürülmeli. Yani konjonktürel gelişmelere bağlı olarak zaman zaman yükselen ve bilahare gündemden düşen bir karşıtlık şeklinde değil, sürekli, kapsamlı ve çok boyutlu bir muhalif tavır boyutu kazanmalı. Emperyalizm sadece Afganistan'ı, Irak'ı işgal eden, İran'ı, Suriye'yi tehdit eden bir saldırgan güç olarak değil, kültürüyle, tüketim kalıplarıyla, ılımlılaştırma/uzlaştırma politikalarıyla, kısacası her yönüyle net bir biçimde tanımlanmalı ve karşı konulmalı. Boykot eylemi sadece belli tüketim maddelerine yönelik olarak değil, emperyalist-siyonist saldırganlığı kolaylaştıran, ona hizmet eden, zemin sağlayan her şeyi içermelidir. Bu gerektiğinde bir gazete de olabilir, siyasi bir parti de; birileriyle yan yana durmamak şeklinde bir tavır da olabilir, ba-

zı kavramları asla kullanmamak şeklinde de tezahür edebilir.

Öte yandan İsrail dayatmasına reel şartlar perspektifinden değil, akidevi-siyasi ilkeler temelinden ve her düzeyde karşı koyulmalıyız. Bugün için ya da kısa veya orta vadede İsrail'in haritadan silinmesi gerçekçilikten uzak ve sloganik bir yaklaşım olarak görülebilir ama en azından zihin haritamızda İsrail mutlaka silinmelidir. Silinmelidir ki, kendimizle çelişmeyelim, kendimizi, ilkelerimizi, umutlarımızı yitirmeyelim. Aynı şekilde Filistin mücadelesini bir toprak kavgası, Arap Müslümanların sorunu ya da bir uluslar arası hukuk ihtilafı şeklinde sunan yaklaşımlara karşı uyanık olmak ve Filistin kavgasını sömürgeciliğe karşı Ümmet'in varlık/yokluk mücadelesi bilmek ve doğrudan sahiplenmek zorundayız. Sahiplenmek elbette Filistin'de direnen kardeşlerimizle her şeyi paylaşmayı da beraberinde getirmeli. Bugün sokaklarda Filistin'in özgürlüğünü haykırabiliyorsak bunu en gur bir tarzda yapmalıyız. Paylaşabileceğimiz bir şeyler nasip etmişse Rabbimiz hiç hesapsız "bu Filistinli kardeşlerimizin payı" diyebilmeliyiz. Ve yine Kudüs işgalcilerini bizlerin elleriyle de cezalandıracağı günlerin tez gelmesi için Rabbimize dua etmeliyiz aynı zamanda.

Diğer taraftan Müslümanların yaşadığı pek çok ülkede sürdürülmekte olan devlet politikalarının İsrail ve ABD saldırganlığını güçlendirdiğini, hatta zaman zaman rampa işlevi gördüğünü biliyoruz. Emperyalizm ve Siyonizm karşı tutarlı bir tavır alış mutlaka yerli işbirlikçi güçlere karşı güçlü bir karşı koyuşu zorunlu kılar. Öncelikle hedef ve program düzeyinde İslam coğrafyasının geniş bir bölümünde iktidarda bulunan güçler bilhassa İslami hareketlere karşı emperyalist-siyonist düşmanla aynı değerleri taşımakta, aynı politikaları benimsemektedirler. Ayrıca şu da görülmelidir ki, gerek bölgemize yönelik saldırganlığı sırasında ABD, gerekse de İsrail en büyük lojistik desteği işbirlikçi iktidarlardan almaktadırlar. Bazen düşmanla aynı safta bulunarak

doğrudan, kimi zaman ise işgaller, katliamlar karşısında sessizliğe bürünerek dolaylı biçimde düşmanın işi kolaylaştırılmaktadır. Dolayısıyla "yerli" işbirlikçi güçlere karşı mücadele son kertede emperyalist-siyonist yayılmanın engellenmesi, durdurulması hedefinden ayrı görülemez.

Daniel Abdulfattah:

(Middle East News, Al-Arabiya,

Al-Akhbariya, MBC TV... Türkiye temsilcisi)

"İsrail'in Hedefi, İslâmî Direniş Dalgasını Kırma"

1. İsrail'in Filistinlilere karşı başlattığı topyekün saldırıyı, bir kere Hamas'ın esir aldığı İsrailli bir askerini kurtarma operasyonu olarak görmemeliyiz. Çünkü bizden çok İsrail biliyor ki Hamas ve diğer Filistinli direnişçilerin ellerinde tuttukları bu esir asker ancak esir mübadelesi ile geri alınabilir; ve başka hiç bir yöntemle bir daha bu esirin ölüsünü bile alamazlar; bu Filistinlilerin ve İslami direnişin en belirgin ve malum yöntemidir. Hal böyleyken, İsrail'in esir askerini kurtarma bahanesiyle sürdürdüğü Filistin halkına topyekün saldırısını, işgalci İsrail'in hangi davranış biçiminde görmekteyiz? Ve İsrail neyi topyekün ve kökten imha etmeyi hedefliyor? İsrail'in saldırısının hedefinde olanları şöyle sıralayabiliriz:

1-Filistin halkının tercih ettiği İslami direnişi simgeleyen Hamas tabanı ve hükümeti,

2-Hamas direnişçilerin İsrail askerlerini esir alma yöntemleri,

3-Filistin halkının İsrail'i tanımayı reddeden siyasi görüşe sahip olanları tercih etmesi,

4-Filistin seçmeninin İsrail'i tanıyan ve hedeflerine hizmet eden Filistinli siyasi karnatları seçmemesi,

5-Filistin İslami direnişinin kırılması,

6-Filistin İslami direnişini destekleyenlerin, sade halkın desteğinin, blokaj ve topyekün cezalandırmalarla kırılması veya azalması.

7-Filistinliler gibi direnişi benimseyen Müslüman halkların (Lübnan, Irak, Afganistan, Somali, Moritaniya...) azimetini kırmak.

2. ABD Büyük Orta-doğu Projesinin başarısızlığını görmüş ve plân değişikliğine giderek BOP yerine **Yeni Ortadoğu Projesini** uygulamaya koymuştur. BOP'un temel hedefi İslam coğraf-

yasındaki rejimleri değiştirmek veya bazı rejimleri muhafaza ederek davranış ve üslup değişikliğine gitmek; her iki halde de onları İslami düşünceden uzaklaştırmaktır. Ancak, proje sonucunda Filistin, Irak, Mısır, Moritanya, Sudan, Somali ve Ürdün'de yapılan seçimlerde halklar BOP'a tepki olarak oylarının büyük kısmını İslami siyasi partilere verdiler; yani proje hedefine ulaşamadı. ABD yönetimi **BOP**'tan vazgeçerek **YOP**'a geçiş kararını verdi. BOP ile YOP arasındaki fark ise şudur: ABD, YOP ile bölgedeki İslami direnişleri (Hamas, Hizbullah) ve destekleyicisi olan rejimleri (Suriye, İran) silah gücüyle ortadan kaldırmak istiyor. İsrail ABD tarafından BOP'a dahil edilmezken, YOP'un yöneticisi ve uygulayıcısı İsrail. ABD, bu sebeple İsrail'in Hamas, Hizbullah, Suriye ve İran'a askeri ve siyasi baskı uygulamasına ve savaş açmasına izin verdi. Zaten İsrail'in, baştan beri ABD yönetiminden istediği de bu idi. Böylelikle İsrail, ABD'nin bölgedeki projelerinin tam merkezinde yer almış oldu. Hizbullah liderinin son açıklamasında, "İsrail Lübnan'ı işgal etmeyi Eylül sonu-Ekim başı planlıyordu" demesi ve ABD Dışişleri Bakanının son Beyrut ziyaretinde BOP'tan YOP'a geçildiğini açıklaması ile, İsrail'in Lübnan'a ve Hamas'a saldırısının, Hizbullah'ın esir aldığı 2 İsrail askerini ve Hamas'ın elindeki diğer İsrailli esirleri kurtarmayı hedeflemediği, daha genel anlamda YOP'u uygulamak olduğu net

olarak ortaya çıkmıştır. Hizbullah, bu savaş Eylül-Ekim döneminde engelleyemeyeceğini bildiği için, kendisi başlatma kararını alıp İsrail'i 2 ay önceden savaşa hazırlıksız çekmiştir.

Bu savaşın ve yeni durumun bölgesel ve küresel sonuçlarına gelince, bütün mesele Hizbullah'ın dayanma gücüne bağlıdır. Eğer Hizbullah ve direnmeye devam eden Hamas

ile Filistin ve Lübnan halkları, bir süre daha (belki de 15-20 gün daha) dayanırlarsa YOP'un akıbeti de BOP'un akıbetinden daha kötü olacak ve büyük bir yenilgi ile sonuçlanacaktır. Nasıl ki, BOP'un Irak'ta iflası sonucu düşünce ve siyaset İslami siyasi parti ve hareketlere kaldı ise, şimdi YOP'un Lübnan ve Filistin'de iflası ile de bütün bölge topyekün direnişçi cihadi siyasi parti ve hareketlere kalacaktır. Bu da, hem İsrail'in hem de ABD'nin bölgedeki proje üretme makinesinin sonu demek olacaktır.

3. Bu durum karşısında bireylerin rolü son derece önem taşımaktadır. Devlet ve hükümetleri ise, Siyonizm, ekonomik ve teknolojik bakımdan kendilerine bağlayarak sessizleştirmiştir. Uluslararası toplum ve hukuk kuralları da bu sessizlikte etkili bir yere sahiptir. İslam coğrafyasında bireyler de, kendi hükümetleri tarafından pasifize edilmişlerdir. Dolayısıyla, fertler dolar-dinar bağımlılığından bir an önce kurtulma yollarını aramalıdır. Bilinmelidir ki, İslami direnişçiler bu bağdan kurtulunca direnişi başardılar ve galip geldiler. İslami direnişçilerin bugün Lübnan'da her türlü erzak, ilaç ve mühimmata haiz olup hiç kimsenin yardımına muhtaç olmadıkları, Hizbullah'm televizyonu Al-Manar'dan duyurulmuştur. İşte bu duyuru ile, İslam coğrafyasında dolar-dinar bağımlılığından kurtulmanın faydaları göz önüne serilmiş bulunuyor.

ÖLÜM ÜZERİNE

MUAMMER YALÇIN

“Küllü nefsin zâiqatü'l-mevt” :
Her canlı ölümü tadacaktır.¹

Ölüm, kişinin duruşunu ortaya koyan bir turnusoldür. O nedenledir ki, kişinin hayatı, eşyayı algılaması bu duruşa bağlıdır. Bu itibarla ölüm, önemli bir olgu, önemli olduğu kadar da güncel bir vakıa ve vak'adır. İnsan, kendisini bekleyen bu gerçek karşısındaki duruşuyla eş tavırlar sergiler yaşamı içinde. Kimi zaman sözleriyle davranışları farklı olur insanın ölüm karşısında; ancak gerçek, kişinin ortaya koyduğu davranış bütünü onun ölüm karşısındaki duruşudur.

İnsanoğlu yaratılışı gereği mutlaka bir şeye inanır. İnançsız insan yoktur. Kendilerini “inançsız”, “tanrı tanımaz” şeklinde tanımlayanlar da aslında kendi totemlerine inanmaktadır, “ret örtüsü” altındadır. Bu tespitin ışığında şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: inançsız insan yoktur; “var” demek insan tabiatını reddetmek olur.

İnsan, ister semavi bir dine, felsefi bir inanç sistemine, isterse de bir toteme inansın, ölümü reddetmemiştir hiçbir zaman. Zira ölüm bir başka alemde değil, kişinin yaşadığı alemde ve gözleri önünde gerçekleşmektedir. Ölüm ve ötesi konusunda ise, ölüm sonrası somutlanamadığı için olsa gerek, insanlar farklı düşünceler ileri sürmüşlerdir. Bu düşünceler, doğrudan ya da dolaylı olarak onun Allah ile mesafesini ortaya koyar. Bunun nedeni, “ahiret inancı”nın Allah’a inanmakla eş tutulması, “gaybe inanma”nın hem Allah’a hem meleklerle ve hem de ahiret hayatına inanmayı içermesidir.

“Yoktum, var oldum, bir müddet sonra yine yok olacağım” diyenlerle; “yoktum var oldum ve ebediyen var olacağım” düşüncesine sahip kişiler için hayat farklı anlamlar ihtiva eder. Ayağını bastığı ve varlığını yaşayarak bildiği yere (dünya) hazırlıksız gelmesine karşın, nefesin bitimiyle ilk adımını atacağı yere (ahiret) dünyada hazırladıklarıyla gideceği ve orada dünya hayatında “gaybe inanma” karşısındaki duruşuyla eş bir muameleye tabi

tutulacağını bilen kişi için, yaşadığı her anın ayrı bir önemi vardır. Dünya hayatının değerini ölüm ve ötesi biçmektedir. Bu anlamda ölüm, aynı zamanda insanın ayaklarını sağlam basmasını sağlayan en önemli faktörlerden biri halini alır ki bireyin kendisi ve çevresiyle kuracağı ilişkilerin de bir bakıma merkezini oluşturur, denebilir.

Fani olan insan mı yoksa insanın dünya hayatı mıdır? İnsan ruhu, ezeli ve ebedi olandan geldiği gerçeğinden yola çıkıldığında fanilik, insanın dünyeviliğini temsil eden bedeniyle mukayyettir.

Öyleyse ölüm nedir?

Ölüm, ruhun beden zindanındaki esaretinin bitip ebediyen özgürlüğe kavuşma anından başka bir şey değildir. Ölüm, en sevgiliye verilen randevuya gidiş için atılan ilk adımdır. Ölüm, parçanın bütüne kavuşması için oluşan bir harekettir. Ölüm, “devir”in tamamlanması için oluşan halkalardan bir halkadır. O nedenledir ki ölüm, bir kopma değil bağlanmadır. Ölüm, Allah’a açılan bir kapıdır. Ölüm, vuslattır. Ölüm, gurbetten dönüştür. Ölüm, “şeb-i arus”tur (düğün gecesi).

Ölüm bir kavuşma ise niçin insanlar ölmek istemezler? Başka bir deyişle ölmek uğruna sağlığını, sevdiklerini feda etmekten çekinmeden bütün varını seferber etmektedir. Neden?

Bu soruya üç biçimde cevap verilebilir: **Birincisi**, dünyayı ahiretin tarlası kabul etmeleri, dolayısıyla ahiretteki makam ve mevkiinin daha yüce olmasını istemeleridir. Böylece kişi, daha çok yaşayacak, hayatı değerlendirecek ve en sevgiliye daha da yaklaşıp; onun sevdiği, razı olduğu kul olacak. **İkincisi** sevgiliye kavuşacağını biliyor; fakat sevgili için hazırladığı bir şey yok ya da onu memnun edecek bir hediyesi yok; hatta onu üzecek çok şey yapmış. Karşılaşmaktan, yaptıklarıyla yüz yüze gelmekten korkuyor. **Üçüncüsü** de ‘öte’ inancı yok; her şey bu dünyadan ibaret; öldüğü zaman her şeyin sonu gelecek. Hayatın henüz tadım çı-

kartamamıştır. Planlarıyla verilen sürenin (kendine göre) uyumlu olmamasıdır.

Birinci gruptakilere göre dünya hayatı üç gündür: dün, bugün ve yarın. Dün geçti, yarının gelip gelmeyeceği belli değil; öyleyse hayat insanın içinde yaşadığı gündür. Bunu daha da darlaştırırlar, hayat üç nefesten ibarettir: birini alıp verdin, birini alıp verebileceğin belli değil; öyleyse hayat, alıp vermekte olduğun nefestir.

İkinci grupta yer alanların telaşsız tutumları, bir yandan önünden hep kaçan, kendisini sürekli aldatan, inançlarıyla ters bir yaşam sürmesine neden olan tutumları, ahiret hayatı aklına geldikçe kendisini telaşlandırır; fakat bu telaşlanma onu müspet adımlara, ahiret yolculuğuna azık hazırlamaya itecek güçte değildir.

Üçüncü gruptakilere gelince... onlar için ölümün anlamı bir başka. Ölüm, bir ömür boyu beslenen, korunan bedeninin, bir metre toprağın altında çürümeye bırakılmasıdır. Ölüm, insan bedeninin, yılanlara, çıyanlara kurulan ziyafet masasına konmasıdır. Ölüm, aydınlığın bitip, ebedi karanlığın çökmesidir. Ölüm, yok oluşturmaktır. Ölüm, kişinin bir daha kavuşmamak üzere sevdiklerinden ayrılmasıdır. Ölüm, ebedi gurbete çıkışın ilk ve son basamağıdır. Ölüm, insana hayatı, hayatın tadını çıkartmayı öğreten bir öğretmendir.

İnsanın bir mücerret bir de müşahhas tarafı vardır: ruh ve beden. Dünya, bedeninin akrabalarının, ahiret de ruhun memleketidir. Ruh bedeninin akrabalarına misafir olmuştur. Yolcu/misafir olduğu için de diken üstündedir, sükunete, rahata erememiştir. Bir an evvel kendi vatanına dönme arzusu vardır. Ne ki, beden onu biraz daha kendi memleketinde tutabilmek için çaba sarf etmektedir.

Bizde bir kıvılcımın sönmesini andıran bu hayat, iki hakikate dayanıyor: Ebedi olmak isteyen bir parıltı ile onu örten bir karanlık. İnsan hayatı, aşk ile ölüm arasında sürekli bir sallantıdır. Her ikisinin dışında geçen bütün hayat varlığımız, sadece ölüme karşı koyan kuvvetleri kullanmaya yaran bir alışkanlıklar serisinden fazla bir şey değildir. Şu halde hayat ölümle, ölüme karşı koyan kuvvetler arasında bir ömürlük mücadeleden başka bir şey değildir. Bedende olduğu gibi ruhun hayatında da emellerle ümitler, ölüme karşı koymak işlerlerken günün birinde ya beden kuvvetleri tükenerek ölüme teslim oluyorlar ya da onları isteyen ruh kuvvetleri iflas ettiği için ölümün kucığına sığınıyorlar. (Ölümle) kaybedilen sadece kendi varlığımız değil; onunla birlikte bütün bir kainatı kaybediyoruz. Her zerresi bizimmiş gibi sahiplik duygusu ve iradesiyle yaşadığımız bu kainatın bir zerresini bile feda edemezken bütünü birden bi-

rakıp da gitmek, insanın kendi gücü ile başaramayacağı bir imtihandır. Ebedilik yolculuğuna çıkan insanların her biri, yolun bir yerinde yıkılıp kaldığı zaman kiminin gözünde yaşlar, kimininkinde de rüya parlıyor. Sonsuz yaşansa bile rüyasının lezzetine doyumlanmayan tabiat gibi, sitemlerine bile hasret duyduğumuz, hem daha yanlarında yaşarken hasretini çektiğimiz insanlardan ayrılmak, insan denen yaratığın katlanamayacağı şeydir.²

İnsanlar, dünya hayatı ve dünyadaki duygularının baskısı altında ölüm sonrası hayat hakkında kimi duygu ve düşüncelere dalmakta ve "Acaba insanlar ahiret yurdunda sıkılmayacak mı?" gibi soruları gündeme taşıyabilmektedir. İnsan, dünya hayatında istek ve arzularına ne kadar ulaşsa, hatta bütün istek ve arzularını bir bir elde etse de dünyaya hayatından sıkılabilmektedir. Bu, insanın yaratılırken içine yerleştirilen bir duygunun dışavurumudur. İnsanın içine bu duyguyu sokan Allah, ahiret yurdu için yeniden yaratacağı insanın içine sokmamayı da bilir. Dünya hayatında sıkılma olmasa, ahiret hayatı için yapılacak çalışmalar daha bir yüzeysel olabilirdi. İnsan içinde doğup büyüdüğü, ahiret hayatını idrak ettiği dünyaya daha sıkı sarılabilirdi o zaman. Ki, insanın dünyaya geliş/gönderiliş gayesine ters işler yapması ve asıl yurdunu unutması daha da fazla olurdu. Halbuki Allah, "erhamû'r- rāhimîn"dir. Sıkılma duygusu, geçicilik düşüncesinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Ahiret yurdu ebedidir.

Ölüm, insanı her dönemde ve birinci dereceden ilgilendirmiştir. Sanat ve edebiyatın konusu olmuştur hep. Onun adının geçtiği yerde, sazın da nefesin de tadı rengi değişmiş, ortama hüznün damgasını vurmuştur. Gurbetle ölüm hep birlikte anılmıştır. Acıları denk tutulmuştur. Burada bir tezat görülmektedir: gurbet, vatan-ı asliden ayrı kalmaktır; halbuki ölüm, vatan-ı asliye gidiştir. Gurbete giden uğurlanırken ağlanır, hüznler ayyuka çıkar. Ölüm bir kavuşmaya gidişse -öyledir de- insanlar neden ölüyü uğurlarken feryad u figan ederler? Aslında bu bir çelişki sayılmamalıdır. Göz yaşı döken bedendir; bilinen tanıdıklarından bilinmeyen, yaratılırken alındığı yere/toprağa dönüşür. Ağlayanlar da tanıdıklardır zaten.

Sonuç olarak denebilir ki, insanlar, ölümü nasıl değerlendirirse değerlendirsün, hangi dini ya da felsefi inanca sahip olursa olsun bir gerçeği asla inkar edememektedir: ölüm. O kimilerine göre bir vuslat, kimilerine göre de bir yok oluşturmaktır. ■

Notlar:

1. Kur'an-ı Kerim, 3/185
2. Nurettin Topçu, *Hareket*, VII / 75 - 76, Mart - Nisan 1972

SEYYİD KUTUB'UN ŞEHADETİ MÜNASEBETİ İLE...*

Necip Fazıl Kısakürek

Mısır'da, İslam davası uğrındaki ulvi mücadelesi yüzünden hükümet eliyle şehit, Seyyid Kutub isimli gerçek kahramana, Türkiye'de, fikir merkezi İstanbul'da "Milli Türk Talebe Birliği" çatısının altında bir manalandırma zemini açan mukaddesatçı Türk gençliğini tebrik ederim. Günlerin günü ve manaların manası budur...

... Tabloda iki kutub var: Biri, ismi de Kutub olarak mazlumluk kutbu Seyyid Kutub; öbürü, bazı İslam ülkelerindeki goril soyundan taklitçi maymun devlet reislerinin yakışıklı (King-Kong) tipi, zulüm kutbu Nasır... Bence, davayı canlandırmak ve Seyyid Kutub'u manalandırmak için el atılacak nokta, şehidin faziletinden ve ulviliginden ziyade bu tipin ve her tarafa musallat benzerlerinin zilleti ve sefilliği. ...

Fikirlerimizi yakından takip edenler bilir ki, bugün bütün İslam ülkeleri, nazarımızda, kaidesi yani halkı mümin; zirvesi yani hükümeti de münkir birer ehram manzarası arzeder.

İşte, İslam ideolocyasının asrımızda en saf ve cevherli müdafaacılarından biri olan Seyyid Kutub'un kızıl kanını kadehindeki her türlü kızıl şaraba katıp içen bu yirminci asır firavunu, bahsettiğimiz ehramın en tepesindeki küfür taşıdır. ...

... Seyyid Kutub'un kaatili, Batının, İslam'ı içinden çürütme ve Doğu ruh bütünlüğünü parçalama tezgahında yoğrulmuş standart mamüller arasında birinci mükafata yakın ehliyetle bir canidir ve Peygamber torunu Hz. Hüseyin'i şehid eden Yezid'den her türlü mikyas üstü alçaktır. Zira Yezid, zahirde İslam esaslarını inkar etmeyen ve sadece şahıs istirkabı yüzünden bu cinayeti işleyen bir la'netliydi; yeni Firavun ise, arada şahsi ve nefsanî hiç bir rekabet bulunmaksızın, sırf İslam'a duyduğu gayz sebebiyle bu işi yapmış "çağdaş uygarlık" kuklası, kuduz bir Allah ve Resulullah düşmanıdır.

Seyyid Kutub da bizden sonra başlamış olsa da aynen bizim buradaki rolümüze eş, Doğu'nun teftişsiz ve murakabesiz Batı hayranlığı tesiriyle şahsiyetini kaybetmesi ve ruhunu alçaltması karşısında şahlanan ve biricik kurtuluş yolunu olanca asliyet ve hususiyetiyle İslam'da bulan, sahici, som ve tam ayar dava kahramanı...

Ölen bunun için öldü, öldüren de bunun için öldürdü...

... Ezher mezunu, sosyoloji doktoru, sosyoloji profesörü, Kral Faruk devrinde "Fikir Mücadelesi" isimli derginin sahibi. Hasan Benna'dan sonra "Müslüman Kardeşler" derneğinin kafası, Nasır'ın kuvvetleninceye kadar iltifat ve himayesine mazhar, "Dava" adlı günlük gazetesinin güdücüsü, 33 cilt Kur'an tef-

sirinin müellifi ve daha nice eserin muharriri Seyyid Kutub, olanca ruh ve kafa, ahlak ve seciye tavrını, yalnız tek cümlede hülâsa eder. Kendisinin zindandan çıkarılması için alenen tarziye vermesini, af dilemesini isteyen Nasır'a şu cevabı takdim eder:

"- Bir mümin, bir münafıktan af dilemez!"...

Seyyid Kutub, kız ve erkek kardeşiyle de aynı yola düşmüş, mücadelecî bir ailenin timsali...

... Keşke, İslam ülkelerinde Kutub ailesine benzeyen, hiç olmazsa kilometre sıırıkları kadar seyrek familyalar bulunsaydı. Evet; böyle olsaydı mesele kalmazdı.

Açıķça ilan etmenin günü gelmiştir ki, İslam davasında fert örneği Seyyid Kutub, aile örneği de Kutub ailesidir.

Biraz evvel, Büyük Doğu mücadele cephesinin Seyyid Kutub'dan önce başladığını kaydetmiştim. Böyledir; bizden yedi yaş küçük olan Seyyid Kutub ilk sesimizin çıktığı 1939 yılında 25 ve 1943 senesinde 29 yaşında bir delikanlıydı. Böyledir! Fakat bu, nazariyede ve saf fikirler aleminde böyle .. Yoksa o, teşebbüs ve aksiyon sahasında hem bizi geçmiş, hem de çok şükür Türkiye'de Nasır gibi bir zalime Allah yer vermemiştir.

Şehit...

Peygamberler Peygamberinin kavlince, Allah'a:

- Tek dileğim, beni yeryüzüne iade edip, uğrunda bir kere daha şehit olmak tadını bana yine tattırmandır!

Diyen üstün hayatın sahibi içinde bu lezzet idealinden bir nebzecek bulunmayan, imandan bahsetmesin!

Müslüman bilmelidir ki, kendisi için kaybetmek ihtimali yoktur; ya gazi olup bu dünyayı ve öbürünü kazanacak, yahut şehit düşecek ve üstün hayata erecektir.

Bu anlayışı, hiç olmazsa telgraf direkleri kadar seyrek insana aşılabilmiş ve davayı marka müslümanlığından kurtarmış bir diyarda her şey kurtulmuştur.

Seyyid Kutub'un belki şu anda aramızda bulunan ruhu ve daha nice şehit, bütün İslam alemiyle beraber, böyle bir diyar bekliyor.

Allah'ım; Seyyid Kutub'a rahmet ve bize inayet eyle!.

(TOHUM, Ekim 1966)

* 24 Eylül 1966 tarihinde "Milli Türk Talebe Birliği" salonlarında "Seyyid Kutub'u Anma Günü" yapıldı. Bu toplantıda Necip Fazıl'ın yaptığı konuşmanın bir bölümünü yayımlıyoruz.

MİZAH HÜZNÜN KARDEŞİ

Hasanali Yıldırım

Öyle kimi şaşırtıcı gerçekler vardır ki bizzat kendisini savunduğunuzda da, kökünden karşı çıktığınızda da, dahası zıddını savladığınızda da aynı konumda bulursunuz durumunuzu. Evet, tersi de birdir kimi gerçeklerin, düzü de... Daha iyi bir ifadeyle, toplumun üretmekten ve ortak değeri hâline getirmekten çekinmediği bazı doğrular, yanlışlanabilirliklerini bizzat içlerinde taşırlar. Bir de ifade edilirken büründürüldükleri yuvanlık için içine girince durum iyice karışır.

Dünyayı şıppadanak açıklayan ve geride hiçbir kapalı kapı bırakmayacakmışçasına bir gayretkeşlikle dillendirilen bu vecizelerden tipik iki örnek:

Gözler yalan söylemez.

Sanat hayatın aynasıdır.

İşte size, bu her gün duyduklarınızın arasında yer almayabilecek başka bir örnek: Bütün yüzler aynıdır; ayrı olan anlamlarıdır.

Zıt İkizler

Şimdi de benzer bir iddiayı bizzat dillendirmeme izin verin: Bir insanın katıla katıla ağladığındaki yüz şekli ile kahkahayla güldüğündeki yüz şeklini tespit ederek yanyana getirin, şaşırtıcı bir sonuçla karşılaşsınız. Evet, bir tıpkılıkla karşı karşıyasınız. Bir kaç ufak-tefek farkı saymazsanız, insanın gülerken büründüğü yüz şekli ile ağlarken yüzünün girdiği şekil, birbirinin ikizi... Üstelik bu iki tezadı kendi potasında eriten çok önemli başka bir öğeye de dikkatinizi çekerim: gözyaşı.

Hatta bu içiçeliğe, yaşlarla birlikte gözler de dahil.

Doğru, bu içiçeliğe şaşmamak zor. Ne ki türünün bu durumuna şaşıran ile "Zirveye ulaşan her şey zıddına döner" diyen aynı insan. 'İnsani olmak'la açıklanabilecek bu iki durum, üst noktada bir duygulanımın, birbirine aykırı gibi görünen tezahürlerinin keşiştiği noktayı işaretlemekte: Mizah hüznün kardeşi.

Bu düşman kardeşlik, edebiyat ve sanatta kimileyin aynı yumurta ikizi hâlinde de tezahür edebilmekte: traji-komik... Komedinin içinde barındırdığı acııcılık veya ıstırabın kabuğunu delmiş mizahilik...

Gülen Ayva, Ağlayan Nar

Hayatın içinde çoğun kendiliğinden ortaya çıkan herhangi bir durumun arzettiği bu üstüste binen tezat, ayrı gibi görünen ama bizzatı aynı anlam örtüşüklüğü.

Evet, ilk bakıldığında gülen, ters çevrildiğinde ağlayan kel kafa çizimi...

İnsanın sınırlılığı: gülerken bile ağlamaya, ağlarken bile gülüyormuşluğa mahkûm edilmek!

Çağdaş insan, en yakını bile ağlarken görmek istemez. Kendi adına mı, karşısındakini böyle yoksunluk içerisinde görmek istemediğinden mi, yoksa gördüğü bu hâlin yarın bir gün kendisi içiniçeliğinin olasılığını anımsadığından mı, bilinmez.

Benzer durum gülmede de geçerli kimileri için. Onlara soracak olursanız, gülmek de insanı ağlamak denli çirkinleştirir. O yüzden ne başkalarının yanında tebessümü aşarlar, ne de başkalarının kendilerine azı dişlerini göstermelerinden hazzederler. Aman o katıla katılalığı hiç sormayın!

İki türlü gülünçlük kabul edilir:

1) Kendiliğinden gelişen ve insanoğlunun maruz kaldığı durum.

2) İnsanoğluna hemcinsi tara-

findan tasarlanmış bir formatta sunulan durum.

İlkinin tadı arandığında, ikinci üretilmek (veya tüketilmek) istenir. İlk çoğun düpedüz gülünçlük evresinde kalırken, ikincisinin bazıları kendini de aşar ve bir üst evreye tırmanır. O evrede de mizah adını alır.

Peki niçin mizaha ihtiyaç hissedilir?

Ya Prozac, Ya Mizah

Modern insanın stres dediği ve akıp giden zamanın içinde büyük bir çoğunluğu kapsayan hay-huy kusmuğu, işgal ettiğinin değerine oranla kendi kıymetsizliğini vurgularcasına bir sıkıntıya maruz bırakır çoğunluğu: bunalım. Bunu aşmak için de iki eşi menendi bulunmaz çare sunar çağdaşlık insana: mizah ve Prozac. Ya ilâç alıp da şapşallaştıracaksın kendini... Ya da dimağının şalterini kendi ellerinle indirip 'hayata mizahi açıdan bakacaksın'. Traji-komik değil mi sizce de!

Acıklı durumun kendinde saklı kahkaha; hayatın ta kendisi. Peki hayatın olagelen evrelerinden yalnızca birini, öteki yokmuşçasına sıyrıp bir başına ele almak ve o evrede odaklaşmak ne anlama gelir? Çünkü içten gelmiş bir kahkahada öylesine büyümlü bir kudret saklı ki alışlagelmiş şartlanmışlıkların doğurduğu statükoyu yere sermesi, ortada ne kadar olumsuzluk varsa tümünü tuz-buz etmesi işten bile değil.

Gülünçleştirme Meyli

Mizah, insanların, olayların ya da durumların gülünç yanlarını ele

alan bir tür olmaktan öteye geçip de, ele aldıklarını gülünçleştirmeye başladığında aslı değerine yakınlaşır. Fakat tıpkı küçük mizahçıların, mizahın en alt dalı sayılan kelime oyunlarında sıkışıp kalmasında görüldüğü gibi, yeterliliklerinin hep bu ilk etapta rolantiye geçtiklerine şahitlik edilir.

Olması gereken ile olmaması gerekenin, beklenmedik ve şaşırtıcı izdivacı...

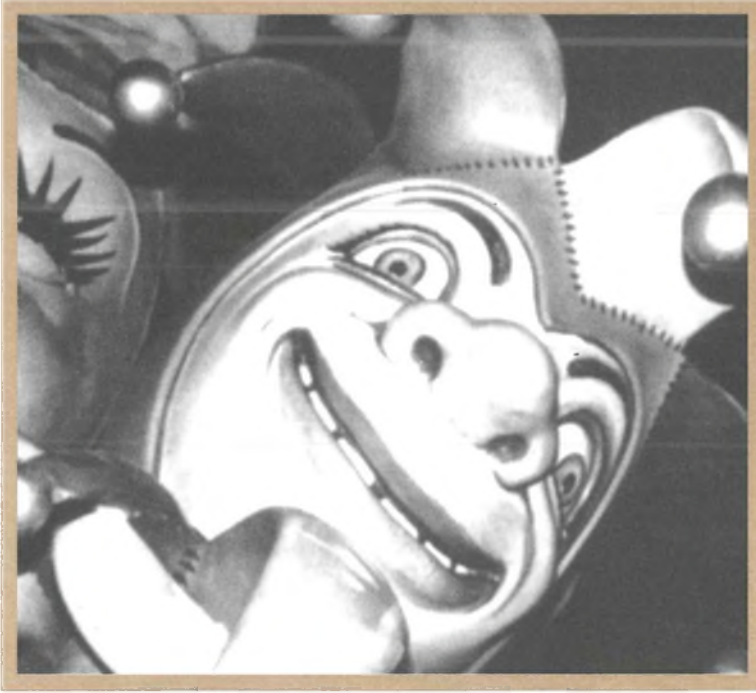
Mizahın kendisi de tezadın çocuğudur.

Nerede birbirine zıt iki öge yakalarsa orada hayat bulması işten bile değildir. Yeter ki bu iki karşıt ögeyi aynı anda göreceksin, üstelik hemcinslerine de gösterecek bir zekâ, aynı ayna orada bulunsun. Olağanın içinde saklı olağandışının, kimileyin de tersi-

ne, olağandışının içine gizlenmiş olağanın, bir biçimde yanyana gelerek tersyüzleşmesinden hareketle yakalanan espri, mizahçıların ana sermayesi.

İnsanın o güne değin edindiği kazanımlara göre alıştığı bir durumun peşisıra gelen beklenmedik gelişme, gülme arzusunu kamçılar. Alışlagelmiş gidişata uymayan herhangi bir aykırılık, mizahçının mal bulmuş mağribi gibi saldırdığı bir fırsat. Ama ya bu durumun kendisi ne? Niçin mizahçı varolanla sınırlı kalır da, meselâ yalnızca birkaç büyük isme özgü hayalgücünü işin içine katma evresine terfi edemez? Yoksa mizah hayale düşman mı?

Öyle varsaysak bile, kesinlikle hayalin mizaha beslediği oranda değildir bu düşmanlık!

Hiciv: Göğe Atılan Ok

İnsan gibi mizahın da soylusu, soysuzu var.

Mizahın asıl soylu gücü, toplumsal kazanımlardaki kutsallıkları ayak altına alan, statükoyu vazgeçilmez sayan, donukluğun ruhunu ve zihnini zaptettiği 'yukarıdakiler'e yönelik kullanıldığında, buna karşın boy hesabı gereği belden aşağı vurmaya reddettiğinde ortaya çıkar. Gerçekten de hiciv denilen ve toplumsal hayata malolan kişilere yönelik bu topatutmalar, sarakaya sarmalar, otoritenin görüldüğü ve zekânın izinin sürüldüğü tarihin bütün evrelerinde gözlenebilmekte. Kimileyin başarısız bir meslektaşına benzetilmek ile bazen de küçümsemelerin en acımasızıyla, bir hayvanla eş tutulmak arasında seyredebilen hicvin tuhaf bir nasibi vardır: Hecav yaşarken şöhrette hicvettiğinin üzerine çıksa bile kaderi değişmez: Hicvinin bakiliği, adının

faniliğini doğurur.

Rutinleşen bireysel, toplumsal veya siyasal hayata bir ivme kazandırmaya yönelik dinamiklerden biri sayılabilecek mizah yüklü eleştiri, bazen yapanın kellesi de dahil, hayli etkin bir 'temizlik' unsuru olabilmekte.

Yukarıdakileri (Veya düpedüz yukarıdakini!) diline dolayan mizah yüklü eleştiri, aşağıdakilerin çoğunun özentilerinin sahte tezahürlerinden teşekkül ettiğinde ve sık başvurulduğunda gücünün gereğini yerine getirememesi gibi bazı olumsuzluklar barındırsa da, hicvin aslında mizah tarihinde en büyük haneyi işgal ettiği bir gerçek.

Hiçbir büyük mizahçı, hicvin ince köprüsünü aşmadan, oturduğu tahta tırmanmamıştır.

Hicvin Dozu mu Olurmuş?

Hicvin tanımında, yukarıdakinin ayıp ve kusurunu teşhir düşüncesi ağır basar. Fakat tanımın öte-

sindeki uygulamaya bakıldığında, hicvin daha çok, yukarıdakinin kabahatini devleştirmekten başlayarak, varolmayan hataları bile eklemenin sanatı hâline getirildiği görülür. Bu aşamada heccavin, birilerine iftira atmaktan çok, abartının dozunu kaçırdığına şahit oluruz.

Her gerçek hicivde yine de ince bir ayarın varlığını sezeriz. Çünkü heccav öyle bir aşamadan seslenir ki, bir adım sonrası düpedüz hakaret ya da sövgüdür. (Dilerseniz burada bir parantez açarak, günümüzdeki 'hicivcilerin', başka işleri-güçleri yokmuş gibi sözü evirip çevirip siyasilere, özellikle de iktidardakilere getirmelerine karşın, dişe dokunur, sahiden topluma malolmuş hiciv örnekleri veremedikleri anımsanabilir ve bunun etmenleri üzerinde, bir saygı duruşu süresince düşünülebilir.)

Bir de mizahın adı kötüye çıkmış, yüzüne kara çalınmış bir üvey evlâdı var: Ancak dünyanın büyük edebiyatlarında görebildiğimiz, ironinin everesti: kara mizah...

Olağan mizahın tersine kara mizahın taliplisi de çok değildir. Zehirle pişmiş aşı yemeyi veya demir leblebiyi kemirmeyi hangi konuk göze alabilir ki zaten.

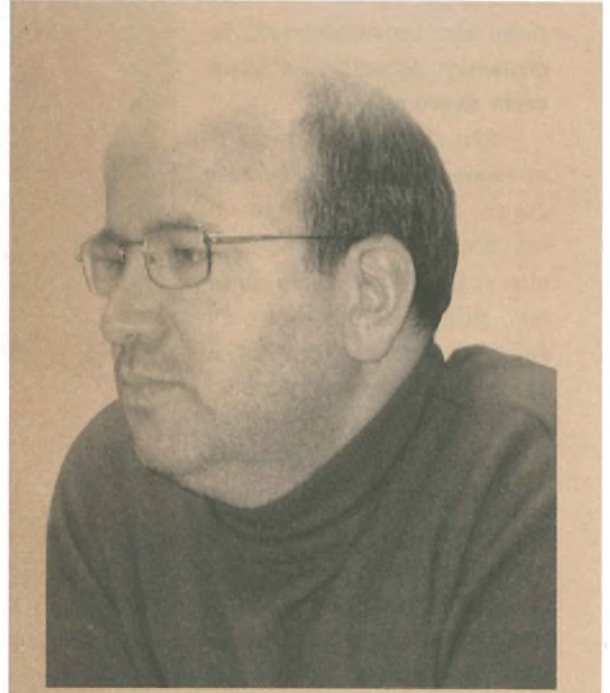
O yüzden de kahkaha, ne oranda bir malâyanilik içerirse içersin, her yaştan sohbet ortamlarının vazgeçilmez renklendiricisi olarak kabul edilir; ama dozunda kalmak koşuluyla.

Çünkü olağanın çevresinde ördüğü görünmez fanusu ancak gülerken sesin tırmandığı oktav baremi çatırdatabilmekte. Kahkahanın kudreti...

MUSTAFA OĞUZ'LA SÖYLEŞİ

Konuşan: Mustafa Aldı

Mustafa Oğuz, 1969 Erdemli-Limonlu doğumlu. Dokuz Eylül Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı mezunu. Yazı ve şiirleri *Kırkikindi*, *Yedi iklim*, *Dergah*, *Kayıtlar*, *Kardelen*, *İkinci Yazıları*, *Hece*, *Gonca* gibi dergilerde yayımlandı. Gonca dergisinde ve Gonca yayınlarında editörlük yapmış olan Mustafa Oğuz'la "*Çocuk şiirini*" merkeze alan bir söyleşi gerçekleştirdik. Tanzimat devriyle başlayan şiirdeki muhteva değişikliği sonraki dönemlerde şiir içinde düşünce ve şekil bakımından çeşitlilikler arz eden '*Çocuk şiirini*' doğurdu. Edebiyat tarihimizde yer edinen çocuk ve yetişkin şiirini bıçakla keser gibi, bir noktadan ikiye bölmenin zorluğu inkar edilemez. Fakat böyle bir ayırma için elimizde müsait bir tarihi birikim var. Çocuk şiiri gibi alışılmamış fakat zaruri bir ad altında toplanan şiirler var. Öteki şiirleri de doğrudan doğruya 'yetişkin şiiri' adı altında takdim etmenin güçlükleri de yok değil. Çocuk şiirinde açıklık, yalınlık esastır. Şiirde üslup şairin kişiliğinden, dünyaya bakışından ayrılamaz. Pakdil'in deyişiyle '*Mutlak Kl-tab'ı*, *Mutlak Önder*'in mutlak sözlerini; O'nun arkadaşlarının yaşantılarını, eylemlerini' çocuk edebiyatına yeniden aktarma gerekliliğini duyan şairlerce önemli bir imkan olarak görüldü çocuk şiiri. Şiire yeni bir söyleyiş getiren, üslup özelliği açısından, kullandığı dil açısından farklılıkları olan çocuk şiirini Mustafa Oğuz'la konuştuk. Oğuz'un dili kıvamını bulmuş, kavramları billurlaştıran bir dil. Çocukların dünyasına nüfuz eden şiirleriyle çocuk şiiri sahasında yerini almış bir şair. Okuma ediminin ilk yıllarından itibaren şiirle haşır neşir olma durumu bizi çocuk şiiriyle karşı karşıya bırakır. Oğuz oluşturduğu duyarlık alanıyla, sözün bereketli toprağından derlediği mısralarla çocukları yeni ufuklara kanat çırpıran şairlerden. Çocuk şiirinin basit bir 'duygularını dile getirme' olmadığını, bir emek ve işçilik gerektiğini ortaya koyan bir şair.

Çocuk, Allah'ın en saf şiiridir. Allah, insanı en güzel şekilde yarattık, buyurur. Bu yaratmanın en saf ve güzel hali çocukluktur. Melek olarak nite ederiz çocukları. Çocuk bu denli sahîh, temiz ve saf iken çocuksuluğu merkeze almak, çocukların bugünü elden kaçırmalarına neden olmaz. Akşine daha iyi bir yere gelmesini sağlar. Çocuklaşma ile şırmarmayı ayırma koşuluyla.

- Her şair şiirin tanımını yapar/yapmayı dener. Bu bazen uzun uzun olur, bazen de kısa. Enikonu bir söyleşi için çocuk şiirini nasıl tanımladığınızla, tanımlamayı denediğinizle başlayalım diyorum.

- Şiirin tanımı içine çocuk şiiri tanımını eklemek diğeri kadar zor olması lazım. Şiir tanımları içinde en sevdiğim ve öz olan şudur: Şiir, kendidir. Bu tanım, şiirdeki derinliği de şiirin kapsam alanını da çizer. Zor olsa da çocuk şiirinin tanıma soyunayım: Çocuksuluğun merkezinden çıkmadan, çocuğun anlayabileceği sözcüklerle şiirin bütün verilerinden yararlanarak ortaya konan şiirdir, çocuk şiiri.

- Çocuk edebiyatını nasıl tanımlarsınız? Çocuklar için şiir yazmak, çocuklara yönelik eserler kaleme almak 'cüce sanatkârlık' olarak nitelendirilebilir mi? Çocuklara anlatmak istediklerinizi en iyi biçimde hangi türde anlatabiliyorsunuz?

- Çocuk edebiyatı tanımı için çocuk şiirini tanımlarken kullanılan ifadeleri tekrarlayabiliriz. Çocuk edebiyatı, çocuksuluğu yaşayarak ortaya konan bir edebiyattır. Bu kimi zaman masalla olur, kimi zaman şiirle, kimi zaman hikaye ile... Aslında iyi bir metni çocuklar içindir veya değildir diye ayırmak da zordur. Çocuk edebiyatına ait bir metin diye sınırlanan bir yazıyı büyük bir insan da severek okuyabilir. Bu durumda o yazı çocuk edebiyatından çıkmış mıdır? Elbette hayır. Günümüzde bu alan netleştiği veya öyle kabul edildiği için çocuk edebiyatının varlığını kabul ediyoruz. Bunu kabul ettikten sonra da çocuk edebiyatının kendine özgü kurallarına riayet et-

meliyiz. Bu kurallar ne kadar netleşirse çocuk edebiyatı da o kadar netleşir.

Çocuklar için şiir yazmayı, çocuklara yönelik eserler kaleme almayı 'cüce sanatkârlık' olarak niteleme olayının bir zamanlar var olduğunu düşünüyorum. Bu anlayışla kaleme alınan eserler çocuk edebiyatının varlığını ortaya koymadı, tam tersine tartışılan bir konuma getirdi. "Kerhen" yazılan eserler de yankısını bulamadı. Yıllardır bu anlayış bir boşluk meydana getirdi. Bu açığı doldurmak isteyen yayıncılar batı klasiklerini çocuk kitabıymış gibi eğip bükerek kesip tırpanlayarak okurlara sundular. Batı klasiklerinin adı çocuk klasikleri oluverdi. Bir "Sefiller" yıllardır bu saçmalıklarla "kuşa dönerek" okurlara sunulmaya devam ediyor. Oysa akli başında hiç kimse "Sefiller"i çocuklar için yazıldığını söyleyemez. Bu zihniyete sahip kişiler çocuklar için yazmayı ve yayınlamayı 'cüce sanatkârlık' olarak al-

gıladığı için büyük yazarlarımızdan kitaplar okuyamadık.

Merhum Cahit Zarifoğlu, çocuklar için seviyeli metinler ortaya koyarak bu yolu açtı. Ardından iyi kitaplar ortaya kondu, Mevlana İdris, Mustafa Ruhi Şirin gibi isimler tarafından. Bu yolun gün gün genişlediğini görmekteyiz. Daha da iyi olacağı düşüncesindeyim

Bir yazar/şair, çocuklara anlatmak istediğini içinden taşırdığı zaman ortaya yazı veya şiir çıkar. Bu kimi zaman şiir olur, kimi zaman deneme, öykü veya masal.

Her bir türün kendine özgü artıları var. Bir denemede anlatılacak olan kendine denemede yer bulur. Bir tür sınırlaması içine girdiğimi düşünmüyorum. Ama şiirin yeri başka. Şiir ilhamla yazılır. Çocukların şiire uzak olduğunu üzümlere görüyorum. Bu durum beni denemeyi daha fazla öne çıkarmama zorunlu kılıyor. Çocukların şiire uzak durmasını ise şiir diliyle tanışmamış olmasına bağlıyorum. Şiir diye okutulan çokça basit metinler çocukları iyi şiire götüremiyor. Böyle olunca da çocuk şiirdeki tadın farkına varamıyor.

- Çocuk şiirlerinizin önemli bir kısmı dergilerde yayınlandı sanırım. Çocuk şiirinin oluşumu, gelişimi daha çok dergilerde yayımlanan şiirlerde izlenen görüntüden hareketle oluşturulabilir mi?

- Çocuk şiirini bu gün yayınlayan dergi olduğunu söyleyemeyiz. Gonca dergisi bir zamanlar bu misyonu üstlenmişti, ama son zamanlarda şiirden uzak durduğunu görüyoruz. Arkadaşım, Ebe Sobe dergileri de şiir için net bir

tavir ortaya koymuyor. Yaklaşık üç yıl Gonca'da şiirlerim yayınlandı. Geçmişte Zaman gazetesinin çocuk sayfasında da yayınlanmıştı.

Sorunun ikinci kısmına gelince, dergiler ciddi anlamda çocuk şiiri yayınlamadığı için "Çocuk şiirinin oluşumu, gelişimi daha çok dergilerde yayımlanan şiirlerde izlenen görüntüden hareketle oluşturulmaz" demek zorundayım. Şiir yayınlamayan dergilerden izlenen bir görüntü olmadığı için bunu söylemek zorundayım. Çocuk şiirleri için dergilerde direnen tek isim Bestami Yazgan'dır. O da tek başına ne oluşturabilir, bilemiyorum.

- Gökyüzünden habersiz şairlerin çocuk ufkunda uçurtma uçurmaları ne kadar sahici? Cumhuriyet döneminde Türkçe çocuk şiirinde 'muttakiler' deyince aklınıza hangi isimler geliyor? Arka planında İslami hassasiyeti barındıran çocuk edebiyatı eserlerine İslami çocuk edebiyatı sıfatı verilebilir mi?

- Her okur gibi çocuk okurlar da sahici olanla olmayanı çok iyi ayırıyorlar. Bunun için de gökyüzünden habersiz olanların çocuklara söylemek istedikleri "sahici" olamaz ve olamıyor da. Bu "gökyüzünden habersizlik" çocuksuluk, yalınlık, doğallık gibi birçok temel öğeyi alıp gitmektedir şairden. Gökyüzünden habersiz olan uçurtmadan da habersizdir ve onlar hiç uçurtma yapmamışlardır.

"Muttaki"likle edebiyatı bir birinden ayırmak gerektiğini düşünüyorum. Çünkü muttakiler hep edebiyatın karşısında oldular maalesef. Edebiyat gibi alabildi-

ğine özgür bir alan oluşturan temel direği çadırlarının içine almak istemediler. Onlara göre edebiyat "batılı tasvir ediyor"du. Batılı tasvir eden bir şeye ise sıcak bakmak doğru değildi. Bir zamanlar arabeskleşen ve bir furya olan "İslami roman" bu muttaki anlayışın ürünüydü. Bu anlayış doğrultusunda Mustafa Yazgan'ın yazdığı kitaplar bu gün nerde? Kalıcılığı yakalayamadılar; çünkü edebiyatın doğal yapısının taşları eksikti. Muttakiliği edipliğinin altyapısı olarak görüp edebiyatın taşlarını yerli yerine oturtan Cahit Zarifoğlu "çocuk edebiyatı" eseri ortaya koymuştur. Bu gün İslami çocuk edebiyatı ortaya konacaksa bu Zarifoğlu örneğinin arkasından gidilerek başarılabılır. Bir de şu noktaya değinmek istiyorum. Şiirin ve edebiyatın "İslami"liği veya "Gayri İslami"liği olmaz. İslami kimlik kişiler içindir. Cahit Zarifoğlu'nun birçok şiiri ile Cemal Süreya'nın şiiri yan yana durabi-

ilir. Türkiye'de ideolojik duvarlar ortadan kalkmaya başlarken hemen herkesin yazdıkları aynı mecrada akmaya başladı. Günümüzde "İslamcı" dediğiniz şairleri "sol" şairlerden ayırmamız nerdeyse mümkün değil. Artık ortak kavram, imge ve sözcüklerle şiir yazıyoruz. Bu gerçekleri göz önüne aldığımızda çocuk edebiyatını da "İslami çocuk edebiyatı" olarak nitelendiremeyiz. Dediğim gibi edebiyatın değil edebiyatçının İslamcılığı olabilir. Bu da o yazarın/şairin şuurlarını besleyen veriler olarak ortaya çıkar. Bu şuurla ile çocuklar için metin yazarlar, çocukların "akide"sine zarar verecek, evren-

sel ahlakını zedeleyecek "şey"ler yazmayacaklardır. Temiz ve sahih bir edebiyat ortaya çıkacaktır. Bu edebiyat aynı zamanda evrensel değerlerle mücehhez olduğu için "İslami" olmakla nitelenemez ve sınırlandırılmaz.

Muttaki dediğiniz kişiler bu belirtilen taşları yerli yerine koymakta noksanlıklar bıraktığı için "İslami çocuk edebiyatı" ortaya çıkmamıştır. Mevlana İdris, Cahit Zarifoğlu, Bestami Yazgan, Mustafa Özçelik, A.Vahap Akbaş, Yusuf Çağlar, Mustafa Ökkeş Evren, Salih Zengin, Burhan Eren, Gökhan Akçiçek gibi isimleri sahih ve temiz bir edebiyata emek verdikleri için sizin tabirinizle "muttaki" olarak anabiliriz.

- Mustafa Ruhi Şirin, çocuk şiirlerini çocukların duyusuyla yazmaya çalıştığını söyler. Çocuk şiirlerini siz nasıl yazar/söylersiniz? Çocuk şiirimizin, ninni üslubunun modernize edilişi olarak anılmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? Çocuk şiirinin büyük

oranda kendi geleneğini kurduğu
söylenebilir mi?

Türkiye’de bir çocuk şiiri dili vardır. Bu dili konuşan şairin çocuk yanı / içindeki çocuğun dile gelmesidir. Çocuk şiirini yazarken çocuk duyusu ve duyarlılığı ön plandadır. Bunu geri plana atınca yazılan şiir, çocuk şiiri olmaz. Çocuk şiiri yazan diğer şairler gibi ben de çocuk duyusunun merkezinde durduğum anda çocuk şiiri yazıyorum. Bu merkezin dışında olduğun anlarda yazdığım şiir “büyük” şiiri oluyor doğal olarak. (Çocuk şiiri varsa o zaman büyük şiiri de vardır değil mi?)

Çocuk şiirimizin ninni üslubunun modernize edilişi olarak anılmasını kabul etmiyorum. Günümüz çocuk şiiri ninniden çok daha fazla “şiirsel” ve büyüklere yakın. Büyüklere yakın derken ninninin seslendiği yaş ile şiirin seslendiği yaşa dikkat çekmek istiyorum. Ben bu şekilde bir yaklaşımın yerinde olmadığını düşünüyorum. Çocuk şiirinin büyük oranda kendi geleneğini kurduğu söylenebilir; ama acıtıcı olan kendi geleneğini kuran şiirin devamını getirememesidir. Günümüzde çocuk şiirini gürül gürül akıtacak mecra yok. Böyle olunca da çocuk şiirini oluşturan şairler, şiir yayınlayacak dergi bulamıyor. Yayınevi olarak sizlerin çocuk şiirlerini de yayın planına almanız gerçekten takdir edilmesi gereken bir atılım. İnşallah, sonunu başarıyla getirirsiniz.

- Tomris Uyar *Milliyet Sanat*’ta yazdığı bir yazıda, çocuğun el değmemiş, masumiyetin göstergesi olarak simgeselleştirilmesini eleştirir. ‘Şiirde hangi dünya görüşü savunulursa savu-

nulsun, şair dünyayı çocuk’un gözünden görme, (...) bir anlamda ‘çocuklaştı mı’, dili de, deyişi de, imgeleri de çocuklaşıyor’ diyor. Şiirde çocuklaşma, çocuk duyarlılığı çocukların bugünü elden kaçırmalarına neden olur mu? Ziya Osman Saba ile başlayan çocukluk temalı şiirler çocuk şiiri olarak değerlendirilebilir mi?

- Çocuk, Allah’ın en saf şiiri-
dir. Allah, insanı en güzel şekilde yarattık, buyurur. Bu yaratmanın en saf ve güzel hali çocukluktur. Melek olarak niteleriz çocukları. Çocuk bu denli sahil, temiz ve saf iken çocuksuluğu merkeze almak, çocukların bugünü elden kaçırmalarına neden olmaz. Aksine daha iyi bir yere gelmesini sağlar. Çocuklaşma ile şımarmayı ayırma koşuluyla. Şiirde çocuğu iki şekilde görme var. Bir: çocuğa dönük şeyler söylemek, ki bu çocuğun karşısına geçip konuşmaktır. İki: çocuğun yanında durup onun diliyle konuşmak, çocuk diliyle dile getirmek. Bana göre çocuk şiiri ikinciye girenlerdir. Ziya Osman veya bir başkası çocuklar için bir şeyler söylemişse o “çocuk şiiri” değildir. “Anne-
ciğim / Allah ne kadar yakın / Hu dedim / Duydu beni” dizelerini hatırlıyorum Ali Akbaş’tan. İşte bu dille söylenen şiirdir çocuk şiiri. Yani çocuk temalı şiir, çocuk şiiri değildir.

- Eagleton, *Edebiyat Kuramı*’nda modern edebiyat tarihinin çağımızın politik ve ideolojik tarihinin bir parçası olduğunu göstermeye çalışır. Edebiyatı tabiri caizse ideolojik aygıtlardan biri olarak değerlendirir. Çocuk edebiyatı/şiiri ve ideolojî ilişkisini nasıl anlamlandırıyoruzunuz? Çocuk şiirine misyon yüklenmeli mi-

dir? Toplumsal adaletsizliğe karşı çıkış ya da değerleri öğretmek gibi.

- İnsanların döne döne okuduğu bir didaktik şiir hatırlıyor musunuz? Şiir ideolojik tavrı ve öğreticiliği dışlar. İster çocuk, ister büyükler için olsun. Bu gerçeği göz önüne alınca çocuk şiiri misyon kaygısı taşımamalı. Evrensel doğrular ve güzellikler “şiiriye-
tin” bütün gereklerini sahip bir şekilde işlense yeterlidir. Şiir, dikte eden değil, işaret eden, duyuran ve gösterendir. Şiire toplumsal adaletsizliğe karşı çıkış gibi misyonlar yüklenmemelidir. Misyon yüklenen şiirler, kalıcı olamamıştır zaten.

Son yıllarda şiir ölüyor mu, tartışması sık sık gündeme geliyor. Edebiyatımızın şiirden yana yoksul ya da yoksun olduğunu kimse söyleyemez. Hatta denebilir ki, en verimli tür şiirdir edebiyatımızda. Edebiyatı bu gün ve yarın onurlandıracak bir yetkinlikte olan şiirin çocuk edebiyatı alanında masala, hikayeye göre ‘üvey tür’ görülüşünün altında yatan temel etkenler nelerdir?

- Türk toplum tarihinde şairin yerine bakmak lazım ilkin. İslam öncesinde toplum içinde etkin bir konumu var. İslam sonrasında Ahmet Yesevi, Mevlana, Yunus Emre gibi şairlerin toplum içindeki etkinliği ve önderliği de ortada. Benzer durum Mehmet Âkif, Nazım Hikmet, Necip Fazıl için de söz konusu. Şairin önderliği ve toplum tarafından bayraklaştırılması 12 Eylül sonrası bitirildi. Bu aynı zamanda şairin toplum içindeki yerini de ortadan kaldırmak demektir ve nitekim kaldırıldı. Günümüz şairleri artık toplumun ihtiyaç duyduğu kişiler değil. Böyle

olunca da şairin ürettiklerinin tüketicisi ve etkisi yok. Edebiyatımızın şiirden yana yoksul ve yoksun olduğu yanılısamı bu yüzden. Yoksa şiirin öldüğü filan yok; şiirin ve şairin küçülmesi ve yüksek zümreye has olması var. Şu an Türkiye’de şiirle hemhal olan 2-3 bin yüksek zümre var. Şiirin alanının bu denli daralması kaçınılmaz olarak çocuk şiirine de yansdı. Bu bir “üvey tür” görme değil, yukarıda açıklamaya çalıştığım noktanın tezahürüdür.

- Mısralarınızda Kitabı Kerim’in hayat veren sözlerini ağırlıyorsunuz. Kadim değerleri çocuklara taze sözlerle aktarmak isteyen yazar iletimini başarılı bir şekilde gerçekleştirmek için nelere dikkat etmelidir? Önemlediğiniz temalar arasında önemli yer kaplayanlar hangileridir?

- Hayatını “kitap” eksenli yaşayan duyarlı şairlerin hepsi “kadim değerlerini” kutsal kitaptan belirlemektedir. Dolayısıyla çocuklara bu değerleri yeni bir söylem ile vermek isterken dünyanın gölgeliği ve geçiciliği içinde okuru, insan olarak “güzel” olana çağırmaktır amaç. Bu “güzel” ne kadar çoğalırsa hayat da o kadar “güzel” olacak ve bizleri Yaratıcı’nın “güzel” olarak nitelendirdiği noktaya gelmiş olacağız. Suyu taş atıp ilk halkayı oluşturmaktır şiir. İlk halka, dalga dalga yayılacaktır tüm suya. Çocuğu/insanı “güzel”e çağırırken yağmur da iyilik de sevgi de önemli temalar olabilir.

- İçinde yaşanan devrin şartları kendisini edebiyat ortamında bir şekilde hissettirir. Bu bakımdan Müslümanlar arasında son zamanlarda yaygınlaşan, bazen

ipin ucunun kaçırıldığı etkinlikler düzenleniyor. Örneğin, Hz. Peygamber’e (S.A.V.) şiir yazma, mektup yazma gibi yeni çocuk atölyesi çalışmaları, yarışmaları tertip ediliyor. Bu tür yeni etkinliklerin sahil bir biçimde sürdürülebilmesi için nelere dikkat edilmelidir?

- Bu tür etkinliklerde seviyeli olmak esastır. Yazı denen nesnenin “hakiki”si öyle etkinliklerde ortaya çıkmaz. Onun için o şiir yazma vs. etkinliklerinden de çoğunda “iyi” bir şey ortaya çıkmıyor. Bunun yanında Nurullah Genç’in Yağmur’u da bir etkinliğin meyvesi. Çocukların dünyasına Peygamber Efendimiz’i yerleştirmesi bakımından seviyeli tutulmak şartıyla (zorlamadan, doğal bir şekilde vs.) faydalı olabilir. Ben Peygamber Efendimiz’le ilgili bir deneme almak için üç dört ay yoğunlaştım ve o atmosferi yakalamaya çalıştım. Yazı şu cümlelerle başladı bir sahur vakti: “Kalemimle kalbim arasına tereddüt hiç bu denli girmemiş, kelimelerin bu denli uzağına hiç düşmemiştim. Elim hiç bu denli ürkek davranmamıştı kaleme ve kâğıda uzanırken Ey Resûl!” Sözün ucu kalbe dokunmadan çıkmışsa ortaya okurun da kalbine kadar gitmez zaten o söz. Yazan da yazdıran da bu “duyma”yı dikkate almalı ve ona göre hareket etmeli. Bunu yaparken dozu bir yerde tutmasını bilmeli. Peygamber sevgisini oluşturmaya çalışırken “nefret” de ettirilebilir ki en kötüsü de budur. Bir de duymadan kuru sıkı cümlelere sarılmış öğrenci yazıları ortaya çıkar ki kalp acıtırıcıdır bu durum. İyi niyetle yola çıkıp kötü semere alacak durumlar

meydan vermemeli çocukların sorumluları.

- Çocuğun/çocukluğun okunması dolayısıyla çocuklar için edebiyat eserlerinin kaleme alınması ile ilgili yeni çağ sendromu gündeme getirilir. Çocukluğun tarihsel konumlandırılışı hakkındaki kanaatleriniz nelerdir? Çocukluğun hakim kültürdeki konumlandırılışını onamakta mısınız?

- Hakim kültür, düşünsel derinlikten uzaktır. Bu haliyle onanacak bir yönü yoktur. Hakim kültür, çocuğu merkeze yetiştirecek bir kitle olarak değil, tüketecek bir kitle olarak görmektedir. Bunun yanında eğitime önem verenler de vardır ki onlar onanabilir.

- Şiirinizin beslendiği kaynaklar nelerdir? Şiire nasıl başladınız? Çocukluk günlerinizin geçtiği yerlerde şiir havası eser miydi?

- Şiirin beslendiği kaynak, şairin beslendiği kaynaktır. Muhafazakar ve Müslüman bir aile içinde Anadolu’da boy sürmüş biri olarak şuuraltım ortadadır. Muhteşem bir tarihi miras, akıl almaz başarılarla sahip bir milletin özgüveni. Tarihi kadar edebiyatı ve şiiri de zengin bir millet. Türkiye’de bir şairi besleyecek yeterli altyapı var. Bu zenginlik içinde şiirin gelişimini ve mirasını iyi çözümlediğiniz zaman bir de şairlik yeteneğine sahipseniz şiirde iyi bir noktada durabilirsiniz. Okula başlamadan edebiyatçı/yazar olmaya karar vermiş birisi olarak ilkokuldan beri şiirle en alt düzeyden başlayarak hemhal olmuştum. Özellikle ortaokulda Türkçe öğretmenimiz her hafta defterimize müfredat dışına

çıkıp usta şairlerden şiirler yazdırırdı. Bu iyi şiire okur ve yazar olarak yönelmemi hazırladı sanırım. Aile çevremde şiir yoktu. Üniversite yıllarında ise çok iyi bir atmosferimiz ve ekibimiz vardı. Necip Fazıl'dan başlayarak şiir iklimine girmiştik. İyi şiirle bir defa tanışmışsanız kopamazsınız zaten. Üniversitede okurken "şiir" nerdeyse her şeyimizdi. Şiir okumadan geçen günlerimiz yoktu. Bu böyle devam edegeldi. Bir arkadaşım, ki kendisi de şairdi, çocuk şiirinin çok zor olduğunu, çocuk şiiri yazamayacağımı söylemesi üzerine çocuk şiirleri yazmaya başladım ve başardığımı sanıyorum. Bunu başarmamda içimdeki çocuğun/çocuk sevgisinin önemi büyük. Birçok şiirime de çocuklarım ilham oldular. Dağa çıkıp yıldız toplamamızı isteyen bir oğlum vardı. Bunun gibi doğal çocuksuluklardır çocuk şiirini besleyen damar.

Çocuk dergilerinin çocuklara kültürel açıdan kazandırdıkları nelerdir? İyi bir çocuk dergisi için temel ölçütler sizce ne olmalıdır?

Bir çocuk dergisi, okuru olan çocuk için her şeydir. Bilgiyi, ahlâkı, kültürü, şuuru alacağı kaynaktır dergisi. Bence öğretmenininden daha etkilidir. Çünkü zamanı gelir öğretmene küser, kızar, ama aynı duyguyu dergisine karşı yaşamaz. Bu denli önemli olan dergi, çocuğun şuuraltını oluşturmakta, onu şekillendirmektedir. Bir dergi çocuğu vatan haini de yapar, vatansever de... Yazının ve derginin bu gücünden dolayı vardır dergiler. İyi bir dergi, dini, milli, an'anevi unsurlar yanında evrensel unsurları ve değerleri de barındırıp okuruna bu değerleri aşılayabilmelidir.

Bunu yaparken didaktik, kuru ve heyecansız bir çizgide değil, vermek istediğini edebi zenginliğe sahip heyecanlı, canlı bir şekilde verebilmelidir. Aksi halde çocuk, o dergiyi okumaz.

- Sözcükler dergisinin yönetimini sürdüren şair Turgay Fişekçi Gösteri dergisinde 'Okul yıllarında çağdaş şiirin tadını alabilse çocuklarımız bir daha şiirden kopamazlar, ama okullarımız eğitim düzenimiz bunu sağlayamıyor' diyor. Çocukların duygusal eğitiminde önemli bir yeri olan şiirin ilköğretim Türkçe ders kitapları ve Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi kitaplarındaki örnekleri hakkında neler söylenebilir?

- Neler söylenebileceğini Turgay Fişekçi özetlemiş. Ders kitaplarındaki şiirler genel anlamıyla bir feaat. Öğrenciye şiir diye şiirden çok uzak metinler veriliyor. Şiir olduğu tartışılmayan şiir anıtlarımızdan oluşan bir kitap hazırlansa ve her öğrenciye ulaştırılsa o zaman çocuklarımız bir daha şiirden kopmaz. Monna Rosa, Ben Sana Mecburum, Serenat... gibi tadı insanın damağında kalan şiirle tanışan kişi, şiirden bir daha kopamaz. Gel gör ki ders kitapları bunu sağlamaktan uzak. Ders kitabı hazırlayanlar adı sanı olmayan metinleri şiir diye koyuyorlar. İhtimal o kitap için siparişle yazılanlar da vardır içlerinde. Ders kitabına alınan şiirler için belirlenmiş kıstaslar olmalı ve o kıstaslara uyan şiirler kitaba alınmalı.

- Faulkner, bir ara şöyle demişti: 'Her yazarın istediği, şiir yazmaktır. Ama bunu yapamadığını görünce zamanımızın en güç türüne kısa hikâyeye yönelir. Bunda da dikiş tutturamayınca romanlar yazmaya koyulur' Fa-

ulkner böyle demiş ama bütüncül edebiyat insanı olabilmeyenin bir yolu da edebiyat türlerinin tümünde denemelerde bulunmaktan geçer. Şiir dışındaki türlere yönelişiniz hususunda neler söylemek istersiniz?

- Aslında şöyle bir durum var. Yazar yazmaya deli dolu bir halde başlar ve bu başlangıç anında yazacağının öykü, roman veya şiir mi olacağı onun çok da umurunda değildir. Yazılan metnin hangi yazı türüne girdiği daha çok eleştirmenlerin ve akademisyenlerin ilgilendiği bir husustur. Bu açıdan bakıldığında bir yazarın şiir, öykü ve roman arasında dolaşması, "deneme" olarak algılanmamalıdır. Evet, şiir yazının anasıdır. Türk edebiyatı en baştan şiirle başlamış ve şiirle devam etmektedir. Şiir yazma artışına sahip olan bir şairin diğer türlerde yazdığı zaman şiirden fazlasıyla yararlandığını görürsünüz. Bu kimi zaman farkında olunan kimi zaman olunmayan bir durumdur. Bir de şu var: roman ile çizilen dünyayı şiirle vermek mümkün müdür? Elbette hayır. Böyle olunca Faulkner'in görüşüne katılmıyorum. Ahmet Hamdi Tanpınar, şiir, öykü, deneme ve roman yazmış bir edebiyatçımız. Beş Şehir'de şiirsellik üst düzeydedir. Şimdi kalkıp da Tanpınar, şiir yazamadığı için deneme türüne yönelmiştir mi diyeceğiz? Cemil Meriç, düzyazılarına şiirin tadını vermiştir. Şiir yazmayan Cemil Meriç'in şiirselliğini nasıl açıklayacağız? Bir edibin yazı türleri arasında dolaşmasını, birini başarıp başaramamasıyla değil de her biri ayrı özellik gösteren yazı türlerinden yararlanması olarak görmek lazım.

MUSTAFA NECATİ SEPETÇİOĞLU VE SESİZ KAHRAMANLARIMIZ

Mustafa Miyaşoğlu

Romancı ve tiyatro yazarı ağabeyimiz Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun ölümünü bir gazetenin kültür sanat muhabirinin telefonundan öğrendimce çok üzüldüm. Emekli olduğundan beri evine kapanıp tarihimizi romanlaştırmaya çalışan bu sessiz kahramana Allah'tan rahmet diledikten sonra kısa bir değerlendirme olarak şu cümleleri ifadeye çalıştım:

"Kemal Tahir'in Devlet Ana'sından sonra biraz da ona özenerek yazdığı tarihî roman dizisi ile birçok gencimize tarih şuurunu kazandırdı. Tarih romanı açısından unutulmaz bir isim. Çanakkale'yi ilk kez romana döken romancımız olması bakımından önemli bir yere sahip. Ayrıca, Karanlıkta Mum Işığı, Cevahir ile Sadık Çavuş'un Buğday Kamyonu, Köy Enstitülülerin Dışında Anadolu romancılığının samimi bir örneği sayılabilir."

Bu cümleler Zaman gazetesinde yayınlandığı gün çoğunluğu dostlarından oluşan kalabalık bir cemaatle cenazesi kaldırıldı. Fakat gazete ve televizyonlar yeterince yer vermedi.

Marmara İlahiyat Vakfı Camii'nden kaldırılan cenazesi Karacaahmet Mezarlığı'nda defnedilirken karşılaştığımız dostlarla, Dede Korkut geleneğini sürdüren yazarımızla ilgili hatıralarımızı ve eserlerinin önemini konuştuk. Son yıllarını daha çok köşesine çekilmiş bir münzevi gibi geçiren, Türkiye Yazarlar Birliği'nin davetlerine ve ödül törenlerine bile katılmak istemeyen ağabeyimizin alınganlıkları, kadrinin yeterince bilinmeyişi canımızı sıktı.

Sanatçı Mizacı ve Yalnızlığı

Sepetçioğlu'nun adını ilk kez **Ab-**

dürrezzak Efendi (1956) adlı hikâye kitabında görmüştüm. Sıkı bir hikâye ve piyes okuyucusu olduğum lise yıllarında bu Anadolu çocuğu ilgimi çekmişti. Sonraki yıllarda bazı dergilerde hikâyelerine rastlıyorum, okuyordum. Hikâyelerinde kendine özgü bir dili ve hayata karşı naif bir bakışı vardı. Şehirli insanın tabiata hasreti ve köklerine dönüş çabası bu hikâyelerde açıkça görülüyordu.

Onun cüsseli vücudu ile bir kısmını daha sonra **Menevşeler Ölmemeli** (1972) adlı bir kitapta topladığı bu hikâyelerindeki tiplerin naif tavrı arasında çelişki açıkça görülüyordu. Fakat bu çelişki kitaplaşan ilk romanı **Kilit** (1971) ile birden bire ortadan katılı; yazar kendine özgü tavrı ve üslûbu bulmuş oldu. Malazgirt Zaferi'nden İstanbul'un Fethi'ne kadarki dönemi konu edinen romanlarıyla **Dünkü Türkiye** ve **Cevahir ile Sadık Çavuş'un Buğday Kamyonu**, **Karanlıkta Mum Işığı** gibi romanlarıyla da **Bugünkü Türkiye** dizileri yayınladıktan sonra M. N. Sepetçioğlu'nun kendi dünyasını kendine özgü bir üslûpla ortaya koyduğu görüldü.

Büyük Otmarlar adlı oyunu TMTF adlı gençlik teşkilatı tarafından sahneye konurken seyret-

miş, Sepetçioğlu ile de tanışmıştım. Piyes hakkında yazdığım tanıtma yazısını çok beğenmiş, oyun basılırken de kitaba iktibas etmişti (1970). O yıllarda onun gibi ben de tiyatro delisi olduğum için birbirimizi sevdik. Fantezisi zengin, antik çağa özgü bir kral tiyatrosu gibi yazılmış, beşerî meseleleri ele alan iyi bir oyundu. Bu oyun uluslararası gençlik tiyatroları festivalinde derece kazandı, ama kamu tiyatroları tarafından sahneye konmadı.

Sepetçioğlu 60'lı yıllarda pek çok tiyatro eseri yazmasına rağmen, Trampacılar adlı köy oyunundan başka onun hiçbir piyesi Şehir ve Devlet Tiyatroları tarafından sahnelenmedi. Bunda kamu tiyatrolarının da içine alan kültürel politizasyonların elbette etkisi var. Epeyce bir zaman solcu olmayan hiçbir yazara sahnelerinde yer vermeyen özel tiyatrolar anlaşılabilir de halkın vergileriyle ayakta duran kamu tiyatrolarının yöneticilerini anlamak mümkün değil.

Öte yandan, Sepetçioğlu'nun başına buyruk, biraz delişmen Anadolu çocuğu tavrının da kültür çevreleriyle yaşadığı uyumsuzlukta epeyce etkisi oldu. Yalnız solcularla değil, sağcı bilinen çevre-

lerle de anlaşabildiği de söylene-
mez. Bunda kendi yaptığından
emin, hiçbir eleştiriye tahammülü
olmayan sanatçı tavrının da etkisi
oldu. Bu tavır, belki de son dö-
nemde yaşayan sanatçılar arasın-
da herkesten çok onun yalnızlığa
düşmesinde yol açtı.

Sanat Anlayışı ve Eleştiriler Karşısındaki Tavrı

Bir konuşmasında Sepetçioğlu,
sanat anlayışını hadise dayandır-
dığını ifade etmektedir:

"Büyük Peygamber'in iki sö-
zü benim sanat anlayışıma ışık
tuttu ve sanat yolumu çizdi: 1) *Yatıştıran yalan, fitne koparan
doğrudan evlâdır.* 2) *İkincisi bir
olaya dayalı sözdür: Büyük Pey-
gamber, ashabıyla birlikte, hava
almak için Mekke dışında gezer-
ken taaffün etmiş bir köpek leşi-
ne rastlamıştır. Kokudan burun-
larını tutan ashabına gülerek ba-
kan Hz. Muhammed, köpeğin bir
sıra beyaz dişlerini göstererek:
"Ne güzel!.." buyurmuşlar, "baki-
nız inci gibi dişleri var..."*"

Sosyalist gerçekçi-
lerin dünyayı deği-
ştirmek çabasını pro-
testo etmek için,
sanat eserinin dün-
yayı değiştiremedi-
ğini romanlarının ar-
ka kapak yazıla-
rında ısrarla
ifade

de eden Sepetçioğlu, amacının
güzelliği ortaya koymak olduğu-
nu anlatmaktadır:

"Bir dünya yaratacak güçte
büyük olan bu sözü ilk duydu-
ğumda tüylerim ürpermişti; unu-
tamam, çirkin, kötü, sefil, gös-
termek ucuz ve kolaydır. Pahalı
ve zor olan o çirkinlik, o kötülük
ve sefalet içinde var olan ve giz-
lenen güzeli ve güzelliği görebil-
mektir."

M.N. Sepetçioğlu'nun *Kilit* ro-
manı yayınlandığında, bu roma-
nın dilindeki Kemal Tahir etkisine
dikkati çektiğimde, bunu bilerek
yaptığını, romanın öyle değil böy-
le yazılması gerektiğini ifade et-
mek istediğini belirtmişti. Yani
iddiası çok büyüktü; usta-çırak,
özgünlük-taklit meselelerine bi-
lenenden çok farklı, denebilirse
kendince bir üslûpla yaklaşıyor-
du. Kemal Tahir kadar Tarık Buğ-
ra'yı da kendine rakip görüyor,
benzer konularda yazarken onla-
rın önceliğini-ustalığını, en
önemlisi üslûp meselelerindeki
titizliklerini umursamıyordu.

Bu yüzden de *Kilit*'ten sonra
yazdığı, her yıl birini yayınladığı
bir dizi romandaki savruluklara
dikkati çekenlere de kızılıyordu.
Kabaklı Hoca bunu ve tavrını
şöyle ifade eder:

"Tarihimizin özellikle şanlı bö-
lümelerini destanlaştırmağa, hik-
metleştirmeğe ve romanlaştır-
mağa büyük heyecanla soyunan
Mustafa Necati Sepetçioğlu, za-
manla romanları-
na göstermesi
gereken teknik
özenişlere aldırma-
z olmuştur. Romanda
bütünlük, sözü kısa
kesmek, üslup güzelliği

gibi şartları önemsemeyerek ça-
lakalem yazmaya koyulmuştur.

"Ne yazık ki bu yargılar git-
tikçe daha geniş çevrelerce be-
nimsemektedir. Uzun ve bazen
gereksiz cümlelerinden, uzatma-
larından, bazı karışıklıklardan
kurtarıldığı takdirde, bu eserlerin
güzel ve seçkin tarafları yine de
ortaya çıkabilir." (Türk Edebiyatı,
cilt 5, s.492).

Necmettin Turinay, M.N. Se-
petçioğlu'nun *Bu Atlı Geçide Gi-
der* (1977) adlı romanı yayınlan-
dığında, "Bu romancı nereye gi-
der" başlıklı bir yazı ile Sepetçi-
oğlu'nun romanlarına eleştirel
bir tavırla yaklaşmış, o da buna
kızmıştı. Giderek kendi dünyası-
na kapanır olmuştur.

Buna rağmen, ben onun Sel-
çuklu, Osmanlı ve günümüz Türki-
yesini konu edinen romanlarını
önemsemiş, bunlar üzerinde yete-
rince çalışılmadığına üzölmüşüm-
dür. *Çanakkale Üçlemesi* de konu-
sunda ilk önemli roman denemesi-
dir, ama üzerinde durulmamıştır.
Pek çok ödöl kazanan Sepetçioğ-
lu, romanları ve tiyatro eserleriyle
yeterince incelenmemiştir.

Çağdaş Bir Dede Korkut

Sepetçioğlu Türk destanlarını
Yaratılış ve *Türeyiş* adlı bir kitap-
ta yeniden yazmayı denemiş,
sonra da *Sonsuza Uyanan Taşlar*
adlı başka bir kitap yayınlamıştı.
Dede Korkut hikâyelerini de gü-
nümüz diline çevirmişti. Bu tür
kültür kitapları onun dünya görü-
şünü verir.

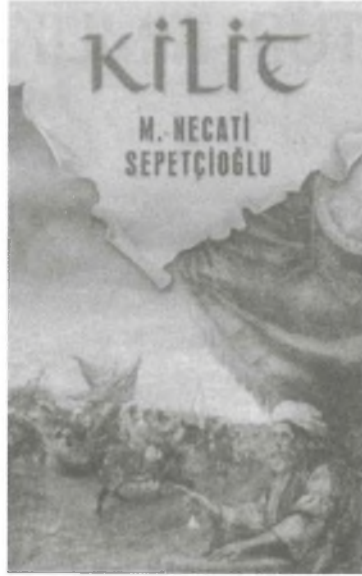
Destan devrinin metinleriyle
efsanelerini kendi sanat dünyası-
nın fantezileriyle zenginleştiren
Sepetçioğlu'nun kendisini çağ-

daş bir Dede Korkut gibi görerek bütün romanlarında ona yakın bir tavrı ve üslubu geliştirdiğini görürüz. Fakat bu tavrı yalnız ona mahsus ve onun ele aldığı konular yalnız onun inhisarında değildir elbette. Çünkü Dede Korkut bu milletin dini ve milli değerlerine sahip çıkarak yaşanan olaylarla tarihten ders çıkarmaya çalışanların hepsi için öncü bir usta anlatıcıdır; Nasreddin Hoca, Yunus Emre ve Mevlâna gibi milli kültürümüzün sembol şahsiyetlerinden biridir. Evliya Çelebi nasıl seyyahların pîri ise, Dede Korkut da öyle hikâye ve romancıların pîri sayılmalı...

Kilit'ten başlayarak 20 romanda ve en az beş piyesinde bu çağdaş Dede Korkut tavrı ona özgü üslûbun yansımaları halinde kendini göstermektedir. Fakat bu üslûbun birkaç yazarın denemesiyle sınırlı kalması, imkânlarını ortaya koyacak çalışmaların yaygın bir nitelik göstermemesi ve en önemlisi de müstakil çalışmalara konu olmaması üzücü...

Sepetçioğlu kendisinden önce yazılanlardan nasıl faydalandıysa, ondan sonra yazanlar da Sepetçioğlu'nun yazdıklarından faydalanmaya kalktıklarında bundan rahatsızlandığını gördük. Özellikle Tarık Buğra, *Osmanlık*'ta *Devlet Ana* ile yarıştığı gibi Sepetçioğlu'nun o dönemle ilgili romanlarından da faydalandığı için öfkesini çekmişti. Esasen Tarık Buğra da onu pek çok bakımdan engellemeye çalışır görünmüş; sanatçı rekabeti ikisini de yıpratmıştır. Tabii bütün bu çatışmalarda ikisinin kendine özgü farklı mizaçlarının etkisi de görülmüştür.

Fanatik Taraftarların Sahte Kahramanlıkları

Bu arada, kendini edebiyat jandarması sanan, son zamanlarda çeşitli gösterilere katılan nümayişçilerin üslûbuyla bizi paylamaya çalışan bazı okuyucuları anlamak da mümkün değil. Kimsenin bilmediği kendi sözlerini ve fikirlerini söylemeye başkalarını memur görüyorlar.

Mustafa Necati Sepetçioğlu'nun romanları çok okunmuştur, ama maalesef romancılığı çok az insanı ilgilendirmiştir. Ben bu az insanlardan biriyim ve bunu da bir kitabım ortaya koyar. *Roman Düşüncesi ve Türk Romanı* adlı kitabımda, Romanda Kültür Birikimi ve Çağdaş Türk Romanı başlıklı bölümlerde onu tarihi roman ve Anadolu romancılığı yönleriyle ele alıp değerlendirmiştim. Esas olarak yukarıdaki değerlendirmeye çok yakın olan, bence bugün de doğru görünen, ama hiçbir fanatik taraftarın bilmediği üç paragraftan biri şöyle:

"Kemal Tahir yalnız dil bakı-

mından değil, sanat anlayışı bakımından da epeyce bir zaman daha Ahmet Mithat Efendilik yapmak gerektiğini savunuyordu. Bu yolda onun gibi roman okuyucusuna bilgi vermek, görüş açısını zenginleştirecek sosyolojik açıklamalar yapmak maksadıyla, çağdaş romancıların bir zamandır terkettikleri bir tutuma dönmekten de kendini alamadı. Bu tutumun bir kısım sosyalist yazara olduğu kadar milliyetçi ve Müslüman yazarlara da örnek olduğunu ve roman türünün popüler hale gelmesine yol açtığını belirtmek gerekir. Erol Toy, Mustafa Necati Sepetçioğlu ve Yavuz Bahadıroğlu'nun birbiri ardından yayınlanan tarihi romanlarında bu temayül açık seçik görülen bir özellik oldu." (s.76, 1998).

Rahmetli sessiz kahramanların garip taraftarları var. Eli kalem tutmaz, dili de kavgadan ve hakaretten başka şey bilmez fanatlara kültür ve sanat meselelerini bırakmamalıyız. Eğer bu toplumun kendine özgü bir romanı olacaksa, bunu dert edinenler gerçekleştirecek elbette...

DİL-DİN-KÜLTÜR-KİMLİK

Ali Nar

"Allah sözlerin en güzelini kitap olarak indirdi..." (Zümer:23)

Sözün en güzeli, hoşlukla birlikte doğruluğu ve anlaşılabilirliği sonucunda faydalılığıdır. Söz, sırf zevk için söylenmez: İnsanlığın kaç binlerce yıl ve çağda oluşturduğu dil (veya diller) birbiriyle ve kitlelerle fikir ve duygu alışverişinin aracı olmuştur. Bu aracılık hem hızlı hem en emin yoldur; yanlış kavranma tehlikesi asgari-dir, tekrarı onu telafi eder. Öbür anlaşma vasıtaları çoğu kere yanıltıcı veya ağır işleyicidir...

Doğru söz doğru dille söylenebilir. Bu da oluşan dil kurallarının yerli yerinde kullanılmasıyla gerçekleşir. O kuralların kâmil manada uygulanışına ise **"edebi dil"** denir. Sözün edebi olması, **yerinde ve yeterince söylenmesidir**. Bu, "icazın" da tarifidir.

Ama "fesahat ve belagat" kavramları da daha bir kuşatıcı tanıtmaya yarar:

Fasih söz, gelişmiş ve oturmuş olan dil kurallarına göre söylenen, dolayısıyla her seviyedeki (o dili bilen) insan tarafından anlaşılabilir sözdür. Bir de, yerine ve insanına göre ustaca söylenir, yani "beliğ" olursa, o söz edebidir...

Edeb, ölçü ve disiplin anlamı-

na da gelir. Sözün edebi, o dilin kurallarına tam uygun olmasıyla başlar dedik. Bu kurallar; kelimelerin **asaleti** ve cümle içinde uygun tarzda kullanılması demektir.

Asâlet, "uyduruk"un zıttı'dır. Yani o kelimenin kişiliğidir. Asırlarca ve farklı şivelerde bile kullanıla gelmiş; yadırganmaz, doğru anlaşılır, maksada hizmet eder. Daha doğrusu, eğilip bükülmez. Eklerle (tasrifat-çekim) çoğaltılabilir ama özü kaybolmaz. O yüzden, en okumamış kimse bile, farklı yerlerde kullanılsa bile, mânasını sezer...

İşte Kur'ân-ı Kerim: (yerindeyse) yediden yetmişe herkes, okunuşundan haz duyar. Dili (Arapça'yı) konuşan herkes de ma'nasını sezinler... Çünkü O, mütekmil bir dille inmiştir. Dünyanın en kurallı dili. Edebî dil... Adeta o dil, Kur'ân'ın inip, anlaşılacağı kıvama ermiş... Arabın ve (öğrenen) acemin, okuyunca sevip-dinleyeceği, sezip kavrayacağı ölçülü bir dil. O yüzden de, Kur'ân'ın sesini duyanlar (top tüfek, siyaset ve çıkar vasıtası olmadan) bağlanmaya başlamışlar. Bütün şiddet ve tehditlere rağmen insanlar ona gönül ve kafa

vermiş... Yani devlet gücü, sermaye gücü daha sonra gelmiş. Başlangıçta O'na kulak verenler, ekmeğinden ve hürriyetinden olmuş da, ayrılmamış.

Bu, sözün gücüdür. Sözün asaletidir!...Elbet bu bağlanışta; müspet duygu/sevgi, hayır arzusu, doğru düşünce ve ilmi muhteva işi perçinler. Ama ilk dikkati çeken gönlü okşayan yani dinleten, söz güzelliği/asaletidir. Bu ise vücut dili diyebileceğimiz tavır ve hareketlerden daha hızlı, daha doğru daha uzun solukludur... Yazıya dökülünce ise bütün dilleri ve var oldukça gelecek bütün nesilleri tesiri altına alır.

İşte asaletsiz dilin bu şansı yoktur: Geçmişten haber alamadığı/getiremediği gibi, geleceğe de uzanamaz.... Bitkilere bakarak söylersek; uydurulan kelimeler (yada başka dillerden aparma sözler) mevsimlik otlar gibi kuruyup kaybolurken, asil kelime, asil cümle, asil üslup(...) çınar ağacını temsil eder.¹

Dil, anlatma ve anlaşmanın temel dayanağı olduğuna göre; her gün değişen kelime, cümle yapısı, yazma/söyleme edası; doğru anlatmayı ve anlaşılmayı engelliyor. Bu da kültür birliği, din bütünlüğü ve milli şahsiyeti öldürüyor. Sonuçta; mukallit, kişiksiz ve köle bir toplum ruhu ortaya vuruyor...

Bizim felaketimiz budur işte. Ona da tarihten iki uyarı kaydedelim, bizim dışımızdan:

1) Denir ki; Konfüçyüs'e sorulmuş; "Böyle büyük hikmetli kişi olarak, devlet başkanı olsan, ne yapardın?" Cevap vermiş:

-İlk iş olarak milletimin dilini düzeltirdim. Çünkü dil, anlaşmanın, barışmanın, bütünlüğün, kal-

kınmanın... yani (varsa) mutluluğun temel taşıdır.

2) Denir ki; İkinci Dünya Harbi akabinde, gazeteciler Almanya eğitim bakanına sormuşlar:

-Peki şimdi ne yapacaksınız? Tabii Üniversite kuracaksınız... Ama fen-teknik-iktisattan... hangisini öncelikle kuracaksınız?

-Hayır, önce edebiyat fakültesi.... Çünkü, dilimiz düzelecek ki, dirliğimiz düzelsin!...

Bize gelince; Edebiyat fakültesi dili bozan baş kurum hâline geldi. Bizde devrimler, inkılap değil, devirme oldu. İlk devirdikleri dil oldu: Çünkü, "dilin kemiği yok" denmiş. Ne yana olsa döner: Ben yaptım oldu, ben söyledim tuttu... dediler.

Bu, "dediğim dedikler" Tanzimat sonrası başladı: Harf devirmesini Enver Paşa tasarladı, başka paşalar uyguladı.

O günden itibaren yazı ile dili tahrif fikri, Türk Dil Kurumunu türetti. O da dili kuşa çevirdi. Kuş dili bile olamadı, karga dili olup çıktı:

"Nûr-i aynım! Bir avuç toprağı
İ şahrâ sanma.

Galat-ı rû'yet ile serçeyi ankâ
sanma

Pusu kurmuş kan içen avcuya
derhal çatarım,

Nerde bir karga görürsem sa-
taşır taş atarım.

Her terakki, yenilik bence
aliyyül â'lâ,

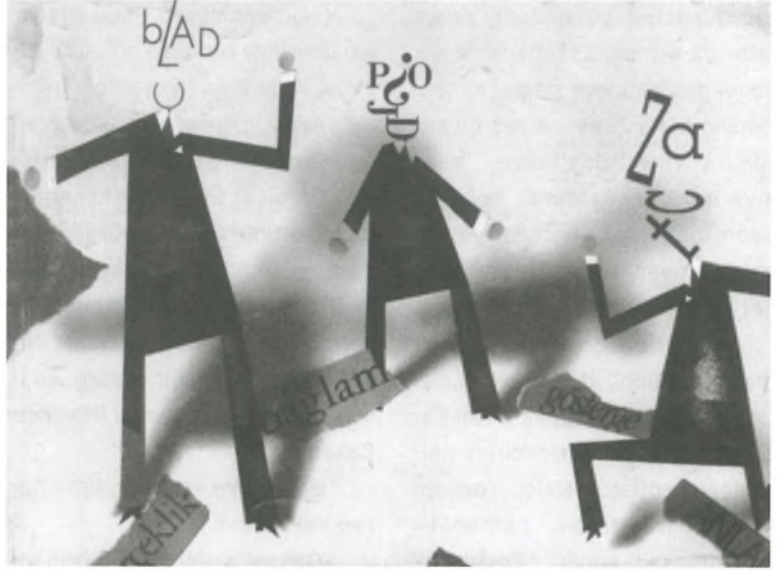
Apaçık söylüyorum; düzme li-
san müstesna...

Bilirim düzme dilin ilme olan
hizmetini,

Cehl-i tâmim ile maziye yıkan
himmetinil...

Hakka, haysiyete, insanlığa
nâmûsa sağlar.

Duyulan kendi sesindir, işiten

varsa çağır."

diye etkili tepkiler olmuş ama fitne mikrop gibi girdiği yerden çürütmüş bedeni. Sonra resmileşmiş, kurumlaşmış... Sonuçta; "bir nesil mahvedilmiş"; gençler yaşlıları, çocuklar ailesini anlamaz olmuş. Nesiller arası anlaşmazlık kitleyi dalgalandırmış; bürokrasi de hiyerarşi de salaklaşmış...

Beğenmedikleri Arap Dünyası bile (o geniş coğrafyasında farklı yönetimlerde olsa da) dil akademisini oluşturmuş; dışardan gelen her kavram ve kelime, Arapça kökten türetilen kelimelerle karşılanmış. Mesela:

Radyo: *İzâe* (ses yayıcı),

Telefon: *Hâtif* (gaibden ses),

Cep Telefonu: *Cevval* (gezen alet) olarak kullanılmış.

Üniversite: *Câmîa* (toplayıcı),

Fakülte: *Küllîye* (bütünlük),

Asansör: *Misâd* (yükselten) diye kullanılıyor....

Bizde mi? Gavur ne dediyse, o.... İsabetli tek isim, *bilgisayar*-dır. Ve tabii Araplar da başsızlık yüzünden bu noktaya gelince, "Kompitür ve İntirniyt" demekten kurtulamadılar...

Ama bizim; tarihe/maziye bağlılık ve dindarlık sıfatını kullanan yazarlarımız bile o kadar *sol mukallidi* oldular ki; adam sayılmak için onların şivesinden konuşmaya başladılar: Ajitasyon, paradigma, marjinal, kompleks, metafor, mikro-makro, agresif, argüman, oportünizm, paganizm, paradoks, akredite, global, konjonktür, konsensüs gibi gavuristan kökenli sözler bizim taraftaki yazarların sermayesi: Bunu da asıl dillerinden almak yerine, batıcı-solcu yazarların kullanımından aparıyorlar. Bu tavır bozukluğu öbür ülkelerde, özellikle "entel" geçinen Mısır okumuşlarında daha bir yaygındır.

Tabii bunlardan da çirkini, kendi dilinde, dil kurallarına uymayan kelime ve kavram icadıdır: Bu garabet bir dil kusuru ve edebi ayıptır: Bağlam (balğamı hatırlatır), süreç (süpürgeyi), andıç (sarnıç gibi) betimleme, sınav, eşgüdüm (eşini gütmek mi?), yapıt (çapıt vezni) esin, elit, erk... yaşam, (çok abes) gizem, gönenç v.s.

Bundan da beter ayıpsa; kelimelerin yapısını bozmak veya

(görgüsüzlük yüzünden) yanlış telaffuz etmek: Eczahâne'ye eczane, pastahaneye pastane, hastahâneye hastâne... diyen dil kurumu... Yine "zîna" diye, "İrak" diye tersine uzatarak telaffuz eden bakanlar, herkes yerine *herkez* diyen başbakanlar, "diyanet" diyen aydınlar gördük.

Tarikat'ı (târikat), hâtıra'yı (hatırâ), tahîn'i (tâhin), Naîmâ'yı (Nâimâ), pılâki'yi (pileki), Ahî Evren'i (Âhi) diye seslendiren spikerler, profilar... Hele, Topkapı sarayını tanıtırken, "Emânât-ı mukaddese" ismini "Emânet-i" diye söyleyip, Türkçesini doğru (yani çoğul olarak) *mukaddes emanetler* diye aktaran çok ünlü prof. gördük...

Devletin tepesinde bile abes isimlendirmeler var:

Evvelce "**Sihhiye Vekâleti**" vardı, aldılar "**Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığı**" yaptılar. Onu da bozdular: *Sosyal yardımı, sosyal güvenliğe* çevirdiler ve Çalışma Bakanlığı'nın kuyruğuna bağladılar. "**Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı**" bu ismi arlanmadan kullanıyor: Güvenlik (ki bu uydurma ama hadi olsun) asker ve polis tarafından sağlanmıyor mu? Öyleyse nedir bu? Ve M.G. kurulu da mı Sosyal Güvenlik Bakanlığına bağlı?... Güvenlik *muavenet*'in yerine konduysa o zaman *güvence* (o da uydurma...) olabilirdi. Çünkü zaten kendileri, insanlara sorarlar ya; "Sosyal güvencen var mı?" diye. Yani Em. Sand. Sigorta veya Bağkur... Güvence yerine "güvenlik" kullanılması ne ayıptır... Hadi bu vesileyle, ilgili bakanlık adını düzeltsin. Meselâ, devlet yapılanma tarihi bir asrı bulmayan Suudi Arabistan kadar ciddiyetli olsun:

Yakın senelerde Suud Riyali-nin üzerinde bir hata görüldü. Di-yelim "yüz riyal" veya "elli hele-le" Arap gramerine uymayan tarzda yazılmıştı. Onu Dünya İslam Edebiyat Birliği Başkanı gördü, yönetime bildirdi... Orası da o paraları toplatıp yeniden bastır-dı. Bizim edibe de iyi bir mükâfat verdi... Biz mükâfat talebinde de-ğiliz, yeter ki sağır sultan duy-sun. "**Çalışma ve Sosyal Güvence Bakanlığı...**"

"*Bülbüllere emir var, lisan öğ-ren vakvakdan*

Bahset tarih, balığın tırman-dığı kavaktan..."

ile bağlayalım...

Mahalli şivelere, telaffuz ve vurgu farklarına bir itirazımız ol-maz: "**Türkçe, ağızda anamın sütüdür...**" diyene hak veririz. Çünkü anaların söyleyiş tarzını tekrarlamak bir nostalji(?)'den öte, öze bağlılıktır; şahsiyet ifâde eder. Ve insan her zaman o söy-leyişten büyük haz duyar... İlk işittiğinse belli yaşa kadar yaptığın yanslamadan daha kolay ve lezzetli bir iş olamaz. Ama yaz-ma ya, resmi konuşmaya gelince *pay-ı taht* şivesi esastır. Fakat İs-tanbullunun tasarruflarının hepsi de, *alcam-alicam, gelcem, git-cem, naapcan...*lar, *kendine iyi bak, Allısmarladık, çok mersi-ler....* gibi hoppaların ağız da de-ğil.

Metroda levha görüyoruz; "Hata çöp atmayın!..." yani Hatta (demir yoluna) bir şey atmayın demektir.

Tabii, *fahişe* hayat kadını, *metres* birlikte yaşamaya dönüş-türülünce; "ahlak"da "etik" oldu. Peki "ahlak"nın karşılığı ne ola-cak; etiksel mi? Enteresan (!) ve ilginç (!) değil mi?

Tabii, hırsız ev sahibini bastırır her zaman; Bir uydurdukça dil hastası, H. Sadettin Aral'ın, mu-siki mecmuasındaki yazısını ele alıp; çok eski bayat kelimeler kul-landığını söylemiş, yeni dile da'vet etmiş. O da, şair Rıfkı Me-lul Meriç'in uydurukça ile alay için şu yapma kıt'asını yazıp, "Ne diyorsun, böyle mi yazayım?" demiş; eleştirmene(!):

"*Angım yoğun bir asalaklıktır usunda,*

Tutam asal eksendir onun sağduyusunda.

Duygumsa, gönül şarlarının il-tutusunda

Bir öpkinedir yankılanan Nuh-kuyusunda"

Hasılı bu ülkeyi her yönden yıkanlar; yıkmayı başarmak için; dili ve yazıyı tahrip ve tahrifle başladılar. Şu an Kur'an-ı Kerim'i Latin harfleriyle okumayı dene-yen yüksek tahsilliler var. Bir haftada aslını öğrenebilecekken o maskaralığa razı oluyor: Nefsi-ne ağır geliyor zira.

Günlük hayata indirilen uy-durma ve bozuk dilse, düzeltilir gibi değil. Radyo ve televizyon bangır bangır bağırp sokuyor ku-laklara bu sahte terimleri. Onun-la birlikte bütün insani ve İslâmi mefhumlar ve değerler de deje-nere oluyor... Hele şu tıp kitapla-rı, ilaç kutularının içindeki tarife-ler... Bir tek, *dır* ve *tır*'dan başka Türkçe nesne yok...

Biz de bu kadar olsun uyar-dık, işte.

Not:

* Onun için derler ki; Osmanlı; gele-neği ve geleceği olan bir kültür ve devlet olarak çınar dikmiştir. Cumhuriyetse, akasya ağacını kendine sembol seçmiştir.

Bu ülkede kuşatılmışlığı en güzel ifade eden cümlelerden biri herhalde “*Taşları bağlayıp köpekleri salmışlar*” cümlesidir. Kuşatılmışlığı veya etrafınıza örülen çemberi kırmanız hiç de kolay değildir. Düşünüyor olmanın yada bilmenin onore edici tüm nitelikleri törpülenmiştir. Bu özellikler insanı diğer canlılardan ayıran özelliklerden biri olması gerekirken bu ülkede biliyor olmak acı vermekten başka bir şey getirmiyor. Üniversitede diri bir beyinle hayallerini üreten *benle* şu an kuşatılmışlıkla yüz yüze bırakılan/geriletilen ben arasındaki kopukluk her geçen gün büyüyerek artıyor. İçinde bulunduğum durum ve şartların, hayallerimi ve umutlarımı günden güne yiyip bitirdiğinin acısını kolu kesilmiş bir adamın acısı ile hissediyorum. Batağın içinde olanların ve bu batmanın farkında olmayanların memleketi olan ülkemde, bu durumdan rahatsız olup bu kokuşmuşluğun içinden çıkmak isteyenlerin bacağından tutulup çıkmasına izin verilmediğini ıstırap çekerek görmekteyim. Aslında bu kişilerin, içinde bulundukları durumdan fazla rahatsız oldukları ve çıkmak için bir irade ortaya koydukları da söylenemez.

Hayatımda eğer şahsiyetimi ve asilliğimi koruyabileceğimi bilseydim, birilerinin “bir yerlere gelmek” diye tarif ettiği yerde bulunmayı talep etmekten geri durmazdım. Ne yazık ki, “bir yerlere gelmek” diye ifadelendirdiğim iğreti durumla “birilerinin koltuğunun altında bulunmak” durumu aynı anlamdadır. Tırnağınızla kazıp bir yerlere gelmek için tırnağınızı vurup tutunacağınız yerlere, avuçlarınızı ve tırnak uçlarınızı kesip parçalayacak cam kırıklarla ekilmişdir.

Bunu nasıl mı biliyorum?

Kimilerine kısa görülecek, bana göre uzun bir tecrübe olan hasbelkader çileli hayatımdan biliyorum. Sokağa 6 yaşında kolumda bir simit sepetiyle indim. Ve ben toplum insanlarını bu yaşında tanımaya başladım. Nedense hep benim kulaklarım asıldılar, kimseye dokunacak, zarar verecek kadar iktidarım olma-

MASKESİZ YÜZLER BİR ŞAHSİYET TİPİ ÜZERİNE ARKEOLOJİK BİR ÇALIŞMA

Ahmet Dağ

dığı halde. Bu kulağıma asılan asilzadeler(!), benim toplumuma düşman olmamı değil bilakis kulağıma asılanların durumunu ve tutumlarını anlamamı sağladı. Ve hâlâ da bunların fizyolojisi ve psikolojisini anlamakla meşgul olmaktadır. Bunlar kır saçlı, kelli fodullu, boşaltım sisteminden yoksunmuş gibi görünen göbekli kodaman amcacıklardır. Bunlar kulağınızı çekerken sizi sevdiği için yapıyorlarmış gibi görünenler, fakat canınızı en çok yakanlardır. Yani bu toplumu her defasında kandırmayı beceren lider tiplerinden olan Demirel gibi adam tipleridir. Nedense bunlar ellerini omzunuza atmak yada saçınızı okşamak yerine kulaklarınızı çekmeyi tercih ederler. Bu tip adamların yanındaki ucubeler ise, koltuğu altında bulundukları efendileri gittikten sonra yanağınızı sıkıp acınızı devam ettirirler. Tabi siz taze, kıvrımları fazla gelişmemiş beyninizle, ‘tutumları sevgi okşamaları mıydı yoksa başka bir şey miydi?’ diye anlamlandırmaya çalışırken onlar körpe gözlerinizin önünden geçip giderler. Bu tiplerle oturup konuştuğunuz zaman erdemin-den, asaletinden, yetim babası olduğundan dem vurup mangalda kül bırakmazlar. Bu koca göbekli, kelli-ferli, kır saçlı adamlar fizyolojileri değişmeden birden melek oluverirler. Küçükken yanağınızı sıkıp dişlerini çıkarıp sırtan adamlar ise, iktidarın yani hep galip gelen atın tarafı olanlar ise cıva gibi kaygan yapıya sahip olup yer değiştirmekten ve bukalemun gibi renk değiştirmekten geri durmazlar. Bunların ne şahsiyetleri ve prensipleri ne ideal-

leri ne de ulvi değerleri vardır. Efen-dinin artığı olup atılan kemikten nasibini almak yeterlidir bu tipler için. Bir zaman birileriyle aynı fotoğrafta bulunan bu şahsiyetler, bu birilerinin hasmı olan tiplerle başka bir zamanda aynı fotoğrafta bulunmaktan mahcubiyete düşmezler. Bu tipler bir telefon şirketinin reklamında boy gösteren 3 kontür için başka bir GSM operatörüne geçen insan tipleri gibi kayganlık içerisindeyler.

“Bir yerlere gelip” bir konuma sahip olduklarında ise, bir şeyler yapmak için uğraştığınızda “yassak kardeşim” diye size engel olan tipler bu tiplerdir. Bunların geniş büyük bir koltuğu vardır; görkemlerini koltuklarıyla temerküz ettirmişlerdir. Makamlarına gittiğinizde ise, sizden önünüzü düğmelemenizi beklerler. Karşısında sizin elinizin ayağınızın dolaşması, kekelemeniz ise, onlara büyük bir haz verir. Çünkü bu, basit bir psikanalitik durumdur. Böyle bir halet-i ruhiyede bulunmalarının nedeni, geçmişlerinden intikam alma hazzıdır. Duruşunda, jest ve mimiklerinde özgür olmayan bir toplumun fikir özgürlüğünün olması, epey bir zaman alır bu tip ülkelerde. Bu tipler düşünceyi ve fikri kuduz köpek gibi kovalarlar. Fikriyat ve kültür adına yapacağınız her türlü faaliyeti “mevzuat izin vermiyor, yapamazsın” diyerek engellemeye çalışırlar. Sizse Bakunin* olma yolunda yavaş yavaş yol alırsınız. ■

* Bakunin, memurken, bir gün devlet da-İresine gitmiş ve oradakiler ‘şapkayı çıkar’ diye uyarılmışlardır. O da şapkayı çıkarıp atmış ve memurluğu bırakmış. Bakunin için böyle bir rivayet anlatılır.

DÜŞ(ÜŞ)LERİ KARIŞTIRAN PARMAKLAR

Murat Kar

Şu, ıpıl ıpıl gökyüzünden iki metre gömleklik kessem; önümde, ıgıl ıgıl, sanki 'ömrünün uzunluğu yanında, aşması gereken mesafelerin kısalığının' farkına varmış gibi, aheste aheste akan sudan, 'fâci'li takım diktirip, sevdiğime top top ipeksi bulutlardan bürümcük biçtirsem; ortalıkta ifil ifil gezinen meltemin, denizköpükleriyle yıkanmış saçından çaldığım bir tek teli, yârimin ıpince beline kemer niyetine dolasam... ah!

Bir cami güvercinin boynundaki renk kıpırtıları kadar doğurgan delirenk düşüncelerin, bir uçurtmanın kuyruğuna bağlayıp da göğe salıverdiği fikrim, ceviz kabuğunun içinde devinen bedenimden bir karış değil, fersahlarca uzaktayken ve deniz benim, ben imgelemimin beşiğini tıngır mingır, tıngır mingır sallarken ve ben, zor çar yapıştığı sokak lâmbasının etrafında 'dön babam dön' dolanan ayyaşın çaresizliğiyle, yakalayabildiğim- ama aldığım bir kuru soluk karşılığında çok şeyler istenen bu kara parçasında pek münasipsiz kaçan- sanal coşkunluğumun çevresinde, arpa boyu olsun yol gitmediğimi bile bile, mevlevi dervişleri misali, yarı esrik yarı ayık dönüp dururken; küçük, ince ve hınzır parmaklarını, dedesinin, beyaz alevlerin tutuşturduğu, kallavi sakalının içine sokmuş bir yumurcağın uçuk pembe cümlesi kafamın dumanına üfürür gibi oldu ya, lâkin, gövdemden fersahlarca yukarıda, bir uçurtmanın kuyruğunda gezinen aklımı başıma düşüren, ihtiyar adamın söyledikleri olmuştu asıl.

On küçük tırtıl, kıvıl kıvıl, dökme sakalın kıvrımlarında gezinip dururken; hiç de mahsusçuktan olmayan kocaman bir şaşkınlığın uzata uzata ünleme benzettiği öpülesi çehresinde, belirsizliğe kesinkes katlanamayan "iki nokta" gibi dikilen, kara karıncanın kara gözleri kadar kara ve masumiyetten başka marka cilaların asla parlatamayacağı kadar ısıltılı gözlerini, ihtiyarın, küllerin altında can çekişen bir çift mavi közü andıran, bir çift mavi gözüne saplayarak, "Dedeciğim! Baak, içine girebildim!" diye cıvıldaıyivermişti ufaklık.

Yaşlı adamın, belli belirsiz bir tebessümü karşılamak için yüksüne yüksüne yerinden doğrulan yorgun yüz kaslarına acımsı bir gölge sürtüldü geçti sanki. "Keşke bu kadar kolay olsaydı evlâdım!" dedi, torununun yanaklarını sevecenlikle okşarken, sonra kafasını ağır ağır denizden yana çevirdi ihtiyar ve bakışlarını dalgaların sırtına bindirdi. Dudaklarından sessizce dökülen "Keşke!" lerin dilsiz çılgınlıkları yüreğinin dehlizlerine doğru akıp akıp gidiyor, bu arada göz çukurlarındaki bir çift mavi köz bir parlıyor bir sönüyordu.

...

On küçük tırtıl, kıvıl kıvıl, sakalın kıvrımlarında gezinip duruyordu habire; bu iri, bu apak sakal, ihtiyar adamın, uzun ve herhâlde, virgülü, noktası, ünlemi çok bol hayatındaki sayısız soru iminin yumaklanmasından bu kadar kıvrır kıvrır, bu kadar büküm bükümdü. Aman Allahım! Ne kadar da cevaplanamamış soru vardı bu yaşlı insancığın yaşamında!

...

Yumurcak, küçük, ince ve hınzır parmaklarıyla bir soru işareti yumağını daha yakalayıp, gözlerini, çözmeye uğraştığı bükümden ayırmadan sordu;

—Dedeciğim! Sen hep böyle dede miydin?

Yeni patlamış gül tomurcuğu körpeliğinde pembe dudaklardan yelelenen tümce, ilkin gidip ihtiyarın maviş gözlerinin pervazına kondu, oradan da "Pırr!" uçup, epeydir hatırı sorulmayan bir saz kadar sessiz ruhunun tellerine ve başladı gezinmeye... sağa... sola, sağa... sola.

İhtiyarın, kitap aralarına konulmuş çiçekler kadar unutulmuş, 'hediyeelik şeker' kutularında istiflenen siyah-beyaz fotoğraflar kadar sararmış, ama, hâlâ yüreğin derinliklerinde göz göz kanayan bir aşk kadar dirilmeye hazır eski zaman seslerinin sihri kapılan ruhu, şimdiki, terli bir dışarılık giysi kadar bunaltıcı kalıbından sıyrılıverdi aniden; gövdesini oturduğu koltuğa korkuluk gibi iğreti dikerek, bir çocuk neşesiyle şakrak; civelek bir delikanlının çalımını yürüyüşüyle, kıvrak; kaçıp gitti bu yaşlı zamandan.

Bir dostun serçe parmağının boğumlarında mekân tutmuş halay havalarına uyup da, elde mendil, firdolayı meydan dönmeye gitti. Çok uzun zamandır bir damla aşkın düşmediği kurak yüreğini, sevdiğinin dilinden kaynayan sevi sözcükleriyle biraz olsun ıslatmaya gitti. Annesinin bal dudaklarından sızan ninniye, belki son defa, şapır şupur emmeye gitti.

O, vahası olmayan bu çölde gördüğü şeyin serap olduğunu pekâlâ biliyordu, ama yine de gitti; vapurun jilet kadar keskin düdüğü bir göbek bağını keser gibi, 'yitik zamanlar ülkesiyle' olan bağını kesene kadar da kaldı orada.

Yaşlı adamın ağızından bir cevap çıkmış mıydı? Çıktıysa eğer kulaklarım bunu bilmiyorum, lâkin gözlerim bana söyledi, ben biliyorum.

...

İhtiyarla torunu "biri yeni açılmış, diğeri kapanmak üzere olan iki parantez" elele yürüyüp gittiler; kalabalığın hayhuyuna karışarak, farakedilmeden akan 'hayat' gibi, akıp gittiler.

İSTANBUL'DA TOPLANAN MÜSLÜMAN ALİMLER BİRLİĞİ: "İSRAİL DEVLET TERÖRÜ UYGULUYOR"

Türkiye başta olmak üzere tüm dünyadan yaklaşık 300 Müslüman ilim adamının katıldığı Uluslararası Müslüman Alimler Birliği (IUMS) 2. Genel Kurul Toplantısı sona erdi. Birliğin Genel Başkanlığı'na Yusuf el-Karadavi seçilirken, Prof.Dr. Ahmet Ağırakça da Uluslararası Müslüman Alimler Birliği Mütevelli Heyeti üyeliğine seçildi. Ağırakça'nın seçilmesiyle Türkiye ilk defa birlikte temsil edilmiş olacak. Birliğin Genel Başkanlığına Yusuf el-Karadavi altı yıllığına seçilirken, Prof.Dr. Ağırakça 50 kişiden oluşan "Mütevelli Heyet" üyeliğine 32. kişi olarak seçildi.

Uluslararası Müslüman Alimler Birliği toplantısına Prof.Dr. Karadavi'den başka Prof.Dr. Muhammed Selim el-Avva, Faysal el-Mevlevi, Raşid el-Çannuşî, Prof.Dr. Muhyiddin el-Karadağî, Ahmet er-Ravi, Prof.Dr. Hasan eş-Şafîi, Muhammed Mekki el-Hüseynî, Prof.Dr. Salah Sultan, Iraklı Prof.Dr. Muhsin Abdulhamid, İranlı Muhammed Ali Teshîrî, Moritanya'dan Abdalla İbn Beye, Nijerya müftüsü, meşhur Mısırlı Gazeteci yazar Fehmi Hüveydi, Suudlu alimler Aid el-Karnî ve Selman el-Avde, Irak Sünnî Alimler Birliği başkanı Dr. El-Haris, Kudüs Müftüsü Prof. İkrime Sabri gibi ilim adamlarının yanı sıra Türkiye'den Halil Gönenç hoca, Prof.Dr. Ahmet Ağırakça, Prof.Dr. Ahmet Turan Aslan, Molla M. Salih Ekinci, Dr. İbrahim Kutlay ve Hamdi Aslan gibi ilim adamları ve ayrıca Ezher'den on kadar hanım akademisyen katıldı.

Yaklaşık 300 kişiden oluşan genel kurulun İstanbul'daki toplantısına 230 kişi katıldı. Birliğin şu an için en yetkili kurulu olan Mütevelli He-

yeti, tüzüğe göre 50 kişiden oluşuyor. Bu maksatla yapılan seçimler için 82 aday adayı tespit edilmişti. Ancak bunlardan 58 isim uygun görülerek aday gösterildi. Adaylar arasında Türkiye'den Prof.Dr. Ahmet Ağırakça da vardı. Birliğin tüzüğü gereğince 30 kişi genel kurul tarafından seçildi. Geri kalan 28 kişi içinden de önümüzdeki dönem çalışacak ve mütevelli heyetini tam sayı olan 50'ye tamamlayacak 20 kişi daha seçilecek ve bunlar peyderpey tespit edilecek. Mütevelli heyet İstanbul'da yaptığı ilk toplantısında ülkelerini temsil etmeleri için iki kişi daha seçti. Bu iki kişiden biri Türkiye'yi temsilen seçilen Prof.Dr. **Ahmet Ağırakça** oldu. Genel Sekreter Prof.Dr. Muhyiddin Ali el-Karadağî, Prof.Dr. Ağırakça'ya mütevelli heyetine seçildiğini ve önümüzdeki ilk toplantıya davet edileceğini bizzat tebliğ etti.

Ağırakça: "Bu Birliğin Yıllardır Hayal Ediyorduk"

Prof.Dr. Ahmet Ağırakça, İslam dünyasında yıllardır 'İslam alimleri ne zaman bir araya gelecek' diye sorulduğunu belirterek; "İslam alimleri, sadece 'İlim ilim içindir' anlayışıyla değil, 'İlim, İslam akidesi, inancımız ve İslam'ın hakimiyeti içindir' anlayışıyla çalışmalıdır. Birlikteki Müslüman alimler İslamî endişesi olan şahsiyetlerdir; kendi ülkelerinde İslamî mücadele veren insanlardır. Müslüman alimlerin bir araya gelmiş olmaları, özellikle İstanbul'da toplanmış olmaları çok önemlidir" dedi.

Toplantıda, Müslüman

Alimler Birliği'nin bir televizyonu, bir günlük gazetesi, aylık dergisi, altı aylı bilimsel bir dergisi ve internet sitesinin kurulması istendi. Dünyanın çeşitli ülkelerinin yanı sıra birliğin bir şubesi de İstanbul'da açılacak.

Sonuç Bildirgesi (Özetle)

Uluslararası Müslüman Alimler Birliği toplantı sonunda sonuç bildirgesi de yayınladı. Üç gün süren toplantıda alınan kararlarda, bazı İslam ülkeleri ile Batı dünyasının bazı devletlerinde uygulanan başörtüsü yasağının kaldırılması isteği de yer aldı. Ayrıca İslam ülkelerinin Filistin Özerk Yönetimi İsmail Heniye Hükümeti'nin rahat ve bağımsız bir şekilde icraatlarını sürdürmesine destek verilmesi istenirken, İsrail Siyonizmi ve Gazze'deki katliamları kınandı ve İsrail'in **devlet terörü** estirdiği söylendi. Ayrıca Irak ve Afganistan'daki işgallerin bir an evvel sona erdirilmesi gerektiği ve bu ülke halkların kendi yönetimlerini belirlenmesinin sağlanması için girişimde bulunulması ve Amerika'nın Irak ve Afganistan'ı terk etmesi talep edildi. Keşmir, Çeçenistan, Filipinler ve Doğu Türkistan'daki zulüm ve katliamlara son verilmesi istendi. Sonuç bildirisinde özellikle Türkiye ve Tunus'ta başörtü yasağının kaldırılması ve her yerde başörtüsünün serbest olmasının hükümetlerden talep edilmesine yer verildi. Türkiye Dışişleri Bakanlığı'nın İslam aleyhine olabilecek anlaşma ve ittifaklara dikkat etmesi temenni edildi.

MANİSA'DA "NAMAZLA DİRİLİŞ" COŞKUSU

Namaz hakkında kitap yazan ve namaz davasına gönül veren ilahiyatçı, yazar ve fikir adamlarımızın oluşturduğu **Namaz Gönüllüleri** platformu, faaliyetlerini İstanbul dışına da taşıdı. Son üç ay içerisinde Başakşehir, Yenibosna, Hamza Yerlikaya stadı, Sultanbeyli, Zeytinburnu ve Kasımpaşa olmak üzere, altı büyük salon toplantısı düzenleyen platform, yedinci toplantısını 7 Temmuz Cuma günü, saat 21.00'de, **Manisa'nın Belediye Kültür Sitesi**, Lâle salonunda gerçekleştirdi.

Umrans Dergisi sahibi sayın **Abdullah Yıldız** ile yazarımız **Kerim Buladı** ve **Ali Eren** hocanın konuşmacı olarak katıldıkları programa, Manisa halkının gösterdiği ilgi herkesi şaşırttı. 600 kişilik salona sığmayan Manisalılar, her boşluğu tıka-basa doldurmuşlardı. Ayakta kalan insanlar, salonun ara ve arka boşluklarını doldurduğu gibi, sahnenin önüne hasırlar seren bazı dinleyiciler de yerlere oturarak programı izlemek zorunda kaldılar. Dışarıdaki kalabalığın geri dönmekte olduğunu öğrenen yazarların, dinleyicileri sahneye davet etmesiyle ilginç bir manzara oluştu. Kürsü yanına kadar sokulan dinle-

yicilerin büyük bölümünü hanımların ve gençlerin oluşturması ise, dikkati çeken bir başka husustu.

Kur'an tilaveti ile başlayan programda ilk sözü alan panel yöneticisi **Abdullah Yıldız**, okunan Kur'an âyetlerinden hareketle, *"Eğer bu Kur'an'ı bir daha indirseydik, onu Allah korkusundan bazeğmiş ve paramparça olmuş görürdün/üz"* diyen Rabbimizin, Kur'an'ı anlama/anlatma ve yaşama/yaşatma sorumluluğunu bize yüklediğini, bu sorumluluk bilincinin de günde beş kez namazla diri tutulduğunu hatırlattı. Heyecanlı ve sarsıcı cümleleriyle tansiyonu yükselten **Yıldız**, tevhid akidesine imandan sonra ilk emredilen namaz ibadetinin İslâm'ın **"olmazsa olmazı"** olduğunu ve Müddesir/42-43. âyete göre, namazın terkinin ise cehenneme girme sebebi olduğunu söyledi. Herkesin *'kendi nefsinin ve aile efradının, yakını insanları ve taşları olan cehennem azabından koruması'* gerektiğini belirten **Yıldız**, bizi hem ahiret ateşinden (cehennem), hem dünya ateşinden (kaos, bunalım, stres, mutsuzluk...) kurtaracak olan şeyin, **'dinin direği'** namaz olduğunu ifade etti.

Namazın derûni boyutuna değinen **Ali Eren** Hoca ise, konuşmasında; müminlerin namaz kılarken, kimi kıyam halinde, kimi rûkû ve kimi secde halinde sürekli Allah'ı tesbih eden meleklerin ibadetini örnek aldığını, şeytanın ise secde-den kaçındığını söyledi. Fatihâ sûresi ile 'günde beş defa kulluk sözleşmemizi yenilediğimizi' belirten **Eren**, namazın **'müminin miracı'** olduğunu ve namazda Rabbimizle doğrudan konuştuğumuzun farkında olmamız gerektiğini söyledi. **Ali Eren**, Peygamberimizin çok bunalduğunda, *"yâ Bilâl, bizi ona çağır"* dilerek namazla huzur ve huşû bulunduğunu, bizim de böyle yapmamız gerektiğini hatırlattı.

"Akılları Durduran mucize: Namaz" isimli kitabın yazarı **Dr. Kerim Buladı**, salonu dolduranların büyük bölümünün kadın ve çocuk olmasının, sahabe dönemini hatırlattığını belirterek; Rasûlullah'ın(s.), peşinde namaz kılan kadınlar ve çocuk ağıllamaları sebebiyle, sûreleri uzun tutmadığını, bugün de kadınların, çocukların camileri doldurmaları gerektiğini söyledi. Annebabaların çocuklarına çok özenle namazı öğretmeleri ve özellikle gençlerin namaza özendirilmesi gerektiğinin altını çizen **Buladı**, Müslümanların hiç randevu almaya gerek olmadan günde beş kez Allah'ın huzuruna kabul edilmelerinin büyük nimet olduğunu hatırlatarak; gerçek kurtuluşa/özgürlüğe kavuşmanın da namazla mümkün olacağını söyledi.

Program sonunda kitaplarını imzalayan yazarlarımızın ikili sohbetleri gece yarısına kadar sürdü. Manisalılar, namaz konusunda yeni programları ve konuşmacıları hasretle bekliyorlar.

Önümüzdeki Mirac gecesi itibarıyla **Namazla Diriliş Seferberliği** ilan etmeye hazırlanan **Namaz Gönüllüleri Platformu**, bu amaçla İstanbul ve Anadolu'da birçok program yapmayı planlıyor. ■

Yansımalar

Ertuğrul Bayramoğlu

KOZA VE KELEBEK

Bir gün, bir kozada küçük bir delik açıldı ve bir adam bedenini bu küçücük delikten çıkarmaya çalışan kelebeği saatlerce seyretti. Sonra kelebek sanki daha fazla ilerlemek istemiyormuş gibi durdu. Sanki ilerleyebileceği kadar ilerlemişti ve artık daha fazla ilerleyemiyordu.

Ve adam, kelebeğe yardım etmeye karar verdi. Eline bir makas aldı ve kozayı keserek deliği büyüttü. Kelebek kolayca dışarı çıktı. Fakat bedeni kocaman ve kanatları kru ve buruşuktu. Adam, kelebeği izlemeye devam etti, çünkü zamanla kanatlarının büyüyüp bedenini taşıyabilecek kadar genişleyebileceğini umut ediyordu. Fakat bu olmadı. Gerçekte, kelebek ömrünün geri kalanını o kocaman bedeni ve kuru, buruşuk kanatları ile etrafta sürünerek geçirdi. Uçmayı hiç başaramadı. Adamın bu aceleci iyilik içinde anlayamadığı, bu kısıtlayıcı kozanın ve kelebeğin o küçücük delikten dışarı çıkmak için verdiği mücadelenin, kelebek için gerekli olduğuydu, çünkü, bu, Allah'ın, yaşam sıvısının kelebeğin bedeninden kanatlarına doğru akmasını sağlamak için bulduğu yoldu, böylece kelebek kozadan kurtulduğu anda uçmaya hazır olabilecekti.

Bazen mücadeleler, hayatımızda tam olarak gerek duyduğumuz şeylerdir. Eğer Allah, hayatımıza hiçbir engelle karşılaşmadan devam etmemize için verseydi sakat kalırdık. Şimdi ve daha sonra olabileceğimiz kadar güçlü olamazdık. Asla uçamazdık. Güç istedim... Ve Allah, bu güçlü yapmak için karşıma zorluklar çıkardı.

Bilgelik istedim. ve Allah bana çözmek için sorunlar verdi

Zenginlik istedim, Allah çalışmak için bana beyin ve güçlü kaslar verdi

Cesaret istedim, Allah üstesinden gelmem için bana tehlike verdi.

Sevgi istedim, Allah yardım etmem için sorunlu insanlar verdi.

İyilik istedim, Allah bana fırsatlar verdi.

İstediğim herşeyi elde etmedim; ihtiyacım olan herşeyi elde ettim.

ANGUT

Herkesin (haksız bir şekilde) kullandığı bir ifadedir 'Angut.' Birisi bir salaklık yapınca bir laftan anlamayınca, böyle boş boş bakınca hemen Angut'musun? der günümüz insanı...

Angutun aslında bir kuş olduğunu biliyor musunuz?

Angut kuşunun eşi öldüğü zaman (yanına o anda başka bir yırtıcı hayvan veya bir insan gelse dahi) gözlerini bir dakika bile eşinin ölüsünün üstünden ayırmadan kendisi de ölene kadar onun başının ucunda bekler.

İşte bu canlının yaptığı en büyük Angut'luk budur.

Ayrıca bu olay bütün Angut kuşları için geçerlidir, arada bir görülen birşey değildir. Çor ürkek bir hayvan olmalarına rağmen eşinin ölüsünün başında bekleyen Angut kuşuna elini uzatsanız dahi oradan kaçmaz. Hani derler ya "Angut gibi bakmasana." Keşke herkes Angut gibi bakabilse değer verdiklerine. Bundan sonra bazılarına 'Angut' demeden önce bir kere düşünün.

Bir 'Angut' bile olmayan o kadar çok insan var ki artık günümüzde...

Bu İyiliği Kim Düşündü?

Yeni evli çift balayına gidiyorlar... Eve döndükten sonra düşün hediyelerini toparlıyorlar, tablolar duvarlara asılıyor, vazolar ve süsler evin dört bir yanına yerleştiriliyor, derken sıra mektupları açmaya gelince bir de bakıyorlar çok şık bir zarfın içinde, ertesi akşam için çiftin en sevdikleri operaya en iyi yerden bir davetiye... ve zarfın üzerinde sadece şu yazıyor: "Bu iyiliği sizin için kim düşündü biliyor musunuz?" Karı koca birbirlerine bakıyorlar, bunu yapacak kimse akıllarına gelmiyor. Ama yine de 'Ne düşünceli dostlarımız var, ne hoş bir sürpriz?' diye mutlu oluyorlar...

Ertesi akşam operaya gidiyorlar, izlemeye doyamadıkları son derece güzel bir gece geçiriyorlar, ve eve dönünce bir de bakıyorlar ki, kapı açık, ev soyulmuş. Ne var ne yok gitmiş, bütün o güzel düşün hediyeleri, gelinin mücevherleri, kasadaki bütün paralar.. Hepsini gitmiş. Karı koca şoktalar ve deli gibi evin içinde dolanırken adam masanın üzerinde bir not buluyor. Davetiyenin üzerindeki el yazısıyla aynı ve şu yazıyor:

"Artık biliyorsunuz."

BEN FİLİSTİNLİ MERYEM

Kerami OTLUKLU

Damlar mı yüreğinize bir katre gözyaşım
Ben Filistinli Meryem
Daha dün kaybettim annemi
Dizlerinin üstünde başı
Bir şarapnel parçasının dağladığı göğsünden
Hırıltıyla karışık son sözleri kulağında çınla-
yarak

"Kardeşine iyi bak kızım o daha küçük
Salma onu yapayalnız sokağa" diyordu

Ben Filistinli Meryem
Daha dün kaybettim annemi
Son bakışı gözlerimde
Nerden bileceksiniz anne kaybını
Bir şarapnel parçasının vınlamasıyla
Hiç kucagınıza anne düştü mü

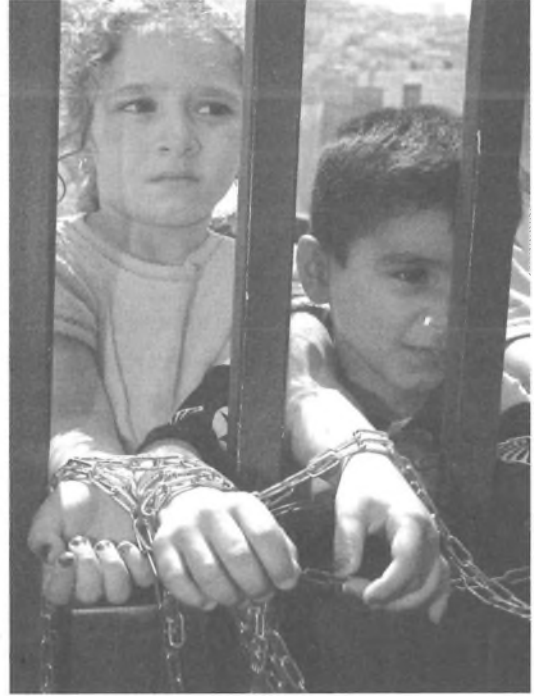
Hiç iri siyah gözleri çakılı kaldı mı
Gözlerinize bir ölünün

Ben Filistinli Meryem
Bu yaşında aşızım, İşsizim
Annesiz kimsesizim
Her an tepemde bir namlu
Yanımda bir ölüm beklemedeyim
Siz nerden bileceksiniz

Caresizim
Hiç çaresiz kaldınız mı?

Ben Filistinli Meryem
Kimsesiz kardeşimin kimsesi
Ben Filistinli Meryem
Yok olan bir halkın sesi
Duyabilir misiniz sesini
Nerden duyacaksınız
Hiç halkınız yok olmadı ki?

Ben Filistinli Meryem
Sığındım kimsesizler kimsesine
Nerden bileceksiniz sığınmayı
Kalbi burkan acıyı
İnsan avlayan aveyı
Siz nerden bileceksiniz

Gözleriniz görüyor kulaklarınız duyuyor mu
Hala kalbiniz yerinde mi acaba

Ben Filistinli, ben Iraklı, ben Afganistanlı, ben
Afrikalı Meryem
Kucagınıza aldığınız çocuğunuz sarılırken boy-
nunuza
İliklerinizde hissederken sıcaklığını
Masumluğunu
Nutkunuz var mı insan hakları için

Hala aynalarda yüzünüz var mı?
Size gülümseyen

Hala viedanız rahat mı
Akşam haberlerinde
İnsan avlayan aveyı seyrederken
Bir çocuk annesinin gözleri gözlerinde
Geenin bilmem hangi saatinde
Sabahı beklerken

Hala rahat mı uykularınız
Bir ulus yok olurken

TEVRAT'A GÖRE SİYONİST İSRAİL KENDİ SONUNU HAZIRLIYOR

UMRAN ARAŞTIRMA GRUBU

Yahudilerin tarihsel süreç içinde kendi elleriyle oluşturdukları, hem Allah'ın sözlerini, hem peygamberlerin sözlerini hem de yazarların ifadelerini içeren kutsal kitapları Tevrat'ın çeşitli bölümlerinden alıntılarımızın aşağıdaki pasajlar; İsrailoğullarının tarih boyunca, Allah'ın buyruklarını dikkate almayarak, yoldan çıkmaları, kendilerini 'seçkin millet' saymaları, zulüm ve adaletsizlik yapmaları, azgınlara sapkınlaşmaları, puta tapmaları ve peygamberlerini öldürmeleri... gibi sebeplerle Allah'ın lânetini hak ederek yeryüzünde iki kez cezalandırıldıklarını, büyük sürgün ve yıkıma uğradıklarını farklı ifadelerle hikaye ediyor.

Kur'an da İsrâ sûresinde bu iki büyük sürgüne işaret ediyor:

"Tevrat'ta Yahudiler hakkında 'Yeryüzünde iki kez kargaşa çıkaracaksınız ve bu arada parlak bir yükseliş dönemi yaşayacaksınız' diye hüküm verdik.

Birinci kargaşaya ilişkin ilahi cezanın vadesi gelince üzerinize son derece atılgan ve acımasız kullarımızı saldı. Bunlar evlerinizin köşe bucaklarını arayarak sizi yakalamaya giriştiler. Bu, Allah'ın yerine gelmesi kaçınılmaz bir sözü idi.

Sonra onlara karşı size tekrar 'güç ve kuvvet verdik', size mallar ve çocuklarla yardım ettik ve topluluk olarak da sizi sayıca çok kıldık.

Eğer iyilik ederseniz kendi nefsinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer kötülük ederseniz o da (kendinizin) aleyhindedir. Sonuncu vaat geldiği zaman, (yine öyle kullar göndeririz ki) yüzlerinizi 'kötü duruma soksunlar', birincisinde ona girdikleri gibi mescide (Kudüs) girsinler ve ele geçirdiklerini 'darmadağın edip mahvet-sinler.'" (İsrâ Sûresi, 17/4-7)

Bugün, nankör ve sapkın atalarının yolundan gittikleri anlaşılan Siyonist zalimlerin, Filistin ve Lübnan'da işledikleri cinayetlerle, Tevrat'ta ve Kur'an'da ihtar edildiği üzere, üçüncü kez cezaya/lânete koştukları ve kendi sürgünlerini ve yıkımlarını kendi elleriyle, belki de son kez hazırladıklarını görüyoruz.

Aşağıdaki bölümlerin bu perspektiften okunmasının yararlı ve öğretici olduğunu düşünüyoruz.

UMRAN ARAŞTIRMA GRUBU

TEVRAT / LEVİLİLER BÖLÜMÜ

Lev.26: 14 "Ama beni dinlemez, bütün bu buyrukları yerine getirmezseniz, cezalandırılacaksınız.

Lev.26: 15 Kurallarımı çiğner, ilkelerimden nefret eder, buyruklarıma karşı çıkar, antlaşmamı bozarsanız,

Lev.26: 16 sizi şöyle cezalandıracağım: Üzerinize dehşet salacağım. Verem ve sıtma gözlerinizin ferini söndürecek, canınızı kemirecek. Boşa tohum ekeceksiniz, çünkü ürünlerinizi düşmanlarınız yiyecek.

Lev.26: 17 Size öfkeyle bakacağım. Düşmanlarınız sizi bozguna uğratacak. Sizden nefret edenler sizi yönecek. Kovalayan yokken bile kaçacaksınız.

Lev.26: 18 "Bütün bunlara karşın beni dinlemezseniz, günahlarınıza karşılık cezanızı yedi kat artıracam.

Lev.26: 19 İnatçı gururunuzu kıracağım. Gök demir, yer bakır olacak.

Lev.26: 20 Gücünüz tükenecek. Topraklarınız ürün, ağaçlarınız meyve vermeyecek.

Lev.26: 21 "Eğer karşı çıkmaya devam eder, beni dinlemek istemezseniz, günahlarınıza karşılık cezanızı yedi kat artıracam.

Lev.26: 22 Üzerinize yabanıl hayvanlar göndereceğim. Çocuklarınızı öldürecek, hayvanlarınızı yok edecekler. Sayınız azalacak, yollarınız ıssız kalacak.

Lev.26: 23 "Bununla da yola gelmez, bana karşı çıkmaya devam ederseniz,

Lev.26: 24 ben de size karşı çıkacağım, günahlarınıza karşılık sizi yedi kez cezalandıracağım.

Lev.26: 25 Bozduğunuz antlaşmanın öcünü almak için başınıza savaş getireceğim. Kentlerinize çekildiğinizde aranızda salgın hastalık göndereceğim. Düşman eline düşeceksiniz.

Lev.26: 26 Ekmeğinizi kestiğim zaman, on kadın ekmeğinizi bir fırında pişirecek. Ekmeğiniz azar azar, tartıyla verilecek. Yiyecek ama doymayacaksınız.

Lev.26: 27 "Bütün bunlardan sonra yine beni dinlemez, bana karşı çıkarsanız,

Lev.26: 28 bu kez ben de öfkeyle size karşı çıkacağım ve günahlarınıza karşılık sizi yedi kat cezalandıracağım.

Lev.26: 29 Açlıktan çocuklarınızın etini yiyeceksiniz.

Lev.26: 30 Tapınma yerlerinizi yıkacak, buhur sunaklarınızı yok edeceğim. Cesetlerini devrilen putların üzerine serecek, sizden nefret edeceğim.

Lev.26: 31 Kentlerinizi viraneye çevirecek, tapınaklarınızı yıkacağım. Beni hoşnut etmek için sunduğunuz kokuları duymayacağım.

Lev.26: 32 Ülkenizi viran edeceğim, oraya

yerleşen düşmanlarınız bile şaşkına dönecek.

Lev.26: 33 Sizi öteki ulusların arasına dağıtacak, kılıcımla peşinize düşeceğim. Ülkeniz viran olacak, kentleriniz harabeye dönecek.

Lev.26: 34 Siz düşmanlarınızın ülkesinde yaşarken, ülke ıssız kaldığı yıllar boyunca Şabatlar'ın sevincini yaşayacak. Ancak o zaman dinlenip Şabatları'nın tadına varacak.

Lev.26: 37 Kovalayan yokken savaştan kaçarcasına birbirlerinin üzerine yıkılacaklar. Düşmanlarınızın karşısında ayakta duramayacaksınız.

Lev.26: 38 Öteki ulusların arasında yok olacaksınız. Düşman ülkeler sizi yutacak.

Lev.26: 39 Artakalanlarınız gerek kendi, gerekse atalarının suçlarından ötürü düşman ülkelerde eriyip gidecekler.

TEVRAT/ÇÖLDE SAYIM

Say.25: 1 İsrailliler Şittim'de yaşarken, erkekleri Moavlı kadınlarla zina etmeye başladılar.

Say.25: 2 Bu kadınlar kendi ilahlarına kurban sunarken İsrailliler'i de çağırdılar. İsrail halkı yiyeceklerden yedi ve onların ilahlarına taptı.

TEVRAT/YASANIN TEKRARI (TESNİYE) BÖLÜMÜ

Yas.8: 19 "Tanrınız RAB'bi unutur, başka ilahların ardınca giderseniz, onlara tapar, önderinde yere kapanırsanız, bugün size açıkça belirtirim ki, tamamen yok olacaksınız.

Yas.8: 20 Tanrınız RAB önünüzden ulusları yok ettiği gibi, sözüne kulak vermediğiniz için sizi de yok edecek.

Yas.9: 6 Şunu anlayın ki, Tanrınız RAB'bin bu verimli toprakları mülk edinesiniz diye size vermesinin nedeni doğruluğunuz değildir. Çünkü siz dikbaşlı bir halksınız.

Yas.9: 23 RAB sizi Kadeş-Barnea'dan gönderirken, 'Gidin, size vereceğim ülkeyi mülk edin diye buyurmuştu. Sizse Tanrınız RAB'bin buyruğuna karşı geldiniz. O'na güvenmediniz, sözüne kulak vermediniz.

Yas.9: 24 Sizi tanıdığım günden bu yana RAB'be sürekli karşı geldiniz.

Yas.11: 26 "Bakin, bugün önünüze kutsamay ve laneti koyuyorum:

Yas.28: 15 "Ama Tanrınız RAB'bin sözünü dinlemez, bugün size ilettiğim buyrukların, kuralların hepsine uymazsanız, şu lanetler üzerinize gelecek ve size ulaşacak:

Yas.28: 16 "Kentte de tarlada da lanetli olacaksınız.

Yas.28: 17 "Sepetiniz ve hamur tekneniz lanetli olacak.

Yas.28: 18 "Rahminizin meyvesi, toprağını-

zın ürünü, sığırlarınızın buzağıları, sürülerinizin kuzuları lanetli olacak.

Yas.28: 19 "İçeri girdiğinizde lanetli olacaksınız; dışarı çıktığınızda da lanetli olacaksınız.

Yas.28: 20 "RAB'be sırt çevirmekle yaptığınız kötülükler yüzünden el attığınız her işte O sizi lanete uğratacak, şaşkına çevirecek, paylayacak. Sonunda üzerinize yıkım gelecek ve çabucak yok olacaksınız.

Yas.28: 21 RAB, mülk edinmek için gideceğiniz ülkede sizi yok edinceye dek salgın hastalıkla cezalandırarak.

Yas.28: 22 Veremle, sıtmayla, iltihapla, yakıcı sıcaklıkla, kuraklıkla, samyeliyle, küfle cezalandırarak. Siz yok oluncaya dek bunlar sizi kovalayacak.

Yas.28: 23 Başınızın üstündeki gök tunç, ayağınızın altındaki yer demir olacak.

Yas.28: 24 RAB siz yok oluncaya dek gökten yağmur yerine ülkenize toz ve kum yağdıracak.

Yas.28: 25 "RAB sizi düşmanlarınızın önünde bozguna uğratacak. Onlara bir yoldan saldırarak, ama önderinden yedi yoldan kaçacaksınız.Yeryüzündeki bütün uluslar için dehşet verici bir örnek olacaksınız.

Yas.28: 26 Ölümleriniz bütün kuşlara, yabanıl hayvanlara yem olacak; onları korkutup kaçırarak kimse olmayacak.

Yas.28: 27 RAB sizi iyileşemeyeceğiniz Mısır çabıyla, ırlarla, kaşintıyla, uyuzla vuracak.

Yas.28: 28 RAB sizi delilikle, körlükle, şaşkınlıkla cezalandırarak.

Yas.28: 29 Öğle vakti körlerin karanlıkta el yordamıyla yürüdüğü gibi yürüyeceksiniz. Yaptığınız her şeyde başarısız olacak, sürekli sıkıştırılacak, yağmalanacaksınız. Sizi kurtaran olmayacak.

Yas.28: 30 "Bir kıza nişanlanacaksınız, ama başka biri onunla yatacak. Ev yapacak ama içinde oturmayacaksınız. Bağ diyecek ama üzümünü toplamayacaksınız.

Yas.28: 31 Öküzünüz gözünüzün önünde kesilecek ama etini yemeyeceksiniz. Eşejiniz zorla sizden alınacak, geri getirilmeyecek. Davarlarınız düşmanlarınıza verilecek. Sizi kurtaran olmayacak.

Yas.28: 32 Oğullarınız, kızlarınız gözlerinizin önünde başka bir ulusa verilecek. Her gün onları gözlemekten gözlerinizin gücü tükenecek. Elinizden bir şey gelmeyecek.

Yas.28: 33 Tanımadığınız bir halk toprağını zın ürünü ve bütün emeğinizi yiyecek. Sürekli sıkıştırılacak, ezileceksiniz.

Yas.28: 34 Gözlerinizle gördükleriniz sizi çıldırtacak.

Yas.28: 35 RAB dizlerinizi, bacaklarınızı tepeden tırnağa iyileşmeyen ağırlı çabımlarla vuracak.

Yas.28: 36 "RAB sizi ve başınıza atayacağı-
nız kralı sizin de atalarınızın da bilmediği bir
ulusa sürecek. Orada ağaçtan, taştan yapılmış
başka ilahlara tapacaksınız.

Yas.28: 37 RAB'in sizi süreceği bütün
uluslar başınıza gelenlerden dehşete düşe-
cek; sizi aşağılayacak, sizinle eğlenecekler.

Yas.28: 38 "Çok tohum ekecek, ama az top-
layacaksınız. Çünkü ürününüzü çekirge yi-
yecek.

Yas.28: 39 Bağlar dikecek, bakımını yapac-
ak, ama şarap içmeyecek, üzüm toplama-
yacaksınız. Onları kurt yiyecek.

Yas.28: 40 Ülkenizin her yerinde zeytinlikle-
riniz olacak, ama zeytinyağı sürünmeyecek-
siniz. Zeytin ağaçlarınız ürününü yere dök-
ecek.

Yas.28: 41 Oğullarınız, kızlarınız olacak,
ama sizinle kalmayacaklar, sürgüne gönde-
rilecekler.

Yas.28: 42 Bütün ağaçlarınızı, toprağınızın
ürününü çekirgeler yiyecek.

Yas.28: 43 "Aranızdaki yabancılar yüksel-
dikçe yüksелеcek, sizse alçaldıkça alçala-
caksınız.

Yas.28: 44 O sana ödünç verecek, ama sen
ona ödünç vermeyeceksin. O baş, sen kuy-
ruk olacaksın.

Yas.28: 45 "Bütün bu lanetler başınıza ya-
ğacak. Yok oluncaya dek sizi kovalayacak ve
size erişecek. Çünkü Tanrınız RAB'in sözü-
nü dinlemediniz, size verdiği buyrukları, ku-
ralları yerine getirmediğiniz.

Yas.28: 46 Bu lanetler siz ve soyunuz için
sonsuz dek bir belirtir, şaşılabilir bir olay ola-
rak kalacak.

Yas.28: 47 Madem bolluk zamanında Tanrı-
nız RAB'be sevinçle, hoşnutlukla kulluk et-
mediniz,

Yas.28: 48 RAB'in üzerine göndereceği
düşmanlara kölelik edeceksiniz. Ağ, susuz,
çıplak kalacaksınız; her şeye gereksinim du-
yacaksınız. RAB sizi yok edinceye dek boy-
nunuza demir boyunduruk vuracak.

Yas.28: 49-50 "RAB uzaktan, dünyanın öbür
ucundan bir ulusu -dilin bilmediğiniz bir
ulusu, yaşlılara saygı, küçüklere sevgi bes-
lemeyen acımasız bir ulusu- birden çullanan
bir kartal gibi başınıza getirecek.

Yas.28: 51 Siz yok oluncaya dek hayvanları-
nızın yavrularını, toprağınızın ürününü yiyip
bitirecekler. Size ne tahıl, ne şarap, ne zey-
tinyağı, ne sığırlarınızın buzağılarını, ne de
sürülerinizin kuzularını bırakacaklar; ta ki,
siz ortadan kalkıncaya dek.

Yas.28: 52 Güvendiğiniz yüksek, dayanıklı
surlar yerle bir oluncaya dek ülkenizdeki bü-
tün kentlerde sizi kuşatacaklar. Tanrınız
RAB'in size verdiği ülkedeki bütün kentleri
kuşatacaklar.

Yas.28: 53 "Kuşatma sırasında düşmanını-
zın vereceği sıkıntıdan rahminizin meyvesi-
ni, Tanrınız RAB'in size verdiği oğulların,
kızların etini yiyeceksiniz.

Yas.28: 54 Aranızdaki en yumuşak, en du-
yarlı adam bile öz kardeşine, sevdiği karısı-
na, sağ kalan çocuklarına acımayacak;

Yas.28: 55 yediği çocuklarının etini onların
hiçbiriyle paylaşmayacak. Çünkü düşmanın
kuşatma sırasında sizi sıkıştırması yüzün-
den kentlerinizde hiç yiyecek kalmayacak.

Yas.28: 56-57 Aranızda en yumuşak, en du-
yarlı kadın -yumuşaklığından ve duyarlılı-
ğından ayağının tabanını yere basmak iste-
meyen kadın- bile sevdiği kocasından, öz
oğlundan, kızından, plasentayı ve doğuraca-
ğı çocukları esirgeyecek. Çünkü kuşatma sı-
rasında düşmanın kentlerinizde size verece-
ği sıkıntıdan, yokluktan onları gizlice yiye-
cek.

Yas.28: 58 "Bu kitapta yazılı yasanın bütün
sözlerine uymaz, Tanrınız RAB'in yüce ve
heybetli adından korkmazsanız,

Yas.28: 59 RAB sizi ve soyunuzu korkunç
belalarla, büyük ve sürekli belalarla, ağır,
iyileşmez hastalıklarla vuracak.

Yas.28: 60 Sizi ürküten Mısır'ın bütün has-
talıklarını yeniden başınıza getirecek; size
yapışacaklar.

Yas.28: 61 Siz yok oluncaya dek RAB bu
Yasa Kitabı'nda yazılmamış her türlü hasta-
lığı ve belayı da başınıza getirecek.

Yas.28: 62 Gökteki yıldızlar kadar çok olan
sizler, sayıca az bırakılacaksınız. Çünkü
Tanrınız RAB'in sözüne kulak vermediniz.

Yas.28: 63 Size iyilik yapmak, sizi çoğalt-
mak RAB'bi nasıl sevdirdiyse, sizi yıkmak
ve yok etmek de öyle sevidirecektir. Mülk
edinmek için gideceğiniz ülkeden sökülüp
atılacaksınız.

SÜRGÜN

Yas.28: 64 "RAB sizi dünyanın bir ucundan
öbür ucuna, bütün halklar arasına dağıtacak.
Orada sizin de atalarınızın da tanımadığı,
ağaçtan ve taştan yapılmış başka ilahlara ta-
pacaksınız.

Yas.28: 65 Bu uluslar arasında ne esenliği-
niz ne de dinlenecek bir yeriniz olacak. Ora-
da RAB size titreyen yürekler, umutsuzluk ve
bakmaktan yorulmuş gözler verecek.

Yas.28: 66 Sürekli can kaygısı içinde yaşı-
yacaksınız. Gece gündüz dehşet içinde ola-
caksınız. Yaşamınızın güvenliği olmayacak.

Yas.28: 67 Yüreğinizi kaplayan dehşet ve
gözlerinizin gördüğü olaylar yüzünden, sa-
bah, "Keşke akşam olsa! akşam, "Keşke sa-
bah olsa! diyeceksiniz.

Yas.28: 68 Bir daha görmeyeceksiniz dedi-
ğim yoldan RAB sizi gemilerle Mısır'a geri

gönderecek. Orada erkek ve kadın köle ola-
rak kendinizi düşmanlarınıza satmaya kalkı-
şacaksınız; ama satın alan olmayacak.

TEVRAT/YEŞU BÖLÜMÜ

Yeşu.7: 12 İşte bu yüzden İsraililer düşma-
na karşı tutunamıyor, arkalarını dönüp düş-
manlarının önünden kaçıyor. Çünkü lanete
uğradılar. Sizde bulunan adanmış eşyaları
yok etmezseniz, artık sizinle birlikte olmaya-
cağım.

TEVRAT/HÂKİMLER BÖLÜMÜ

Hak.2: 11 İsraililer RAB'in gözünde kötü
olanı yaptılar, Baallar'a tapılar.

Hak.2: 12 Kendilerini Mısır'dan çıkaran ata-
larının Tanrısı RAB'bi terk ettiler. Çevrelerin-
de yaşayan ulusların değişik ilahlarına bağ-
lanıp onlara taparak RAB'bi öfkeliendirdiler.

Hak.2: 13 Çünkü RAB'bi terk edip Baal'a ve
Aştoretler'e tapılar.

Hak.2: 14 Bunun üzerine RAB İsrail'e öfke-
lendi. Onları, her şeylerini alan yağmacıların
eline teslim etti; artık karşı koymadıkları
çevredeki düşmanlarının kölesi yaptı.

Hak.2: 19 Ne var ki, Hakim ölü ölmez yine
başka ilahlara bağlanıyor, onlara kulluk edip
tapiyorlardı. Bu yolda atalarından beter ol-
dular. Yaptıkları kötülüklerden ve inatçılık-
tan vazgeçemediler.

Hak.2: 20 RAB bu yüzden İsrail'e öfkelen-
rek şöyle dedi: "Madem bu ulus atalarının
uymasını buyurduğum antlaşmayı bozdu ve
sözümü dinlemedi,

Hak.3: 6 Onlardan kız aldılar, kızlarını onla-
rın oğullarına verdiler ve onların ilahlarına
tapılar.

Hak.3: 7 RAB'in gözünde kötü olanı yapan
İsraililer Tanrıları RAB'bi unutup Baallar'a
ve Aşera putlarına tapılar.

Hak.3: 12 Sonra İsraililer yine RAB'in gö-
zünde kötü olanı yaptılar. RAB gözünde kö-
tü olanı yaptıkları için Moav Kralı Eglon'u
onlara karşı güçlendirdi.

Hak.4: 1 Ehul'un ölümünden sonra İsraililer
yine RAB'in gözünde kötü olanı yaptılar.

Hak.6: 1 İsraililer yine RAB'in gözünde kö-
tü olanı yaptılar. RAB de onları yedi yıl sü-
reyle Midyanlılar'ın eline teslim etti.

Hak.6: 2 Midyan boyunduruğu İsraililer'e
öyle ağır geldi ki, dağlarda kendilerine sığı-
nacaklar, mağaralar, kaleler yaptılar.

Hak.10: 6 İsraililer yine RAB'in gözünde
kötü olanı yaptılar; Baallar'a, Aştoretler'e,
Aram, Sayda, Moav, Ammon ve Filist ilahla-
rına kulluk ettiler. RAB'bi terk ettiler, O'na
kulluk etmediler.

Hak.10: 7 Bu yüzden İsraililer'e öfkelenen
RAB, onları Filistliler'e ve Ammonlular'a tut-
sak etti.

Hak.10: 13 Sizse beni terk ettiniz, başka ilahlara kulluk ettiniz. Bu yüzden sizi bir daha kurtarmayacağım.

Hak.10: 14 Gidin, seçtiğiniz ilahlara yakarın; sıkıntıya düştüğünüzde sizi onlar kurtarsın."

Hak.13: 1 İsrailîler yine RAB'bin gözünde kötü olanı yaptılar. RAB de onları kırk yıl süreyle Filistinliler'in boyunduruğuna terk etti.

TEVRAT/I.KRALLAR BÖLÜMÜ

1.Kr.9: 4 Sana gelince, babân Davut'un yaptığı gibi, bütün yürüğüne ve doğrulukla yollarını izler, buyurduğum her şeyi yapar, kuralarıma ve ilkelere uyarsan,

1.Kr.9: 5 baban Davut'a, "İsrail tahtından senin soyunun ardı arkası kesilmeyecektir" diye verdiğim sözü tutup krallığını sonsuza dek pekiştireceğim.

1.Kr.9: 6 "Ama siz ya da çocuklarınız yollarımdan sapar, buyruklarıma ve kurallarıma uymaz, gidip başka ilahlara kulluk eder, taparsanız,

1.Kr.9: 7 size verdiğim bu ülkeden sizi söküp atacağım, adıma kutsal kıldığım bu tapınağı terk edeceğim; İsrail bütün uluslar arasında aşağılanıp alay konusu olacak.

1.Kr.9: 8 Bu gösterişli tapınağın önünden geçenler, hayret ve dehşet içinde, "RAB bu ülkeyi ve tapınağı neden bu duruma getirdi? Diye soracaklar.

1.Kr.9: 9 Ve, diyecekler ki, "İsrail halkı, atalarını Mısır'dan çıkaran Tanrıları RAB'bi terk etti; başka ilahların ardından gitti, onlara tapıp kulluk etti. RAB bu yüzden bütün bu kötülükleri başlarına getirdi."

1.Kr.18: 21 İlyas halka doğru ilerleyip, "Daha ne zamana kadar böyle iki taraf arasında dalgalanacaksınız?" dedi, "Eğer RAB Tanrı'ysa, onu izleyin; yok eğer Baal Tanrı'ysa, onun ardınca gidin." Halk İlyas'a hiç karşılık vermedi.

1.Kr.18: 22 İlyas konuşmasını şöyle sürdürdü: "RAB'bin peygamberi olarak sadece ben kaldım. Ama Baal'ın dört yüz elli peygamberi var.

1.Kr.19: 10 İlyas, "RAB'be, Her Şeye Ege-men Tanrı'ya büyük bir istekle kulluk ettim" diye karşılık verdi, "Ama İsrail halkı senin antlaşmanı reddetti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçtan geçirdi. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar."

1.Kr.19: 14 İlyas, "RAB'be, Her Şeye Ege-men Tanrı'ya büyük bir istekle kulluk ettim" diye karşılık verdi, "Ama İsrail halkı senin antlaşmanı reddetti, sunaklarını yıktı ve peygamberlerini kılıçtan geçirdi. Yalnız ben kaldım. Beni de öldürmeye çalışıyorlar."

1.Kr.22: 52 RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı. Babasının, annesinin ve İsrail'i günaha sürükleyen Nevat oğlu Yarovam'ın yolun-

da yürüdü.

1.Kr.22: 53 Baal'a hizmet edip taptı. Babasının her yaptığına uyarak İsrail'in Tanrısı RAB'bi öfkeliendirdi.

TEVRAT/II.KRALLAR BÖLÜMÜ

2.Kr.13: 1 Yahuda Kralı Ahazya oğlu Yoaş'ın krallığının yirmi üçüncü yılında Yehu oğlu Yehoahaz Samiriye'de İsrail Kralı oldu ve on yedi yıl krallık yaptı.

2.Kr.13: 2 Yehoahaz RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı ve Nevat oğlu Yarovam'ın İsrail'i sürüklediği günahlara katıldı. Bu günahlardan ayrılmadı.

2.Kr.13: 3 İşte bu yüzden RAB'bin İsrail'e karşı öfkesi alevlendi ve RAB onları uzun süre Aram Kralı Hazael'le oğlu Ben-Hadat'ın egemenliği altına soktu.

2.Kr.13: 10 Yahuda Kralı Yoaş'ın krallığının otuz yedinci yılında Yehoahaz oğlu Yehoaş Samiriye'de İsrail Kralı oldu ve on altı yıl krallık yaptı.

2.Kr.13: 11 RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı ve Nevat oğlu Yarovam'ın İsrail'i sürüklediği günahlardan ayrılmadı; onun yolunu izledi

2.Kr.14: 23 Yahuda Kralı Yoaş oğlu Amatsya'nın krallığının on beşinci yılında Yehoaş oğlu Yarovam Samiriye'de İsrail Kralı oldu ve kırk bir yıl krallık yaptı.

2.Kr.14: 24 Yarovam RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı ve Nevat oğlu Yarovam'ın İsrail'i sürüklediği günahlardan ayrılmadı.

2.Kr.15: 17 Yahuda Kralı Azarya'nın krallığının otuz dokuzuncu yılında Gadi oğlu Menahem İsrail Kralı oldu ve Samiriye'de on yıl krallık yaptı.

2.Kr.15: 18 RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı ve yaşamı boyunca Nevat oğlu Yarovam'ın İsrail'i sürüklediği günahlardan ayrılmadı.

2.Kr.15: 23 Yahuda Kralı Azarya'nın krallığının elliinci yılında Menahem oğlu Pekahya Samiriye'de İsrail Kralı oldu ve iki yıl krallık yaptı.

2.Kr.15: 24 Pekahya RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı ve Nevat oğlu Yarovam'ın İsrail'i sürüklediği günahlardan ayrılmadı.

2.Kr.15: 27 Yahuda Kralı Azarya'nın krallığının elli ikinci yılında Remalya oğlu Pekah Samiriye'de İsrail Kralı oldu ve yirmi yıl krallık yaptı.

2.Kr.15: 28 RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı ve Nevat oğlu Yarovam'ın İsrail'i sürüklediği günahlardan ayrılmadı.

2.Kr.17: 7 Bütün bunlar kendilerini Mısır Fıravunu'nun boyunduruğundan kurtarıp Mısır'dan çıkaran Tanrıları RAB'be karşı günah işledikleri için İsrailîlerin başına geldi. Çünkü başka ilahlara tapmışlar,

2.Kr.17: 8 RAB'bin İsrail halkının önünden kovmuş olduğu ulusların törelerine ve İsrail krallarının koyduğu kurallara göre yaşamışlardı.

2.Kr.17: 9 Tanrıları RAB'bin onaylamadığı bu işleri gizlilik içinde yapmışlar, gözcü kulelerinden surlu kentlere kadar her yerde tapınma yerleri kurmuşlardı.

2.Kr.17: 10 Her yüksek tepenin üzerine, bol yapraklı her ağacın altına dikili taşlar, Aşera putları diktiler.

2.Kr.17: 11 RAB'bin onların önünden kovmuş olduğu ulusların yaptığı gibi, bütün tapınma yerlerinde buhur yaktilar. Yaptıkları kötülüklerle RAB'bi öfkeliendirdiler.

2.Kr.17: 12 RAB'bin, "Bunu yapmayacaksınız" demiş olmasına karşın putlara taptilar.

2.Kr.17: 13 RAB İsrail ve Yahuda halkını bütün peygamberler ve biliciler aracılığıyla uyarılmış, onlara, "Bu kötü yollarınızdan dönün" demişti, "Atalarınıza buyurduğum ve kullarım peygamberler aracılığıyla size gönderdiğim Kutsal Yasa'nın tümüne uyarak buyruklarımı, kurallarımı yerine getirin."

2.Kr.17: 14 Ama dinlemediler, Tanrıları RAB'be güvenmeyen ataları gibi inat ettiler.

2.Kr.17: 15 Tanrı'nın kurallarını, uyarılarını ve atalarıyla yaptığı antlaşmayı hiçe sayarak değersiz putların ardınca gittiler, böylece kendi değerlerini de yitirdiler. Çevrelerindeki uluslar gibi yaşamamaları için RAB kendilerine buyruk verdiği halde, ulusların törelerine göre yaşadılar.

2.Kr.17: 16 Tanrıları RAB'bin bütün buyruklarını terk ettiler. Tapınmak için kendilerine iki dökme buzağı ve Aşera putu yaptırtilar. Gök cisimlerine taptilar. Baal'a kulluk ettiler.

2.Kr.17: 17 Oğullarını, kızlarını ateşte kurban ettiler. Falcılık,büyücülük yapttilar. RAB'bin gözünde kötü olanı yapttilar, kendilerini kötülüğe adayarak O'nu öfkeliendirdiler.

2.Kr.17: 18 RAB İsrailîlere çok kızdı, Yahuda oymağı dışında hepsini huzurundan kovdu.

2.Kr.17: 19 Yahudalılar bile Tanrıları RAB'bin buyruklarına uymadılar. İsrailîlerin benimsediği törelere göre yaşadılar.

2.Kr.17: 20 Bundan dolayı RAB İsrail soyundan olan herkesi reddetti. Çapulcuların eline teslim ederek onları cezalandırdı. Hepsini huzurundan kovdu.

2.Kr.17: 21 RAB İsrailî Davut soyunun elinden aldıktan sonra, İsrailîler Nevat oğlu Yarovam'ı kral yapttilar. Yarovam İsrailîleri RAB'bin yolundan saptırarak büyük günaha sürükledi.

2.Kr.17: 22 İsrailîler Yarovam'ın işlediği bütün günahlara katıldılar ve bunlardan ayrılmadılar.

2.Kr.17: 23 Sonunda RAB kulları peygamberler aracılığıyla uyarmış olduğu gibi, onları huzurundan kovdu. İsraililer kendi topraklarından Asur'a sürüldüler.

2.Kr.17: 31 Awa halkı ise Nivhaz ve Tartak adındaki ilahlarını yaptılar. Sefarvayim halkı ise oğullarını ilahları Adrammelek ve Anammelek'e yakarak kurban ettiler.

2.Kr.17: 32 Bir yandan RAB'be tapınıyor, öte yandan tapınma yerlerindeki yapılarda görev yapmak üzere aralarından rasgele kâhinler seçiyorlardı.

2.Kr.17: 33 Böylece hem RAB'be tapıyorlar, hem de aralarından geldikleri ulusların törelerine göre kendi ilahlarına kulluk ediyorlardı.

2.Kr.17: 34 Bugün de eski törelerine göre yaşıyorlar. Ne RAB'be tapınıyorlar, ne de RAB'in İsrail adını verdiği Yakup'un oğulları için koymuş olduğu kurallara, ilkelere, yasalara, buyruklara uyuyorlar.

2.Kr.17: 35 RAB Yakupoğulları'yla antlaşma yapmış ve onlara şöyle buyurmuştu: "Başka ilahlara tapmayacak, önlerinde eğilmeyecek, onlara kulluk etmeyecek, kurban kesmeyeceksiniz.

2.Kr.17: 36 Yalnızca ulu gücüyle her yere erişen eliyle sizleri Mısır'dan çıkararak RAB'be tapınacaksınız. O'nun önünde eğilip O'na kurban keseceksiniz.

2.Kr.17: 37 Sizler için yazmış olduğu kuralları, ilkeleri, yasaları, buyrukları her zaman yerine getirmeye özen gösterecek ve başka ilahlara tapmayacaksınız.

2.Kr.17: 38 Sizinle yaptığım antlaşmayı unutmayacak ve başka ilahlara tapmayacaksınız.

2.Kr.17: 39 Yalnız Tanrının RAB'be tapacaksınız. O sizi bütün düşmanlarınızın elinden kurtaracak."

2.Kr.17: 40 Ne var ki Samiriye'ye yerleşenler buna kulak asmadılar ve eski törelerine göre yaşamaya devam ettiler.

2.Kr.17: 41 Bu uluslar aynı zamanda hem RAB'be, hem de putlarına tapıyorlardı. Çocukları ve torunları da bugüne dek ataları gibi yaşıyorlar.

2.Kr.21: 1 Manaşşe on iki yaşında kral oldu ve Yeruslaim'de elli beş yıl krallık yaptı.

2.Kr.21: 2 RAB'in İsrail halkının önünden kovmuş olduğu ulusların iğrenç törelerine uyarak RAB'in gözünde kötü olanı yaptı.

2.Kr.21: 3 Babası Hizkiya'nın yok ettiği puta tapılan yerleri yeniden yaptırdı. İsrail Kralı Ahav gibi, Baal için sunaklar kurdu, Aşera putu yaptı. Gök cisimlerine taparak onlara kulluk etti.

2.Kr.21: 4 RAB'in, "Yeruslaim'de bulunacağım" dediği RAB'in Tapınağı'nda sunaklar kurdu.

2.Kr.21: 5 Tapınağın iki avlusunda gök cisimlerine tapmak için sunaklar yaptırdı.

2.Kr.21: 6 Oğlunu ateşte kurban etti; falcılık ve büyüculük yaptı. Medyumlara, ruh çağıranlara danıştı. RAB'in gözünde çok kötülük yaparak O'nu öfkeliendirdi.

2.Kr.21: 7 Manaşşe yaptırdığı Aşera putunu RAB'in Tapınağı'na yerleştirdi. Oysa RAB tapınağa ilişkin Davut'la oğlu Süleyman'a şöyle demişti: "Bu tapınakta ve İsrail oymaklarının yaşadığı kentler arasından seçtiğim Yeruslaim'de adım sonsuza dek anılacak.

2.Kr.21: 9 Ama halk kulak asmadı. Manaşşe onları öylesine yoldan çıkardı ki, RAB'in İsrail halkının önünde yok ettiği uluslardan daha çok kötülük yaptılar.

2.Kr.21: 10 RAB, kulları peygamberler aracılığıyla şöyle dedi:

2.Kr.21: 11-12 "Yahuda Kralı Manaşşe bu iğrenç işleri yaptığı, kendisinden önceki Amorlular'dan daha çok kötülük ettiği, putlar dikerek Yahudalıları günaha sürüklediği için İsrail'in Tanrısı RAB, 'Yeruslaim'in ve Yahuda'nın başına öyle bir felaket getireceğim ki, duyanların hepsi şaşkına dönecek diyor,

2.Kr.21: 13 'Samiriye'yi ve Ahav'ın soyunu nasıl cezalandırımsa, Yeruslaim'i cezalandırırken de aynı ölçü ipini, aynı çekülü kullanacağım. Bir adam tabağını nasıl temizler, silip yüzüstü kapatırsa, Yeruslaim'i de öyle silip süpüreceğim.

2.Kr.21: 14 Halkımdan sağ kalanları terk edeceğim ve düşmanlarının eline teslim edeceğim. Yeruslaim halkı yağmalanıp ganimet olarak götürülecek.

2.Kr.21: 15 Çünkü gözümde kötü olanı yaptılar. Atalarının Mısır'dan çıktığı günden bugüne kadar beni öfkeliendirdiler."

2.Kr.21: 16 Manaşşe RAB'in gözünde kötü olanı yaparak Yahudalıları günaha sürüklemekle kalmadı, Yeruslaim'i bir uçtan öbür uca dolduracak kadar çok sayıda suçsuzun kanını döktü.

2.Kr.21: 19 Amon yirmi iki yaşında kral oldu ve Yeruslaim'de iki yıl krallık yaptı.

2.Kr.21: 20 Amon da babası Manaşşe gibi RAB'in gözünde kötü olanı yaptı.

2.Kr.21: 21 Babasının yürüdüğü yollarda yürüdü, aynı putlara taptı ve hizmet etti.

2.Kr.21: 22 Atalarının Tanrısı RAB'bi terk etti, O'nun yolunda yürümedi.

2.Kr.22: 17 Beni terk ettikleri, elleriyle yaptıkları başka ilahlara buhur yakıp beni kızdırdıkları için buraya karşı öfkem alevlenecek ve sönmeyecek.

2.Kr.23: 26 Oysa Manaşşe işlediği suçlarla RAB'bi öyle öfkeliendirmişti ki, RAB Yahuda'ya karşı alevlenen öfkesinden vazgeçmedi

2.Kr.23: 27 ve "İsrail'i nasıl huzurumdan atımsa, Yahuda'yı da öyle atacağım" dedi, "Seçtiğim bu kenti, Yeruslaim'i ve 'Orada bulunacağım dediğim tapınağı kendimden uzaklaştıracam."

2.Kr.24: 1 Yahuda Kralı Yehoyakim'in krallığı döneminde Babil Kralı Nebukadnessar Yahuda'ya saldırdı. Yehoyakim üç yıl ona boyun eğdiyse de sonradan fikrini değiştirerek Nebukadnessar'a başkaldırdı.

2.Kr.24: 2 RAB, kulları peygamberler aracılığıyla söylediği söz uyarınca, Yahuda'yı yok etmek üzere Kildani, Aramlı, Moavlı ve Ammonlu akıncıları ona karşı gönderdi.

2.Kr.24: 3-4 Bütün bunlar RAB'in buyruğuyla Yahudalıları'nın başına geldi. Manaşşe'nin işlediği bütün günahlar, döktüğü suçsuz kan yüzünden RAB Yahudalıları huzurundan atmak istedi. Çünkü Manaşşe Yeruslaim'i suçsuzların kanıyla doldurmuştu ve RAB bunu başlatmak niyetinde değildi. (Bkz: Kur'an, İsrâ/4-7)

2.Kr.24: 8 Yehoyakin on sekiz yaşında kral oldu ve Yeruslaim'de üç ay krallık yaptı.

2.Kr.24: 9 O da babası gibi RAB'in gözünde kötü olanı yaptı.

2.Kr.24: 10 O sırada Babil Kralı Nebukadnessar'ın askerleri Yeruslaim'in üzerine yürüyüp kenti kuşattı.

2.Kr.24: 11 Kuşatma sürerken Nebukadnessar geldi.

SÜRGÜN

2.Kr.24: 12 Yahuda Kralı Yehoyakin, annesi, görevlileri, yöneticileri ve hizmetlileri birlikte, Nebukadnessar'a teslim oldu. Babil Kralı krallığının sekizinci yılında Yehoyakin'i tutsak etti.

2.Kr.24: 13 RAB'in sözü uyarınca, Nebukadnessar RAB'in Tapınağı'nın ve kral sarayının bütün hazinelerini boşalttı, İsrail Kralı Süleyman'ın RAB'in Tapınağı için yaptırdığı altın eşyaların tümünü parçaladı.

2.Kr.24: 14 Bütün Yeruslaim halkını, komutanları, yiğit savaşçıları, zanaatçıları, demircileri, toplam on bin kişiyi sürgün etti. Yahuda halkının en yoksul kesimi dışında kimse kalmadı.

2.Kr.24: 15-16 Babil Kralı Nebukadnessar Yehoyakin'i tutsak olarak Babil'e götürdü. Onunla birlikte annesini, karılarını, hizmetlerini ve ülkenin ileri gelenlerini de Yeruslaim'den Babil'e sürdü. Ayrıca yedi bin deneyimli yiğit savaşçıyı ve bin zanaatçıyla demirciyi Babil'e sürgün etti.

TEVRAT/TARİHLER BÖLÜMÜ

2.Ta.24: 18 Atalarının Tanrısı RAB'in Tapınağı'nı terk ederek Aşera putlarıyla öbür putlara tapılar. Suçları yüzünden RAB Ya-

huda ve Yeruslm halkına öfkelen-di.

2.Ta.24: 19 Kendisine dönmeleri iin arala-rına peygamberler gönderdi. Bu peygam-berler halkı uyardılarsa da, onlara kulak as-madılar.

2.Ta.24: 20 O zaman Tanrı'nın Ruhı Kâhin Yehoyada oğlu Zekerıya'nın üzerine indi Ze-kerıya, halkın önünde durup seslendi: "Tan-rı şöyle diyor: 'Niin buyruklarına karşı ge-liyorsunuz? İleriniz iyi gitmeyecek. nk siz beni bıraktınız, ben de sizi bıraktım.'"

2.Ta.24: 21 Bunun zerine Zekerıya'ya d-zen kurdular. Kralın buyruuyla RAB'bin Ta-pınauı'nın avlusunda taa tutup onu öldür-dler.

2.Ta.24: 22 Kral Yoa Zekerıya'nın babası Yehoyada'nın kendisine yaptıuı iyiliuı unu-tup oouunu öldürdü. Zekerıya lrken, "RAB bu yaptıuınezı görüp hesabını sorsun" dedi.

2.Ta.28: 1 Ahaz yirmi yaında kral oldu ve Yeruslm'de on altı yıl krallık yaptı. RAB'bin gözünde doouu olanı yapan atası Davut gibi davranmadı.

2.Ta.28: 2 İsrail krallarının yollarını izledi; Baallar'a tapmak iin dökme putlar bile yap-tırdı.

2.Ta.28: 3 Ben-Hinnom Vadisi'nde buhur yaktı. RAB'bin İsrail halkının önünden kov-mu olduou ulusların iouren törelerine uya-rak ooullarını ateşte kurban etti.

2.Ta.28: 4 Puta tapılan yerlerde, tepelerde, bol yapraklı her aouının altında kurban kesip buhur yaktı.

2.Ta.28: 5 İşte bu nedenle Tanrısı RAB Ahaz'ı Aram Kralı'nın eline teslim etti. Aram-lılar onu bozguna uouatırlar, halkından bir-oouunu tutsak alıp am'a götürdüler. Ayrıca onu aouı bir yenilgiye uouatan İsrail Kralı'nın eline de teslim edildi.

2.Ta.33: 1 Manae on iki yaında kral oldu ve Yeruslm'de elli be yıl krallık yaptı.

2.Ta.33: 2 RAB'bin İsrail halkının önünden kovmu olduou ulusların iouren törelerine uyarak RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı.

2.Ta.33: 3 Babası Hizkliya'nın ortadan kaldırdı-uı puta tapılan yerleri yeniden yaptırdı. Baallar iin sunaklar kurdu, Aera putları yaptı. Gök cisimlerine taparak onlara kulluk etti.

2.Ta.33: 4 RAB'bin, "Adım sonsuza dek Ye-ruslm'de bulunacaktır" dediou RAB'bin Ta-pınauı'nda sunaklar kurdu.

2.Ta.33: 5 Tapınauın iki avlusunda gök ci-simlerine tapmak iin sunaklar yaptırdı.

2.Ta.33: 6 Ooullarını Ben-Hinnom Vadi-si'nde ateşte kurban etti; falcılık ve büyücü-lk yaptı. Medyumlara, ruh aouıranlara da-nıtı. RAB'bin gözünde ok kötülük yaparak O'nu öfkelen-dirdi.

2.Ta.33: 7 Manae yaptırdıouı putu Tanrı'nın

Tapınauı'na yerleştirdi. Oysa Tanrı tapınaoua ilişkin Davut'la ooulu Süleyman'a şöyle de-miti: "Bu tapınakta ve İsrail oymaklarının yaadıou kentler arasından setiou Yerus-lim'de adım sonsuza dek anılacak.

2.Ta.33: 8 Kendilerine Musa aracılıuıyla bu-yurduou Kutsal Yasa'yı, kuralları, ilkeleri dikkatle yerine getirirlerse, İsrail halkının ayaouını bir daha atalarına vermiş olduoum ülkenin dışına ıkarmayacaoum."

2.Ta.33: 9 Ancak Manae Yahudalılar'la Yeruslm'de yaşayanları öylesine yoldan ıkardı ki, RAB'bin İsrail halkının önünde yok ettiou uluslardan daha ok kötülük yap-tılar.

2.Ta.36: 5 Yehoyakim yirmi be yaında kral oldu ve Yeruslm'de on bir yıl krallık yaptı. Tanrısı RAB'bin gözünde kötü olanı yaptı.

2.Ta.36: 6 Yehoyakim'e saldıran Babil Kralı Nebukadnessar Babil'e götürmek iin onu tun zincirlerle baouladı.

2.Ta.36: 7 RAB'bin Tapınauı'ndaki bazı e-yaları da alıp Babil'de kendi tapınaouına yer-letirdi.

2.Ta.36: 13 Sidkiya Tanrı adıyla kendisine baouı kalacaouına ant iiren Kral Nebukad-nessar'a karşı ayaklandı. İsrail'in Tanrısı RAB'be dönmemek iin direnerek inat etti.

2.Ta.36: 14 stelik khinlerin ve halkın n-derleri de öteki ulusların iouren törelerine uyarak ihanetlerini gitide artırdılar ve RAB'bin Yeruslm'de kutsal kıldıouı tapına-ouı kirlettiler.

2.Ta.36: 15 Atalarının Tanrısı RAB, halkına ve konutuna acıdıou iin onları ulakları ara-cılıuıyla defalarca uyardı.

2.Ta.36: 16 Ama onlar Tanrı'nın ulaklarıyla alay ederek sözlerini kumsediler, pey-gamberlerini aaouıladılar. Sonunda RAB'bin halkına karşı öfkesi kurtuluş yolu bırakma-yacak kadar alevlendi.

SÜRGÜN VE KUDÜS'N YIKIMI

2.Ta.36: 17 RAB Kildan Kralı'nı onların ze-rine saldırttı. Kildani ordusu genlerini tapı-nakta kılıtan geirdi. Ne delikanlıya, ne gen kıza, ne yalıya, ne aksaouıya acıdı. RAB hepsini Kildan Kralı'nın eline teslim et-ti.

2.Ta.36: 18 Kral, RAB Tanrı'nın Tapına-ouı'ndaki büyük kk bütün eşyaları, tapına-ouın, Yahuda Kralı'nın ve önderlerinin hazi-nelerini Babil'e taıttı.

2.Ta.36: 19 Tanrı'nın Tapınaouı'nı ateşe ver-diler, Yeruslm surlarını yıkıp bütün saray-ları yaktılar, deouerli olan herşeyi yok ettiler.

2.Ta.36: 20 Kildan Kralı kılıtan kurtulanları Babil'e sürdü. Bunlar Pers krallıouı egemen oluncaya dek onun ve ooullarının köleleri olarak yaşadılar.

2.Ta.36: 21 Böylece RAB'bin Yeremya aracı-lıuıyla sylediouı söz yerine geldi: "lke tu-tulmayan abat yıllarını tamamlayıncaya, yetmiş yıl doluncaya kadar ıssız kalıp dinle-necek."

TEVRAT/EZRA BÖLÜMÜ

Ezr.9: 10-11 "Ey Tanrımız, bundan başka ne diyebiliriz? Kulların peygamberler aracılı-ouıyla verdiouı buyruklara uymadık. Şöyle demitin: 'Mülk edinmek iin gitmekte ol-duouuz ülke, orada yaşayan halkların iourenlikleriyle kirlenmitir. iourenlikleri y-znden ülke baştan baa murdarlıklarla dol-du.

Ezr.9: 12 Bunun iin kızlarınızı onların oou-larına vermeyin. Onların kızlarını da ooulla-rınıza almayın. Hibir zaman onların esenli-ouı ve iyiliouı iin alımayın. Öyle ki, g bu-lasınız, ülkenin iyi ürünlerini yiyesiniz ve l-keyi sonsuza dek ooullarınıza miras bira-kasınız.'

Ezr.9: 13 "Baımıza gelenlere yaptıouımız k-tlkler ve büyük suouumuz neden oldu. Sen, ey Tanrımız, bizi hak ettiouımızdan daha az cezalandırdın ve bize sürgünden kurtulan böyle bir azınlık bıraktın.

TEVRAT/NEHEMYA BÖLÜMÜ

Neh.9: 16 "Ama atalarımız gurura kapıldı; dikbalılık edip buyruklarına uymadılar.

Neh.9: 17 Söz dinlemek istemediler, arala-rında yaptıouı harikaları unuttular. Dikbalı-lık ettiler, eski kölelik yaşamlarına dönmek iin kendilerine bir nder bularak bakaldır-dılar. Ama sen baouılayan, iyilik yapan, acı-yan, tez fkelenmeyen, sevgisi engin bir Tanrı'sın. Onları terk etmedin.

Neh.9: 18 Kendilerine buzaouı biouiminde dökme bir put yaptılar, 'Sizi Mısır'dan ıka-ran Tanrınız budur!' diyerek seni ok aaouı-ladılar.

TEVRAT/MEZMURLAR BÖLÜMÜ

Mez.106: 24 Ardından hor gördüler güzelim ülkeyi, Tanrı'nın verdiouı sze inanmadılar.

Mez.106: 25 adırlarında söylendiler, Dinlemediler RAB'bin sesini.

Mez.106: 26-27 Bu yüzden RAB elini kaldırdı

Ve lde onları yere sereceouına,

Soylarını ulusların arasına saouacaouına, Onları teki ülkelere daouıtacaouına ant iti.

Mez.106: 35 Tersine teki uluslara karıtı-lar,

Onların törelerini ourendiler.

Mez.106: 36 Putlarına taptılar, Bu da onlara tuzak oldu.

Mez.106: 37 Oğullarını, kızlarını
Cinlere kurban ettiler.

Mez.106: 38 Kenan putlarına kurban olsun
diye

Oğullarının, kızlarının kanını,
Suçsuzların kanını döktüler;
Ülke onların kaniyle kirlendi.

Mez.106: 39 Böylece yaptıklarıyla kirlil sayıl-
dılar,

Vefasız duruma düştüler töreleriyle.

Mez.106: 40 RAB'in öfkesi parladi halkına
karşı,

Tiksindi kendi halkından.

Mez.106: 41 Onları ulusların eline teslim et-
ti.

Onlardan nefret edenler onlara egemen ol-
du.

Mez.106: 42 Düşmanları onları ezdi,
Boyun eğdirdi hepsine.

Mez.106: 43 RAB onları birçok kez kurtardı,
Ama akılları fikirleri başkaldırmaktaydı
Ve alçaltıldılar suçları yüzünden.

TEVRAT/YEŞAYA BÖLÜMÜ

Yşa.1: 2 Ey gökler dinleyin, ey yeryüzü ku-
lak ver!

Çünkü RAB konuşuyor:
"Çocuklar yetiştirip büyüttüm,
Ama bana başkaldırdılar.

Yşa.1: 3 Öküz sahibini, eşek efendisinin
yemliğini bilir,
Ama İsrail halkı bu kadarını bile bilmiyor,
Halkım anlamıyor."

Yşa.1: 4 Günahlı ulusun, suç yüklü halkın,
Kötülük yapan soyun,
Baştan çıkmış çocukların vay haline!
RAB'bi terk ettiler,
İsrail'in Kutsal'ını hor gördüler,
O'na sırt çevirdiler.

Yşa.1: 15 "Ellerinizi açıp bana yakardığınız-
da
Gözlerimi sizden kaçıracağım.
Ne kadar çok dua ederseniz edin dinleme-
yeceğim.

Elleriniz kan dolu.

Yşa.6: 12 İnsanları çok uzaklara süreceğim,
Ülke bomboş kalacak,

TEVRAT/YEREMYA BÖLÜMÜ

Yer.3: 6 Kral Yoşiya döneminde RAB bana,
"Dönek İsrail'in yaptığını gördün mü?" dedi,
"Her yüksek tepenin üzerine, her bol yaprak-
lı ağacın altına gidip fahişelik etti.

Yer.3: 7 Bütün bunları yaptıktan sonra bana
geri döneceğini düşündüm, ama dönmedi.
Hain kızkardeşi Yahuda da gördü bunları.

Yer.3: 8 Fahişeliği yüzünden dönek İsrail'i
boşayıp ona boşanma belgesini verdiğim
halde, kızkardeşi hain Yahuda'nın hiç kork-
madığını, gidip fahişelik ettiğini gördüm.

Yer.3: 9 Hiç umursamadan fahişeliğiyle ül-
keyi kirletti; taşla, ağaçla zina etti.

Yer.3: 10 Bütün bunlara karşın, hain kızkar-
deşi Yahuda içtenlikle değil, göstermelik
olarak bana döndü." Böyle diyor RAB.

Yer.3: 13 Ancak suçunu kabul et:

Tanrın RAB'be başkaldırdın,
Her bol yapraklı ağacın altında
Sevgini yabancı ilahlarla paylaştın, *
Beni dinlemedin."

Böyle diyor RAB.

Yer.3: 21 Çıplak tepelerde bir ses duyulu-
yor,

İsrail halkının ağlayışı ve yakarışı.

Çünkü doğru yoldan saptılar,
Tanrıları RAB'bi unuttular.

Yer.3: 25 Utanç içinde yatalım,
Rezilliğimiz bizi örtsün!

Çünkü biz de atalarımız da
Gençliğimizden bu yana
Tanrımız RAB'be karşı günah işledik,
Tanrımız RAB'bin sesine kulak asmadık."

Yer.4: 27 RAB diyor ki, "Bütün ülke viran
olacak, Ama onu büsbütün yok etmeyece-
ğim.

Yer.5: 1 "Yeruşalim sokaklarında dolaşın,
Çevrenize bakıp düşünün,
Kent meydanlarını araştırın.

Eğer adil davranan,
Gerçeği arayan bir kişi bulursanız,
Bu kenti bağışlayacağım.

Yer.5: 15 Ey İsrail halkı,
Uzaktan gelecek bir ulusu
Üzerinize saldırtacağım" diyor RAB,
"Köklü, eski bir ulus;

Sen onların dilini bilmez,
Ne dediklerini anlamazsın.

Yer.5: 16 Oklarının kılıfı açık bir mezar gibi-
dir, Hepsini birer yiğittir.

Yer.5: 17 Ürünü, yiyeceklerini tüketecek,
Oğullarını, kızlarını öldürecekler;
Davarlarını, sığırlarını,
Asmalarının, incir ağaçlarının meyvesini yi-
yecek,

Güvendiğin surlu kentlerini

Kılıçla yerle bir edecekler.

Yer.5: 18 "Ama o günlerde bile sizi büsbü-
tün yok etmeyeceğim" diyor RAB.

Yer.5: 19 "Tanrımız RAB neden bize bütün
bunları yaptı? Diye sorduklarında, şöyle ya-
nıtlayacaksınız: "Beni nasıl bıraktınız, ülkeniz-
de yabancı ilahlara nasıl kulluk ettiniz, siz
de kendinize ait olmayan bir ülkede yaban-
cılara öyle kulluk edeceksiniz.

Yer.7: 24 Ne var ki, dinlemediler, kulak as-
madılar; kendi isteklerinin, kötü yüreklerinin
inadı doğrultusunda yürüdüler. İleri değil,
geri gittiler.

Yer.7: 25 Atalarının Mısır'dan çıktığı gün-
den bu yana, size her gün defalarca pey-

gamber kullarımı gönderdim.

Yer.7: 26 Ama beni dinlemediniz, kulak as-
madınız. İnât ederek atalarınızdan daha çok
kötülük yaptınız.

Yer.7: 27 "Onlara bütün bunları söyleyecek-
sin ama seni dinlemeyecekler. Onları çağı-
racaksın ama yanıt vermeyecekler.

Yer.7: 28 Bunun için onlara de ki, 'Tanrısı
RAB'bin sözünü dinlemeyen, ders almayan
ulus işte budur. Bana bağlılıkları yok oldu,
bağlılıktan söz etmez oldular.

Yer.9: 13 RAB, "Kendilerine verdiğim yasa-
yı bıraktılar, sözümü dinlemediler, yasamı
izlemediler" diyor,

Yer.9: 14 "Onun yerine yüreklerinin inadını,
atalarının öğrettiği
gibi Baallar'ı izlediler."

Yer.9: 15 Bunun için İsrail'in Tanrısı, Her
Şeye Egemen RAB diyor ki,
"Bu halka pelinotu yedirecek, zehirli su içi-
receğim.

SÜRGÜN

Yer.9: 16 Onları kendilerinin de atalarının da
tanımadığı ulusların
arasına dağıtacak, tümünü yok edene dek
peşlerine kılıcı salacağım."

Yer.15: 4 Yahuda Kralı Hizkiya oğlu Manaş-
şe'nin Yeruşalim'de
yaptıkları yüzünden bütün yeryüzü krallıkla-
rını dehşete düşürecek.

Yer.15: 5 "Kim acıyacak sana, ey Yerusā-
lim?

Kim yas tutacak senin için?

Hal hatır sormak için

Kim yolundan dönüp sana gelecek?

Yer.15: 7 Ülkenin kapılarında,

Halkımı yabayla savuracak,

Çocuksuz bırakacak, yok edeceğim;

Çünkü yollarından dönmediler.

Yer.15: 8 Dul kadınlarının sayısı denizin ku-
mundan çok olacak.

Gençlerinin annelerini

Öğle vakti yok ediciyi göndereceğim;

Üzerlerine ansızın acı, dehşet salacağım.

Yer.19: 3 De ki, 'RAB'bin sözünü dinleyin,
ey Yahuda kralları ve Yeruşalim'de yaşayan-
lar! İsrail'in Tanrısı, Her Şeye Egemen RAB
şöyle diyor: Dinleyin! Buraya, her duyanı
şaşkına çevirecek bir felaket göndermek
üzereyim.

Yer.19: 4 Çünkü beni terk ettiler, burayı ya-
abancı bir ülke haline getirdiler. Kendilerinin
de atalarıyla Yahuda krallarının da tanımadı-
ğı başka ilahlara burada buhur yaktilar, bu-
rayı döktükleri suçsuz kaniyle doldurdular.

Yer.19: 5 Çocuklarını ateşte Baal'a kurban
etmek için tapınma yerleri kurdular. Böyle
bir şey ne buyurdum ne sözünü ettim ne de
aklımdan geçirdim.

Yer.19: 6 Bundan ötürü buranın artık Tofet ya da Ben-Hinnom Vadisi değil, Kırım Vadisi diye anılacağı günler geliyor, diyor RAB.

Yer.19: 7 Yahuda ve Yeruşalim'in tasarılarını burada boşa çıkaracağım.

Onları canlarına susayanların eline verecek, düşmanlarının önünde kılıçla düşüreceğim. Cesetlerini yem olarak yırtıcı kuşlara, yabani hayvanlara vereceğim.

Yer.19: 8 Bu kenti viraneye çevirecek, alay konusu edeceğim; oradan her geçen şaşkın şaşkın bakıp başına gelen belalardan ötürü onunla alay edecek.

Yer.19: 9 Onlara oğullarının, kızlarının etini yedireceğim. Canlarına susamış düşmanları onları kuşatıldığında sıkıntıdan birbirlerini yiyecekler.

Yer.19: 10 "O zaman seninle gidenlerin önünde çömleği kır

Yer.19: 11 ve onlara de ki, 'Her Şeye Egemen RAB şöyle diyor:

Çömleğinin çömleği nasıl kırılıp bir daha onarılamazsa, ben de bu halkı ve bu kenti öyle kıracağım. Ölülerini yer kalmayana dek Tofet'te gömecekler.

TEVRAT/HEZEKİEL BÖLÜMÜ

Hez.2: 3 Bana, "Ey insanoğlu, seni İsrail halkına, bana başkaldıran o asi ulusa gönderiyorum" dedi, "Onlar ve ataları bugüne kadar bana karşı geldiler.

Hez.2: 4 Bu halk dikbaşı ve inatçıdır. Seni onlara gönderiyorum. Onlara, 'Egemen RAB şöyle diyor diyeceksin.

Hez.2: 5 Bu asi halk seni ister dinlesin, ister dinlemesin, yine de aralarında bir peygamber olduğunu bilecektir.

Hez.2: 6 Sen, ey insanoğlu, onlardan ve sözlerinden korkma! Çevrende çalılar, dikenler olsa, akrepler arasında yaşasan bile korkma. Asi bir halk olsalar bile, onların söyleyeceklerinden korkma, onlar yüzünden yalınlığa düşme.

Hez.2: 7 Seni ister dinlesinler, ister dinlemesinler, onlara sözlerimi söyleyeceksin. Çünkü onlar asi bir halktır.

SÜRGÜN

Hez.4: 13 RAB, "Uluslar arasına dağıtacağım İsrail halkı böylelikle kirli sayılan yiyecekleri yiyecek" dedi.

Hez.6: 11 "Egemen RAB şöyle diyor: Ellerinizi çırpın, ayaklarınızı yere vurun, İsrail halkının bütün kötü ve iğrenç uygulamalarından ötürü inleyin! Çünkü kılıçla, kıtlıkla, salgın hastalıkla yok olacaklar.

Hez.6: 12 Uzaktakiler salgın hastalıktan ölecek, yakındakiler kılıçtan geçirilecek, kuşatma sırasında sağ kalanlar kıtlıktan ölecek. Böylece onlara duyduğum öfkeye son vereceğim.

Hez.6: 13 Putlarının arasına, sunaklarının çevresine, her yüksek tepeye, dağ doruğuna, her yeşeren bol yapraklı ağacın altına cesetleri serilince, benim RAB olduğumu anlayacaklar. Oralarda putlarına güzel kokulu buhur sundular.

Hez.6: 14 Elimi onlara karşı uzatacak, çölden Rivlaya kadar yaşadıkları ülkeyi yerle bir edip ıssız bırakacağım. O zaman benim RAB olduğumu anlayacaklar."

Hez.9: 9 "İsrail ve Yahuda halkının günahı pek büyük" diye karşılık verdi, "Ülke kan, kent haksızlık dolu. Onlar, 'RAB ülkeyi bıraktı, RAB görmüyor diyorlar.

Hez.9: 10 Ben de onlara acımayacak, onları esirgemeyeceğim. Yaptıklarını kendi başlarına getireceğim."

Hez.9: 11 Derken keten giysili, belinde yazı takımı olan adam, "Buyruklarını yerine getirdim" diye haber verdi.

Hez.11: 9 Sizi kentten çıkarıp yabancıların eline teslim edeceğim. Sizi cezalandıracağım.

Hez.11: 10 Kılıçla öldürüleceksiniz. Sizi İsrail sınırında cezalandıracağım. O zaman benim RAB olduğumu anlayacaksınız.

Hez.11: 11 Bu kent sizin için kazan olmayacak, siz de onun içinde et olmayacaksınız. Sizi İsrail sınırında cezalandıracağım.

Hez.11: 12 O zaman benim RAB olduğumu anlayacaksınız. Kurallarımı izlemediniz, ilkelere uymadınız; çevrenizdeki ulusların ilkelerine uydunuz."

Hez.12: 15 Onları uluslar arasına dağıtıp ülkelere sürdüğümde, benim RAB olduğumu anlayacaklar.

SÜRGÜN

Hez.20: 23 Onları ulusların arasına dağıtacağım, başka ülkelere göndereceğime çölde ant içtim.

Hez.20: 24 Çünkü ilkelerimi izlemediler, kurallarımı reddettiler. Şabat günlerimi hiçe saydılar, gözlerini atalarının putlarına diktiler.

Hez.20: 27 "Bu nedenle, ey insanoğlu, İsrail halkına de ki, 'Egemen RAB şöyle diyor: Atalarınız yine ihanet etmekle bana küfredmiş oldular.

TEVRAT/DANİEL BÖLÜMÜ

Dan 9:5 Buyruklarından, ilkelerinden ayrılıp günah, suç işledik, kötülük yaptık, başkaldırdık.

Dan 9: 6 Senin adına krallarımıza, önderlerimize, atalarımıza, ülkedeki bütün halka seslenen kulların peygamberleri dinlemedik.

SÜRGÜN

Dan 9: 7 «Sen adalettisin, ya Rab! Sadakatsizliğimiz yüzünden bizi uzak yakın ülkelere

sürdün. Oralarda yaşayan biz Yahudiler, Yeruşalim halkı, İsraililer bugün utanç içindeyiz.

Dan 9: 8 Evet, ya RAB, bizler, krallarımız, önderlerimiz, atalarımızsana karşı işlediğimiz günah yüzünden utanç içindeyiz.

Dan 9: 9 Sana karşı geldiğimiz halde, sen acıyan, bağışlayan Tanrımız Rab'sin.

Dan 9: 10 Tanrımız RAB'bin sözüne kulak vermedik, kulları peygamberler aracılığıyla bize verdiği yasalara uymadık.

Dan 9: 11 Bütün İsrail halkı yasayı çiğnedi, sırtını sana dönüp senidinlemek istemedi.

«Bu yüzden Tanrı kulu Musa'nın Yasası'nda yazılan lanet başımıza yağdı, içilen ant yerine geldi. Çünkü sana karşı günah işledik.

Dan 9: 12 Üzerimize büyük yıkım getirerek bizim ve bizi yöneten önderlerimiz için söylediğin sözleri yerine getirdin. Yeruşalim'in başına gelen, göğün altındaki başka hiçbir kentin başına gelmemiştir.

Dan 9: 13 Musa'nın Yasası'nda yazıldığı gibi, bütün bu yıkımlar başımıza geldi. Buna karşın, ey Tanrımız RAB, suçumuzdan dönüp senin gerçeklerine yönelerek lütfunu dilemedik.

TEVRAT/AMOS BÖLÜMÜ

Amo.2: 4 RAB şöyle diyor:

"Yahudalılar'ın cezasını kaldırmayacağım.

Çünkü günah üstüne günah işlediler,

Reddettiler yasamı,

Kurallarına uymadılar;

Yalancı putlar saptırdı onları,

Atalarının da izlediği putlar.

Amo.2: 5 Bu yüzden Yahuda'ya ateş yağdıracağım,

Yakıp yok edecek Yeruşalim saraylarını."

RAB İSRAIL'I CEZALANDIRIYOR

Amo.2: 6 RAB şöyle diyor:

"İsraililer'in cezasını kaldırmayacağım,

Çünkü günah üstüne günah işlediler,

Doğruyu para için,

Yoksulu bir çift çarık için sattılar.

Mal.2: 9 "Benim yollarımı izlemediniz, Kutsal Yasa'yla ilgili konularda adam kayırdınız. Bu yüzden ben de bütün halkın önünde sizi aşağılayıp gülünç duruma düşürdüm."

Mal.2: 11 Yahuda halkı haince davrandı. İsrail'de ve Yeruşalim'de iğrenç şeyler yapıldı: Yahuda yabancı ilaha tapınan kızla evlenerek RAB'bin sevdiği kutsal yeri kirletti.

Aktarılan metinler, Kitabı Mukaddes Şirketi ile Yeni Yaşam Yayınları'nın hazırladığı "KUTSAL KİTAP" çevirisinden alınmıştır.